

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 42
16 de febrer de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 24, segona i darrera reunió

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre els criteris per a la inversió de recursos públics a Spanair
(tram. 300-00119/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00115/09) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre els transvasaments (tram. 300-00114/09) p. 13

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic i el seu impacte en el teixit productiu
(tram. 300-00116/09) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre el servei ferroviari entre Lleida i la Pobla de Segur
(tram. 300-00117/09) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre la protecció de les famílies amb menys recursos
(tram. 300-00118/09) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació i el finançament
de les llars d'infants (tram. 302-00097/09) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació financera dels ens locals
(tram. 302-00098/09) p. 38

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política exterior
(tram. 302-00099/09) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació
i els emprenedors (tram. 302-00100/09) p. 54

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 302-00101/09). p. 62

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 302-00102/09) p. 70

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Comencem amb les interpellacions.

Interpel·lació

al Govern sobre els criteris per a la inversió de recursos públics a Spanair
(tram. 300-00119/09)

I tenim la interpellació al Govern sobre els criteris per a la inversió de recursos públics a Spanair, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades, bé, presentem aquesta interpellació al Govern, després de la compareixença del conseller Mas-Colell i del conseller Recoder a la comissió corresponent el divendres passat.

I la presentem, perquè, com ja ens temíem, després d'aquella comissió, no hem conegut les dades essencials: els criteris per què s'inverteix a Spanair; els criteris per què es segueix injectant diners a Spanair, amb aquest nou Govern, i no amb el Govern anterior; quan i com i qui decideix aquesta inversió; com es donen els crèdits de l'ICF, de l'Institut Català de Finances, a aquesta empresa i als seus inversors; qui ho gestiona; com es controla el gestor; quin va ser l'informe de viabilitat. En definitiva, tot un seguit d'informació necessària per als ciutadans de Catalunya perquè han de saber per què, dels seus diners, han volat 155 milions d'euros de la Generalitat i –i en aquest cas li tocarà a l'ajuntament– 35 milions d'euros de l'Ajuntament de Barcelona.

Ho volem saber, ho vam dir l'altre dia, ho volem saber i no ho sabem. L'altre dia ni una sola dada ens van donar ni el conseller Recoder ni el conseller Mas-Colell. Ho volem saber, i per això interpel·lem al Govern. Volem saber amb detall qui i per què i basat en quin informe decideix la compra de Spanair. Sabem –sabem– que és el Govern anterior, sabem que qui fa l'operació Spanair és el Govern tripartit, però també sabem que el senyor Mas es compromet a no seguir mantenint aquest pou sense fons, i, en aquest sentit, durant un

any inverteix 97 milions d'euros, ja sigui amb crèdits ICF, ja sigui amb injecció directa, ja sigui amb crèdits participatius; 97 milions d'euros de la Generalitat, durant el Govern d'Artur Mas, a Spanair. El mateix Govern –el mateix Govern– que amb una mà envia circulars a les escoles per no consumir paper de vàter, el mateix Govern que tanca centres de salut, el mateix Govern que no paga la nòmina als funcionaris perquè diu que no té tresoreria, hi injecta 97 milions d'euros –i l'última injecció, fins i tot, és una presa de pèl, perquè ho fa a dos mesos, sabent totes aquestes dades, i ho fa per 15 milions d'euros de la Generalitat–; en definitiva, amb els diners dels catalans, durant aquest temps, el Govern anterior, tripartit, però sobretot també en aquesta etapa del Govern actual, dient una cosa, fent la contrària, amb una mà retallant i amb l'altra malgastant.

Això és el que venim avui a qüestionar amb aquesta interpellació, i, com que els consellers l'altre dia no ens van dir res de les dades concretes, jo li ho pregunto, conseller Mas-Colell, concretament.

Volem conèixer l'informe de viabilitat econòmica de Spanair. Volem conèixer quants diners s'hi han injectat, ja sigui via directa, ja sigui a través de les empreses que hi participaven, ja sigui donant crèdits als inversors, a aquells patriotes que hi van invertir, sembla que amb crèdit de l'ICF. I volem saber també quants diners ha prestat l'ICF i amb quines condicions. I li dic «amb quines condicions», conseller, perquè el secret bancari té un límit, que és allò que és públic, que és allò que és diner públic. I nosaltres..., i cregui'm que conec el tema, com d'altres que hagin treballat en el sector bancari: evidentment que hi ha secret professional i secret bancari, però el secret bancari té un límit, que és que l'ICF són diners dels catalans per a unes condicions determinades.

Jo vull que ens digui per quins criteris polítics el seu Govern, no l'anterior ja, sinó el seu, ha seguit donant diners a Spanair i per què diners de l'Institut Català de Finances, en un moment en què necessitem l'Institut Català de Finances per finançar empreses viables, per finançar petita i mitjana empresa, per ajudar els autònoms a crear llocs de treball, i no precisament per llançar els diners amb operacions que han deixat un deute de 400 milions d'euros en tres anys. Per tant, per què a Spanair se li donen crèdits ICF, de l'Institut Català de Finances, i en quines condicions. I no només amb quines garanties, perquè ja sabem que els bancs demanen garanties, sinó amb quins criteris de solvència.

Em poden explicar per què l'Institut Català de Finances considera solvent una empresa que presenta 190 milions d'euros de pèrdues? Pot explicar als empresaris catalans a quina porta, com deia l'altre dia un portaveu, a quina finestra o a quina porta han de picar perquè, presentant aquests números, els donin crèdit? Perquè jo no conec un sol empresari a Catalunya que, amb 190 milions de deute..., i en aquest cas no de deute, de pèrdues, d'un any, li donin un crèdit. És més, en conec pocs que els donin crèdit fins i tot tenint números positius. Per tant, els pot explicar als empresaris catalans, als autònoms, a les pimes, per què l'Institut

Català de Finances dóna diners a empreses en fallida absoluta i amb inviabilitat des del principi?

Vostès, la Generalitat, nosaltres, lamentablement, no vam injectar diners ni vam comprar una participació en una empresa, vam comprar una fallida per un euro! Una fallida per un euro, senyors! No ho va pensar, el Govern anterior? I ara em dirigeixo també als que estaven en aquell moment al Govern. Vostès van pensar que comprant per un euro Spanair tindríem una gran companyia? No han pensat vostès per què valia un euro? No han pensat vostès que aquells diners públics els anaven a perdre? No han pensat vostès que comprant una empresa privada que està fallida no es pot generar de cap manera una empresa viable? No ho van pensar? Doncs, si no ho van pensar, doncs, responsabilitzin-se'n.

I, per tant, el Govern anterior i el Govern actual, amb la injecció del 97 milions, ens han d'explicar a tots els catalans, per què per a unes coses els diners es controlen fins a enviar una circular i dir com s'ha de gastar l'aigua, la llum o el paper de vàter en una escola, i per què, amb l'altra mà, vostès donen aquests milions d'euros en els seus deliris polítics. I ho dic així, «deliris», directament, perquè, amb dades econòmiques, cap economista seria capaç d'avaluar una operació com la que vostès van entrar al seu dia el tripartit i com les que vostès han continuat des del Govern de Convergència i Unió.

Una altra pregunta més, conseller: qui controlava el consell de direcció? El senyor Recoder l'altre dia ens deia que no podien fer res perquè era una empresa privada. Carai, amb les empreses privades! Així és fàcil fer negocis: amb diners públics, amb diners del crèdit públic, amb empresaris que reben diners del crèdit públic, i, després, quan anem a controlar el diner públic, ens diuen: «No, això és una empresa privada!» Miri si és privada: el senyor Soriano, eh?, va fer la dita al revés; és a dir, no va fer allò de *quien no corre vuela*, sinó *quien no vuela corre*, perquè va agafar i abans de marxar ja estava negociant amb el Manchester City la seva fallida, fugida, digui-li com vulgui, de Spanair.

Aquests són els gestors de les empreses que reben diner públic que vostès volen? Que se'n van abans de tancar l'empresa, justament, deixant tots els seus treballadors treballant sense cobrar? Aquest és el seu model d'empresa publicoprivada? No, no, publicoprivada, evidentment: paguen els públics i s'ho emporten els privats. És un model excel·lent; excel·lent sobretot per a qui no se'n responsabilitza.

Aquest és el model de col·laboració públic i privat? No. La col·laboració pública i privada, senyor conseller, vostè ho sap millor que jo, és precisament que, per interessos públics, amb interès general i amb un control exhaustiu de qui ho gestiona des del punt de vista privat, es busquen resultats per al sector públic, per a les persones i tots els ciutadans que col·laboren pagant o són contribuents. Aquest és el model que nosaltres volem públic i privat, sí, però no perquè s'ho emportin..., o perquè les pèrdues se les mengin els públics, i se l'emportin els privats, aquesta gestió.

Volem responsabilitats, conseller. Responsabilitats empresarials, ja veurem si n'hi hauran. Però també volem responsabilitats polítiques. Ens ha d'explicar aquí per què han seguit injectant diners en una operació que ha costat als catalans, en global, gairebé 200 milions de diner públic: 155 de la Generalitat, 35 de l'Ajuntament de Barcelona.

A més a més, fixi's, un dels directius se'n va amb 400.000 euros d'indemnització. Una bona manera de compensar aquells mals gestors, els irresponsables, eh? El mateix que fem amb els bancs, ho fem amb les empreses de diner públic. És a dir, ho fas malament? Quatre-cents mil euros. I els seus treballadors treballant sense cobrar i esperant el Fogasa. Aquest és el model que volem? Els treballadors al carrer cobrant, o no cobrant, en aquest cas, esperant, que no poden fer res, que estan bloquejats literalment, com ens explicaven l'altre dia, i els directius uns fugint al Manchester City i els altres cobrant 400.000 euros? Miri, això és un escàndol, això és un escàndol i una immoralitat. És una immoralitat aquest sector, que vostès diuen que és el sector privat en què no poden entrar. El sector privat, quan col·labora amb el públic, té control públic. I, si no, és privat pur i dur. I «pur i dur» vol dir que quan perd tanca. I, si no tanca, és perquè és públic. I, si és públic, ho gestionem i ho controlem des del sector públic. No hi ha més, són matemàtiques, com vostè sap, i en aquest cas és responsabilitat política i pública.

Per tant, conseller, en aquesta interpellació ens agradaria que posés llum a tota aquella llum o a aquella, millor dit, opacitat que vostès han tingut durant aquest temps. Ho volem saber, tenim el dret a saber, són diners públics, són crèdits públics, és injecció de diner públic, són decisions públiques en un sector privat que no ha estat controlat i que ha mal gestionat el diner públic. I la mala gestió, quan és amb diner públic, es paga; es paga amb responsabilitats polítiques i es paga també demanant explicacions i responsabilitats a aquells privats que han gestionat malament el diner públic. Aquesta és la nostra visió del sector públic, de la nostra societat, que creiem que sí que es pot col·laborar amb el sector privat però demanant responsabilitats.

I, en aquest sentit, jo ja sé, jo crec —m'avanço, conseller—, per què vostès no demanen responsabilitats al sector privat. Saben per què? Perquè els principals responsables són els del sector públic, vostès, els polítics que han pres la decisió d'invertir a Spanair o de seguir-hi invertint. Per això no demanen explicacions, perquè vostès no volen que els demanin explicacions.

Però aquí estem avui, des de Ciutadans, demanant explicacions perquè els catalans sàpiguen per què amb una mà es retalla i amb l'altra mà es llença el diner, per què amb una mà es controla fins l'últim cèntim de l'últim contribuent i per què amb l'altra mà es donen diners a aquests deliris polítics? Com deia en aquest cas l'associació d'aerolínie, era una operació política i no una operació econòmica, era una operació política. I no una operació política al servei dels ciutadans, no, no; era una operació política al servei d'uns polítics i d'un sector privat molt concret, d'un nucli...

La presidenta

Senyor diputat ha d'acabar...

Albert Rivera Díaz

...molt concret d'empresaris –vaig acabant, i seguiré en la següent presa del torn de paraula–, d'uns polítics amb un sector privat que han fallit, però el pitjor de tot: ho han fet amb els nostres diners.

Per tant, conseller, li pregunto, li prego, li demano de totes totes que ens contesti en seu parlamentària totes aquestes dades que volem saber, que tenim dret a saber i que, sobretot, no nosaltres, els parlamentaris, sinó els ciutadans de Catalunya han de saber i han de saber quines responsabilitats se'n deriven.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies, senyora presidenta. En fi, li dono les gràcies per l'oportunitat de presentar en seu parlamentària per segona vegada els temes relacionats amb Spanair, un afer evidentment que no ha estat una font de satisfacció.

També li demanaria que m'escoltés, perquè la vegada anterior, a la comissió, vaig donar moltes dades, però a mi em fa l'efecte que vostè ja té preparat el que dirà després que jo parli. I, per tant, vaig donar moltes dades el dia anterior, i després vostè diu: «No ha donat cap dada.» Llavors, si us plau, escolti'm.

A veure, pregunta quins..., faré una mica d'història, i ens demana quins són els principis que han informat la nostra actuació en aquest assumpte. Recordo que el tema Spanair comença l'abril del 2009; de fet, comença una mica abans, però l'abril del 2009 és el moment fundacional. Quan aquest Govern comença, el gener del 2011, la Generalitat hi ha invertit 60 milions d'euros, que estan a CIMALSA i a Avançsa, no a l'ICF.

A partir d'aquí, la nostra acció es determina per tres criteris. Un, ens trobem cent accionistes rellevants d'una empresa que és de les més grans de Catalunya, amb seu a Catalunya, amb seu a Barcelona, que gira 700 milions d'euros i escaig, i que, més important que això, té quatre mil treballadors entre Catalunya i fora de Catalunya.

Per mi és evident que un govern que acaba d'arribar el primer que pot fer no és deixar caure una empresa així. I m'imagino els esgarrips que hauria fet vostè si ho haguéssim fet. O sigui que ens vam donar un temps per estudiar la situació i no arribar a conclusions fins que dominéssim bé el tema.

Un segon principi és que sí, el plantejament que en el seu moment, abans nostre, va portar, diguem-ne, a

l'operació d'intentar viabilitzar Spanair era..., estava dintre d'una opció estratègica que compartim, que és l'opció estratègica de preocupar-se per la connectivitat del territori català.

Faig constar que, ja vaig dir-li-ho l'altre dia i ho repetixo avui, això no té res a veure amb nacionalisme; que qualsevol territori de qualsevol país tracta d'actuar al màxim per assegurar la seva connectivitat, i que la connectivitat del territori és àmpliament compartit, que és una de les línies de suport i de foment industrial i econòmic que justifiquen la utilització. I ara no parlo directament de Spanair, sinó que parlo, en principi, que justifiquen la utilització de diner públic; o quina pensa que és la justificació per dedicar diners a l'AVE? Què pensen que és la justificació per a l'AVE Barcelona-Madrid? No és el rendiment econòmic, perquè l'AVE Barcelona-Madrid, a pesar que és el que té més passatgers de tot Espanya, mai els números..., mai han sortit. Són diners que s'hi han dedicat perquè es valora la connectivitat. O, quan ara la ministra –quan ara la ministra– diu, torna a treure el tema del corredor central, què hi ha darrere d'això? Doncs, miri, darrere d'això hi ha un impuls per a la connectivitat, en aquest cas, d'altres territoris. O sigui que, si en el cas d'Aragó això és un *delirio nacionalista*, doncs, escolti, oi que no és un *delirio nacionalista* en el cas d'Aragó? Doncs, no és cap *delirio nacionalista* en el nostre cas.

I el tercer principi, evidentment és una situació econòmica molt complexa que obligava i que obliga a prioritzar i a ser molt vigilant amb la utilització de recursos públics.

Com s'han desplegat aquests tres principis durant aquest any? Com s'explicava en aquesta part, segurament hauré de continuar a la segona part, per una banda, sí, hem mantingut viva la companyia durant un any. Això... –i ara ja diré per què–, això ha representat... –les xifres que dono ara ja les vaig donar el dia anterior, o sigui que, si us plau, apunti-se-les–, això va significar que només arribar, el mes de gener, vàrem injectar, la Generalitat, 9,5 milions d'euros. En aquells moments pensàvem que, donades les perspectives econòmiques de Spanair, això aguantaria fins a final d'any. Al maig va ser evident que les perspectives econòmiques eren, per al 2011, pitjors, considerablement pitjors que les que s'havien anticipat el mes de gener, just quan acabàvem d'arribar; i que, per arribar a finals d'any, calia una nova injecció de 56 milions.

Finalment –i com ja els ho explicaré després–, quan es va decidir donar un mes més per permetre, per donar una oportunitat final al fet que culminéssim, possiblement, les negociacions amb HNA o amb Qatar Airlines, es van injectar 10 milions més. Cap –cap, cap– d'aquests riscs està a ICF, eh?, ni els 60 milions que li he mencionat abans, ni els 75,5 que els acabo d'esmentar ara. O sigui, si us plau, no vegi fantasmes.

No li diré que l'ICF no ha estat implicat en tota aquesta operació. L'ICF, afortunadament, està implicat en moltes operacions a Catalunya, i les probabilitats..., és que com més problemàtic i econòmicament tensionat estigui el projecte empresarial més probable és que hi hagi implicació de l'ICF. I Spanair no és ex-

cepció. Però no vegi fantasmes, senyor Rivera: l'ICF és un jugador marginal en aquesta operació. El risc de la Generalitat està a la Generalitat, i que, evidentment –evidentment–, és..., evidentment és risc, no pretendré que no ho sigui, però aquí no s'han fet jocs de mans.

El risc que ha adoptat la Generalitat no s'ha desplaçat de manera que pugui fer mal a una institució de crèdit. I li agrairia que vostè estigués també en aquesta direcció, perquè, com sap, és fàcil fer mal a institucions de crèdit. Ho repeteixo, cap del risc que li he mencionat és l'ICF.

Després li elaboraré més altres aspectes.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Consellers i conselleres, diputats, diputades..., miri, conseller, no és que em deixi tranquil dient que el risc no està a l'ICF, és que em deixa més preocupat. Perquè, quan un dóna crèdit..., com vostè va explicar molt bé l'altre dia i ho sabran els que ens estiguin veient, un crèdit és perquè te'l tornin. Però és que vostè ens acaba de confirmar, ara, que hi han 60 milions del Govern anterior i 75 del seu, del seu Govern, el mateix que fa retallades, de diner qualificat, injectat des de la Generalitat a fons perdut.

Si no és crèdit, què és? Una injecció de diner a l'accionariat?, a la fira?, a Volcat?, a on? Què és aquest diner? Em dirà vostè que cobrarem alguna cosa del concurs de Spanair? Amb una flota d'avions que no valen res? Un euro ens donaran, al concurs? O sigui..., si amb prou feines cobraran els treballadors. Per tant, encara em deixa més preocupat, vostè, que diu que no és de l'ICF, perquè si és de l'ICF, vostè té un crèdit dintre del concurs.

Però, vostè, què m'està dient que és acció?, és accionariat, aquesta injecció?, 135 milions d'euros, senyors! Aquest Govern del senyor Mas ha injectat 75 milions d'euros en una operació inviable, mentre demanen a les escoles que controlin el paper de vàter. És la realitat, és el mateix Govern, el mateix any. Aquestes són les dues barres de mesurar que té aquest Govern: per als que menys tenen i per a les operacions de Spanair i per al senyor que se'n va al Manchester City i per al senyor que s'emporta 400.000 euros d'indemnització per la seva bona gestió. Valgui, lògicament, el cinisme, si m'ho permeten, del senyor, en aquest cas, Soriano, i del seu company de direcció.

Senyor Mas-Colell, vostè m'està demanant que l'ICF..., que no posem en risc l'honorabilitat de l'ICF..., si qui posa en risc l'honorabilitat de l'ICF són vostès! Quan no expliquen, ho torno a dir –és la tercera ocasió, ja, amb aquesta rèplica que tindrà vostè, que te l'oportunitat de dir-nos-ho–, quants diners, euros, hi han, de crèdit, de l'ICF. Si és molt senzill! Si n'hi han 135, que vostès ens han dit que ja estan perduts, digui'ns quants

n'hi han en forma de crèdit. I jo li ho torno a preguntar: amb quins criteris?

Jo..., i alguns companys dels que hagin treballat a la banca saben que quan un senyor et ve amb un balanç de 190 milions de pèrdues..., normalment no se li dóna crèdit, i públic..., ja ni t'ho explico. Per tant, em poden explicar, vostès, a una empresa que presenta aquests números, per què li donen diners de l'ICF?

I confirmi'm una cosa, conseller, que ha sortit a la premsa. Aquests inversors que vostè diu que van invertir entre 1 i 2 milions d'euros a títol familiar, personal, empresarial, patrimonial, diguin-ne com vulgui, aquests diners els van posar amb un contracrèdit de l'ICF? Se'ls va donar crèdit a tots aquests accionariats i a totes aquestes empreses? Perquè així també hi poso diners, eh? Clar, vull dir: «Posi vostè 1 milió que jo li deixo 1 milió.» Aquesta és la fórmula que es va utilitzar a Volcat per posar diners a ICF? Confirmi'm-ho, si us plau. Això ha sortit a la premsa, perquè així és fàcil invertir en una empresa, quan ho demana un govern. Confirmi'm que l'ICF està donant diners d'aquesta manera. I, si ho està fent, evidentment li demanaré responsabilitats polítiques al seu Govern per fer-ho d'aquesta manera.

Hi insisteixo, dirà vostè el que vulgui, però l'Institut Català de Finances, en plena crisi econòmica i amb una crisi financera, no està per donar diners a operacions que presenten números com els que presenta Spanair; és a dir, de fallida. Per tant, no és igual per a tothom, l'ICF. L'ICF, per a uns, si hi ha interès polític se'ls dóna el diner sense res a canvi, sense viabilitat i sense solvència, i, per altra, se'ls demana pràcticament una assegurança de vida per demanar un crèdit de deu mil euros a una pòlissa d'un autònom. És que anem així. Això és el que està passant a Catalunya. Els crèdits per als autònoms, els crèdits per als treballadors no hi són, ni per als autònoms ni per a la petita empresa; ara, per fer operacions polítiques a Spanair i perdre 200 milions, allà hi són.

Miri, conseller, nosaltres creiem que aquí darrere hi han responsabilitats polítiques. Sí, i li ho dic així: del Govern anterior, segurament, i del seu. Però un no se'n pot anar, i pujar a aquesta tribuna i marxar a la comissió, assumint que s'han perdut 135 milions d'euros en una operació inviable, i dient, pràcticament que... «home, no malmeti vostè la imatge de la Generalitat o de l'ICF, posant-la en risc». No. Si nosaltres no hem posat en risc re, qui ha posat en risc els diners dels catalans són vostès; qui han estat retallant per una banda i donant diners per un altra són vostès.

El cas de Spanair és un autèntic escàndol. Un escàndol d'una empresa privada fallida que la compra una comunitat autònoma, perd 200 milions de diner públic i 400 en total, i deixa uns treballadors treballant sense cobrar i uns directius que se'n van amb 400.000 euros. Aquest és el mapa, la imatge de la gestió públicoprivada que fa aquest Govern i el Govern anterior del tripartit. Per tant, volem responsabilitats, i si vostès no assumeixen responsabilitats sobre aquests 135 milions –75 del seu Govern, 60 que és de l'anterior–, certament..., si no ens explica com, per què, amb quins

criteris es donen diners de l'ICF, nosaltres seguirem pensant, més que mai, que aquí s'ha d'obrir una comissió d'investigació parlamentària perquè s'expliqui amb detall els diners públics, com volen, i mai millor dit, de la butxaca dels catalans. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Aquesta és la realitat, i aquí ens posem a exigir fins a l'últim cèntim a tothom, amb bon criteri, en plena època de crisi, però, en canvi, d'altres se'n van de ro-sitas, i d'altres prenen decisions polítiques.

I miri, conseller..., i acabo, vostè ens ha vingut a dir que quan va arribar a aquest Govern no volien que la primera foto fos el tancament de Spanair. Ens ha vingut a dir això i que havíem d'injectar diners.

Miri, si ho fa amb totes les empreses que estan malament a Catalunya, és que hem de tancar; o sigui, hi ha moltes empreses tancant cada dia, que tanquen les seves portes...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...no poden pagar els sous... –acabo, presidenta–, no poden pagar els sous, ni el lloguer. I vostè ens diu que quan va arribar al Govern va posar diners perquè volia evitar això. Sap què ha passat? Que ha hagut de posar quasi 100 milions d'euros, en comptes de posar un..., d'abordar el debat quan va arribar al Govern, quasi 100 milions d'euros, i han hagut de tancar igualment i han deixat penjats els treballadors treballant sense cobrar; i, a sobre, s'han emportat indemnitzacions els directius. Això és el que ha passat i això té responsabilitats polítiques: és una mala decisió política i una mala decisió empresarial. I al sector privat es demanen responsabilitats, doncs encara més quan en el sector públic algú pren decisions equivocades, el Govern anterior i el seu.

Per tant, informi'n; si us plau, assumeixin responsabilitats, i, si no, crec que aquest Parlament hauria de fer una tasca per als ciutadans de Catalunya: obrir una comissió d'investigació per saber on, com, qui ha decidit que aquests diners ja no estiguin a la Generalitat, ja no estiguin a la butxaca dels catalans, sinó que estiguin perduts en una companyia fallida per una operació política d'uns quants, com sempre, amb els diners de tots.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Dos punts sobre l'ICF, que veig que l'obsessiona molt: un, repetir el que ja he dit. Cap dels 100... –no sé quant era–, 135,5 milions que li he esmentat estan a l'ICF; tot és Generalitat, tot és risc de

la Generalitat, tot són crèdits de la Generalitat a través de CIMALSA i d'Avançsa, empreses públiques de la Generalitat. Això està en el concurs de creditors, i, evidentment, no tinc cap optimisme sobre la recuperació d'aquests diners. Però això no toca a l'ICF en absolut; això, primera cosa.

Segona, deixi'm deixar una cosa molt clara: totes les operacions que fa l'ICF les fa des de l'ortodòxia financera. Ja li ho vaig precisar el dia anterior, però a vostè li agrada utilitzar les paraules de determinada manera: l'ICF no dona diners, l'ICF no regala diners; l'ICF dona crèdits, i els crèdits sempre van acompanyats de garanties, cosa que de vegades no agrada, però a vegades sí. Tots els crèdits de l'ICF tenen garanties. Tots els crèdits personals de l'ICF, en qualsevol operació que faci l'ICF, tenen garanties i tenen garanties personals. O sigui que deixi estar l'ICF. L'ICF és una nota a peu de pàgina en aquest tema, i l'ICF fa, actua, ho repeteixo, amb criteris d'ortodòxia financera.

I, sí, en aquesta operació també hi han hagut riscos que han estat assumits per altres institucions, que són la Generalitat, una ha estat l'ajuntament, i també pels empresaris de Volcat, que, ho repeteixo, han assumit un risc important, ells, no l'ICF, ho repeteixo, que ha actuat com ha d'actuar una institució financera.

Finalment, deixi'm dir-li que en aquest procés, aquest any, que ha estat amb un seguiment i amb una acció constant pel que fa al tema Spanair, s'ha fet un treball molt sistemàtic, molt professional, amb ajuts de professionals, per veure si aquesta companyia era viable, on el test de viabilitat era molt clar: era la possibilitat de trobar o de no trobar un soci industrial. I en això hem estat molt estrictes i molt rigorosos; s'ha mantingut el procés mentre hi havia la possibilitat oberta que tal soci industrial existís. S'ha negociat tant amb HNA com amb Qatar Airways. Va ser clar aviat que aquest seria un procés difícil, però no de probabilitat zero. Vam arribar a signar un memoràndum *of interest* el 7 de novembre, i aquest va ser el punt on el projecte de trobar el soci industrial semblava més viable. De totes maneres, «semblar més viable» vol dir més del 50 per cent, no gaire més del 50 per cent. Al final es va tancar; en el torçament va ser important el tema de la possible actitud de Brussel·les pel que fa a possibles ajuts d'estats, les denúncies de la federació de companyies *low cost*, que inclou totes les companyies *low cost* que vostès coneixen, i tan aviat com va ser evident..., no «va ser evident»: va ser absolutament clar que no hi havia en tota la terra un soci industrial per a Spanair, vam considerar que no podia estar justificat mantenir, diguem-ne..., fer contribucions addicionals a la companyia, i va passar el que ja saben i que ens sap molt greu, sobretot pels llocs de treball implicats.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les infraestructures.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures
(tram. 300-00115/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller de Territori i Sostenibilitat, miri, li hem demanat de fer, hem proposat de fer aquesta interpel·lació, perquè la situació de crisi econòmica que pateix el nostre país és tan greu que hi han determinats deliris nacionalistes centralistes que ja no tenen lloc, que potser en una etapa amb una conjuntura on les inversions en infraestructures tenien una certa component política, doncs, es podrien entendre, tot i que no compartir. En aquests moments, quan el drama de l'atur afecta el 20 per cent dels catalans, el 50 per cent dels joves, totes les inversions en infraestructures han de ser orientades clarament a l'equilibri territorial, sí, però sobretot a la generació de llocs de treball.

I Catalunya en aquest moment es troba en un coll d'ampolla, es troba en diversos colls d'ampolla, es troba amb diverses infraestructures que estan encallades per la voluntat, expressa o no, de l'Estat, que en aquest tema, invariablement, hi hagi qui hi hagi al Govern de Madrid, ha tingut la mateixa política centralista, i la generació de llocs de treball i les sortides de la crisi de l'economia catalana ho necessiten. Necessitem racionalitat en les inversions en infraestructures i necessitem independència a l'hora de gestionar-les, tant pel que fa als ports, com pel que fa als aeroports, com per les possibilitats que donaria incloure una anella logística que incorporés també el ferrocarril vinculat als ports, com la necessària –ja no només per motius econòmics, sinó per motius ambientals i de seguretat de les persones– inversió i modernització en tot el que és el transport ferroviari de passatgers.

Per tant, nosaltres amb aquesta interpel·lació, senyor conseller, el que li demanarem és què ha fet vostè per avançar en aquests fronts, el que li demanarem és una actitud ferma davant del Govern de l'Estat per aconseguir aquelles inversions que necessiten els treballadors i treballadores de Catalunya per trobar feina, i necessita la nostra indústria, i el que li proposarem en la moció subsegüent és una agenda de prioritats d'infraestructures que són necessàries i de quina posició aquest Parlament fixa davant el Govern de l'Estat en tots aquests colls d'ampolla amb què sembla que, deliberadament, vulguin que la nostra economia no se'n surti. Nosaltres, per tant, li tocarem diversos fronts. Anem a veure, en cadascun d'aquests, com han anat les coses.

Miri, el primer que li mencionaré és el cas de rodalies, perquè fa dies hem tingut tres accidents –fa pocs dies al Clot, al passeig de Gràcia, a Mataró–, i un responsable del seu departament va afirmar, en unes declaracions que només puc valorar com a sinceres –responsables o no, en podríem parlar, perquè potser a un responsable públic se li hauria d'exigir alguna cosa

més, però, en tot cas, sinceres–, deia que no estava a les seves mans «garantir la seguretat dels 400.000 passatgers diaris que té el sistema de rodalies». Cregui'm que l'entenc, aquest director general, i entenc el motiu pel qual va fer aquesta afirmació, però alguna cosa s'espera de més d'un responsable del servei de rodalies.

Tenim aquí una primera ensarronada: es va pactar un traspàs de rodalies amb els seus defectes, no li ho negaré, però tampoc crec que sigui ara d'interès el debat del retrovisor, que vostè en aquest tema li agrada molt; jo, en tot cas, no tinc cap problema a reconèixer que no era el traspàs perfecte, però sí que tenia associades unes inversions importantíssimes, que, vist el seu grau d'execució, podríem parlar de la primera ensarronada en infraestructures dels diversos temes que li diré avui que ens ha fet l'Estat. Un programa d'execució de 4.000 milions d'euros, se n'executen a l'entorn del 10 per cent, potser hi ha en servei un 8 per cent d'aquestes infraestructures... Per tant, aquí hem de ser clars.

Una altra ensarronada és la que ens fa la ministra Pastor, que ve dilluns aquí, ens diu no el que ella pensa invertir, sinó que ens diu: «El que Blanco no ha invertit...» Però, escolti, nosaltres agafem la xifra: 5.748, ha dit?; doncs, a 5.748 que ens agafem, i, per tant, hem de reclamar la inversió de 5.748 milions d'euros en infraestructures ferroviàries en el nostre país.

Amb tot el tema de rodalies, però, teníem dues coses associades, dues coses a perseguir, dues coses compromeses que no han complert: les inversions i el canvi d'operador. Què és el que han fet, vostès? Vostès han fet un seguit de posicionaments i de declaracions de to gradualment baixant cada vegada, en què el gener del 2011 vostè deia que a Renfe la farien fora; el juny del 2011, que potser canviàriem una línia, i el desembre del 2011, que ens hem d'empassar Renfe. Mentrestant hem fet algun pas? És veritat que el seu grup a Madrid va presentar una moció per canviar la Llei ferroviària, i és veritat que la responsabilitat principal és del Govern de l'Estat. Però, home, el que li demano és que..., ja que no ho fan ells, fem-ho nosaltres: impulsem des d'aquesta cambra una proposició per modificar la Llei ferroviària, per poder triar l'operador ferroviari que vulguem. És l'únic punt per on els podem agafar. I l'altra qüestió, demanar aquelles inversions en infraestructures que són necessàries.

Tema corredor mediterrani: una altra ensarronada. En aquest tema sabem que o s'expressa a Europa una prioritat, o no en tindrem cap. Estem parlant d'unes inversions tan importants, tan estratègiques, que poden donar un impuls tan gran a la creació de llocs de treball, que la veritat és que és inacceptable l'actitud de, cada dia, anar canviant la prioritat en aquest tema. Ve aquí el dilluns, porta un raspall així de gros... Vostè se'n recorda, d'aquella frase d'en Tarradellas, no?, que deia que a Madrid tenen un raspall molt gros, que te'l passen per l'esquena i quan et gires ja s'han oblidat del que t'hagin dit. En aquest cas va tenir la deferència de portar el raspall de Madrid aquí, perquè passen per aquí, ens diuen que ens deuen molts diners o, en tot cas, ens diuen: «Els que hi havia abans no us van pagar molts diners», no es compromet a res –a res–..., bé, a res no: es va comprometre a fer un cur-

set als maquinistes –un curset als maquinistes. Escolti, està molt bé la formació continuada, eh?, i sobretot a gent que té una feina amb responsabilitat sobre la seguretat de la gent, però és una autèntica vergonya, una autèntica ensarronada, que vingui aquí, que ens prometi un curset per als maquinistes i, dos dies després, presenti les seves prioritats de debò, que són el corredor central –senyor Rivera, això li agradarà–, un autèntic deliri nacionalista.

Què és el corredor central? El corredor central és fer 547 quilòmetres de més respecte al corredor mediterrani, és fer una inversió amb més de 10.000 milions més que el corredor mediterrani, és que cada tren en funcionament –no ja la inversió, no, en funcionament– costi 23.000 euros més de funcionament que per al corredor mediterrani. Una autèntica vergonya, un autèntic deliri nacionalista, dels que a vostè li agraden, eh?

Nosaltres demanem racionalitat econòmica, nosaltres demanem posar les infraestructures on generin llocs de treball i nosaltres li demanem, senyor Recoder, que quan vingui la ministra i ens prengui el pèl d'aquesta manera... Jo m'imagino que vostè avui es deu sentir molt enganyat, perquè, clar, les seves declaracions després de la seva visita..., bé, eren d'un cert entusiasme amb el que deia aquesta senyora, quan amb nosaltres no es va comprometre en res, i dos dies després –i dos dies després– explica quin és el seu pla. Per tant, jo li demano, senyor Recoder, que no es deixi ensarronar per la ministra de Foment, perquè en tema corredor també ens ha pres el pèl, i de quina manera.

Tema ports. El tema ports és una aposta principalíssima per acabar de lligar tot aquest suport a la indústria que necessitem. Des que els ports tenen plans estratègics i una mínima autonomia, és veritat que hem aconseguit, doncs, desenvolupar plans estratègics definint els mercats estratègics i buscant que arribin d'Àsia –i aquest és el nostre objectiu i ens hem de ficar al cap això–, mirar de tenir com a *voreland*, com a territoris, com a mercats estratègics dels nostres ports els països de la Xina, l'Índia, el Japó, perquè ens portin mercaderies poc elaborades, perquè puguem donar un impuls a la nostra indústria. Ahir mateix, el cas d'una indústria holandesa, que em parlava com ha decidit, una empresa holandesa que té fàbrica a Barberà del Vallès, a Holanda i a la Xina, suprimir la fàbrica de Barberà, perquè amb la connexió la Xina - Holanda ja cobreixen. Doncs, nosaltres volem ser aquí; nosaltres volem que quan les mercaderies vinguin d'Àsia cap a Europa passin i entrin pel corredor mediterrani: per Barcelona, per Tarragona, també per València, també per Marsella, també pel conjunt del front mediterrani de la península Ibèrica. Per tant, aquí tenim una gran aposta.

I dues ensarronades més. L'Estat, malgrat que vostès tenen el president de la comissió bilateral, atenció!, que ha salvat el Govern del PSOE en quatre ocasions i que és, comparat amb la senyora Sánchez-Camacho, un dels més fotografiats en escenes de responsabilitat i de grans decisions que després es concreten en res, tant un cas com l'altre, doncs, malgrat aquesta gran influència que tenen vostès, els van ensarronar amb la Llei de ports, on fem marxa enrere en autonomies; ens ensarrona la ministra Pastor quan ahir torna a dir que

vol un model de gestió de ports encara més centralitzat i quan, havent aconseguit les administracions catalanes una inversió estratègica importantíssima doblant la capacitat de càrrega del port de Barcelona, i hi ha un privat, un empresari xinès que fa una inversió importantíssima, que es rasca diners de la seva butxaca per donar un impuls importantíssim per a la nostra economia, com pot ser la possibilitat d'entrada de productes semielaborats d'Àsia que es desenvolupin en indústries aquí..., els privats que aconseguim des de Catalunya es rasquen la butxaca i fan les inversions, i l'Estat espanyol –que no sé si això es pot dir, presidenta, però ens ensarrona en infraestructures...

El vicepresident primer

President, senyor Amorós –president.

Oriol Amorós i March

...president; doncs, no sé si això es pot dir, però Espanya ens ensarrona en infraestructures, eh?–, doncs, no fa uns pocs quilòmetres d'accés d'autovia, uns pocs quilòmetres d'accés de ferrocarril.

Per tant, senyor Recoder, crec que ha passat el temps de somriure-li les gràcies a la ministra Pastor i ha vingut el temps de fixar una agenda de prioritats clara per crear llocs de treball en el nostre país a través de les infraestructures.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Amorós, senyores i senyors diputats... Bé, fa quatre mesos, senyor Amorós, vam tenir una interpellació en aquest Parlament, que en aquell cas va fer el diputat senyor Rull, parlant de les inversions de l'Estat a Catalunya; vam parlar dels temes que vostè ha esmentat i en vam parlar, doncs, de fins i tot uns quants més, no? Vostè torna a posar la qüestió sobre la taula, s'ha referit a tres temes concretament –rodalies, corredor mediterrani i ports–, i jo miraré de respondre-li a les qüestions que vostè ens demana.

Començaré pel tema de rodalies. Miri, senyor Amorós, a nosaltres ningú ens ha ensarronat; a vostè, sí –a vostè, sí. Sí, perquè aquell traspàs que vostès van admetre quan estaven al Govern i que nosaltres vàrem criticar és el traspàs que en aquest moment té el Govern de Catalunya lligat de mans i de peus –és el traspàs que té el Govern de Catalunya lligat de mans i de peus. I, quan rebem les queixes dels ciutadans pel mal funcionament del servei, què és el que podem fer? Trucar al president d'Adif o trucar al president de Renfe.

I, quan algú fins i tot ens ha arribat a insinuar que per què no tornem el traspàs, la meva resposta és la que li donaré a vostè ara. És a dir, què podem tornar?, els trens? No, perquè ja són d'ells. Què podem tornar?, les vies? No, perquè ja són d'ells. Què podem tornar, les catenàries? No, perquè ja són d'ells. Què podem tornar?, les estacions? No, perquè ja són d'ells. Què podem tornar?, el personal? No, perquè ja és d'ells. Per tant, podem tornar tota la resta. Què...? O sigui, som competents en infraestructures ferroviàries o en el que són els serveis de rodalies i no tenim res del que li acabo de comentar; tenim tota la resta. Què és? Si vostè és capaç de dir-m'ho, doncs, aleshores en prendré nota. En tot cas, vostès són els que ho varen negociar, això, i això és el que ens ha portat a aquest punt.

Certament, el traspàs tenia dos aspectes positius: 4.000 milions d'inversió a la xarxa, una inversió que té un índex de compliment baixíssim; segons els nostres càlculs, el 6 per cent d'obra executada i el 6 per cent d'obra licitada, que no vol dir que estigui executada, no? Li'n posaré un exemple flagrant, dolorós, que és el tren de rodalies que ha d'arribar a la T-1 de l'aeroport de Barcelona; adjudicada des de, crec, el mes de març de l'any 2010 i ni tan sols s'ha començat encara. Si vostè m'hagués dit: «Oh!, doncs, miri, a Madrid ja tenen rodalies a l'aeroport», jo li diré: «Té tota la raó del món —té tota la raó del món—, i en canvi a Barcelona no ho tenim.»

Què és el que hem estat fent? Doncs, miri, ho hem fet absolutament tot, no?, fins i tot reunir-nos una vegada el mes amb el senyor Víctor Morlán, secretari d'Estat d'Infraestructures, i el resultat, en fi, no cal que l'hi expliqui, perquè les coses estan com estan.

Amb la Llei ferroviària no ens doni la culpa a nosaltres, senyor Amorós, perquè aleshores, si vostè li dona la culpa al Govern de la Generalitat que l'Estat no compleix amb la seva obligació, jo li puc dir que vostè està sent còmplice de l'incompliment per part de l'Estat. Escolti'm, què vol dir que el Govern de la Generalitat és el responsable que l'Estat no hagi reformat la Llei ferroviària? El responsable de modificar la Llei ferroviària és únicament i exclusivament el Govern espanyol, ningú més; el Govern de la Generalitat no ho és, no pot ser-ho de cap manera. I jo espero que vostè estigui al nostre costat en això, que les ganes de fer oposició al Govern de Catalunya, doncs, no li facin exonerar de responsabilitats el Govern de l'Estat, que és el que sap perfectament, a través de l'acord que varen signar vostès amb ells, que l'any 2010 això havia d'haver estat resolt. I no es tractava de gastar diners, només de modificar una llei, de modificar una llei que ens permetés, doncs, triar des de Catalunya l'operador, que podia ser qualsevol operador. Però, és clar, el Govern de l'Estat, doncs, té pors, eh?, té preocupacions al voltant d'això i al final incompleix, no? O sigui que li prego que ens ajudi a fer complir aquesta responsabilitat del Govern de l'Estat, però, en tot cas, no ens tiri al damunt una culpa que nosaltres no podem admetre, de cap manera.

I la darrera qüestió en el tema de rodalies. Escolti, nosaltres no donem xecs en blanc. No sé si vostè va veure les fotos que van sortir a la premsa el dia següent, no?

N'hi havia alguna de molt indicativa de la visita de la ministra, no? La meua cara no era d'estar celebrant el carnaval precisament, no? I sap per què? Perquè m'he passat tretze anys fent de diputat a Madrid, senyor Amorós, eh?, i fa un any que sóc conseller del Govern de la Generalitat i ja sé el pa que s'hi dona, ja ho sé. I com que el nostre grup polític —com el seu, eh?, cosa que no poden dir altres grups de la cambra— no tenim cap necessitat de justificar el Govern de Madrid, sigui un govern socialista o sigui un govern popular, i el nostre únic interès és millorar la qualitat de les infraestructures a Catalunya, inclús aquelles que desenvolupa o que són responsabilitat de l'Estat, doncs, escolti, aleshores no donem xecs en blanc. I aquest raspall és un raspall que a mi personalment em deixa absolutament indiferent, escolti. Ara, també li diré que el Govern actual de Madrid fa un mes que exerceix la seva responsabilitat, i em sembla que hem de dialogar amb ells i hem de veure si, en base al diàleg, doncs, podem obtenir el que amb l'altre Govern no va ser possible de poder tirar endavant.

Quant al corredor mediterrani, la nostra posició és més que coneguda: hi estem d'acord. Però sí que vull dir, amb relació a l'anunci que va fer la ministra ahir, de demanar a Brussel·les que inclogui el corredor central, que això és sorprenent i no té ni cap ni peus. I jo crec que la ministra fins i tot s'hauria d'haver guardat de fer una proposta com aquesta, per salvaguardar el prestigi del seu Govern davant de la mateixa Unió Europea i per guardar la coherència amb les seves pròpies afirmacions. Perquè hem sentit aquests dies, i li hem donat la raó, que estem en un moment d'austeritat en les inversions, que toca invertir allà on hi hagi retorns econòmics, que les obres faraòniques són criticables... I què és el corredor central, si no és tot això? Si el corredor central és una obra..., jo no diria faraònica, diria que és una obra impossible. És que ara toca foradar els Pirineus amb un túnel de quaranta quilòmetres, que té un cost totalment fora no només de les possibilitats del Govern espanyol, sinó de les mateixes possibilitats de la Unió Europea, que ja el va descartar per impossible? No crec que la política d'intentar aconseguir tot-hom sigui el que toca fer en aquest moment.

Malauradament, com a conseller a qui li toca gestionar una etapa d'unes restriccions pressupostàries brutals, potser ja m'he acostumat a haver d'anar dient que no a les peticions que rebo des del territori, i potser, doncs, l'afirmació que ha fet la ministra és deguda al fet que fa poc temps que és al capdavant del ministeri. Deixem-ho aquí. Però crec que si el Govern de l'Estat va per aquesta línia prendrà mal, perquè és un moment de prioritzar, és un moment de decidir i és un moment de dir «sí» allà on toca o «no» on allà on no toca.

I, per últim, en el tema de ports, totalment d'acord que el port de Barcelona i el port Tarragona són vitals per a la nostra economia, són les grans portes d'entrada de les mercaderies de fora al nostre país i són les grans portes de sortida de la nostra exportació. L'autonomia portuària que ens va donar la Llei de ports de ja fa uns quants anys, doncs, ens ha permès mirar de treballar la promoció dels nostres ports des de Catalunya. Li vull dir, senyor Amorós, que la Llei de ports que es va aprovar ara fa dos anys

va ser una llei de ports pactada pel Partit Socialista i pel Partit Popular i amb la nostra oposició. Era una llei de ports que feia marxa enrere. No, ho dic perquè precisem les paraules; perquè vostè les deixa anar així, com qui no vol la cosa. Ha dit: «Ecolti, vostès estan d'acord amb aquella Llei de ports.» Nosaltres no és que hi estiguem d'acord, és que estem absolutament en contra de la Llei de ports pactada entre el Partit Socialista i el Partit Popular, perquè restringeix l'autonomia dels ports d'interès general, i en el nostre cas del port de Barcelona i del port de Tarragona.

I sap què passa? Que nosaltres estem convençuts –i està bé que ho diguem des d'aquesta tribuna, com ho ha dit vostè, que ho diguem nosaltres– que des d'aquí fem millor les coses, i que gestionar el port de Barcelona o el port de Tarragona des de Barcelona o des de Tarragona és fer ni més ni menys que el que fan a Rotterdam, que fan a Hamburg o que fan a Anvers, que són els tres ports de referència per a nosaltres, i que aquest sistema de Puertos del Estado, com passa amb AENA, no té cap mena de paral·lel a Europa, cap. En té un a Sud-Amèrica; això d'AENA té un paral·lel a Romania, i no són models per a nosaltres. Però les grans infraestructures portuàries i aeroportuàries es gestionen des del territori. Quan dic «des del territori», senyor Amorós, i vostè ho sap, vull dir des del conjunt del territori. Fixi's: quan va haver-hi el canvi del Govern a Catalunya, al port de Tarragona només en vàrem canviar el president; la resta de membres de l'Autoritat Portuària designats pel Govern de la Generalitat són els mateixos que hi havia quan hi havia el Govern tripartit. I al port de Barcelona vàrem canviar una persona, precisament per posar-hi el senyor Joan Amorós, director general del lobby Ferrmed, que és qui ha fet més per aconseguir que el corredor mediterrani fos una prioritat. La presència política? La justa. És important que hi hagi una presència territorial màxima.

Bé, acabo, senyor Amorós, només per recordar-li allò que he dit des del principi: escolti'm, a nosaltres ningú no ens ensarrona. És a dir, sabem perfectament el terreny que estem trepitjant; estem fent l'ús més correcte de les nostres possibilitats i de les nostres cartes; entenem que la via del diàleg és la via que hem de seguir en aquest moment, i, per descomptat, no renunciem als nostres drets i ens reservem el dret també de cridar l'atenció sobre aquells errors que pugui cometre el Govern central o qualsevol govern, com hem fet amb relació a l'anunci de la ministra Pastor ahir mateix.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

La veritat és que, senyor Recoder, jo entenc que en temps d'austeritat és possible que tinguin menys coses per explicar, menys obra feta de govern, menys projectes per al futur, i la veritat és que, no tant al seu departament, però sí al conjunt del seu Govern, l'es-

cassat d'idees és bastant notable, no?, i, per tant, el recurs dialèctic del retrovisor és constant. Jo abans, doncs, pensant que vostè ho entendria com una mà estesa, li he dit: «Ecolti, ja li reconec que el traspàs no estava ben fet en tot, ja li ho reconec d'entrada», i vostè puja aquí i és el primer amb què comença, i el que comença és a dedicar..., «i el traspàs i el traspàs i el traspàs».

Ecolti, obrir camí sempre és difícil i, si vol, repassem tots els traspàsos que hi ha hagut, per exemple el sanitari, que ha sigut molt important per a Catalunya, però que des de l'inici tenia unes dificultats que es van haver d'anar arreglant amb el temps, i algunes que no s'han arreglat i aquí tenim el problema que tenim de finançament sanitari, per posar-li un exemple d'un gran traspàs –d'un gran traspàs–, que crec que va fer molt bé d'agafar-lo el Govern que en el seu dia ho va fer, que era del seu partit, però que després s'ha hagut d'anar intentant arreglar i no s'ha aconseguit del tot.

Doncs, aquí és una mica el mateix: es posa el peu en una matèria on Catalunya no tenia res, i semblava o volíem pretendre que mai tindria res, i hi fiquem el peu. Ara li toca a vostè millorar-lo. I jo li proposo –i li farem costat– que renegociï el traspàs, per exemple, per agafar les catenàries, els trens, les vies, el que sigui... Els trens no cal; amb els trens, fem una cosa: modifiquem la Llei ferroviària..., que no li dono la culpa a vostè que no ho faci; jo el que li dic és que vostè no han pres iniciatives per fer-ho. Però, en tot cas, això és igual. El que li proposo, en tot cas, és que, ja que Esquerra Republicana té presentada en aquesta cambra una proposició per portar a Madrid la modificació de la Llei ferroviària, vostè avui aquí es compromet a donar-hi suport. Perquè el discurs és el mateix. Per tant, si estem d'acord, senyor Recoder, quin sentit té que pugui un conseller del Govern de la Generalitat aquí i vulgui que comencem una discussió sobre el que va passar fa tres o quatre anys? Si cap a on volem anar en aquest tema estem d'acord, senyor Recoder! Digui que donarà suport a la proposta d'Esquerra Republicana per obrir la possibilitat de modificar l'operador.

Nosaltres li donarem suport si vostè puja aquí i diu: «Miri, en la propera comissió bilateral plantejaré renegociar el traspàs.» Pensa plantejar-ho en la propera comissió bilateral, que diu la premsa que potser serà el més de juny? Doncs, si vostè ho planteja, nosaltres li farem costat. Però, digui'ns que ho dirà, perquè fins ara no ho ha dit. A la premsa li ha dit moltes coses i moltes ens sonen molt bé. No li ho retrec això; però, clar, on ho ha de dir és en una comissió bilateral, qui s'ho ha de creure és el president de la comissió bilateral, que, a més a més, resulta que té una posició estratègica al Congrés dels Diputats. Facin-lo servir per a alguna cosa, perquè, en concret, no ens ha servit de gaire. Ara és difícil perquè hi ha una majoria absoluta, quan salvaven el PSOE de moments difícils tampoc ens va servir de res.

I, clar, la pregunta és quina estratègia... En el full de ruta jo crec que ens posarem d'acord. Nosaltres li plantejem un full de ruta, aquí, de les coses que hem de demanar per crear llocs de treball a Catalunya, perquè Espanya ens infraestructura i necessitem estructu-

rar la nostra economia amb elements claus i potser la discrepància és com aconseguir-ho. Vostès no ho demanen a la Comissió Bilateral –i si no és així corregeixi'm–; vostès, fins ara, no han tingut iniciativa legislativa, ja sé que no la poden aprovar vostès amb el tema ferroviari; vostès han donat suport a la pujada d'impostos més important dels catalans a canvi de res –a canvi de res. Donen suport a una pujada d'impostos que incrementa el dèficit fiscal 1.200 milions a canvi de res. Diuen que donaran suport, gratuït també, a una reforma laboral que dificultarà molt les coses. Entenem que aquí potser no tenim la mateixa opinió.

En fi, nosaltres possiblement estem molt d'acord amb els objectius i potser no tant en com aconseguir-los; però, en tot cas, el que li demanem és que acordem en aquesta cambra un full de ruta d'allò que hem de demanar –i no em queda temps per a la matèria de l'aeroport, però, com que vam tenir la compareixença i en vam parlar fa poc, però em sembla que les xifres, en el cas de la política aeroportuària, són com el que hem parlat de la portuària multiplicat per quatre. L'eficiència de la independència en la gestió de les infraestructures –vostè ha dit «autonomia», a mi m'agrada més dir «independència»– és molt important –és molt important.

Nosaltres creiem que els llocs de treball necessaris per crear en aquest país, que ho està passant tan malament, tenen molt a veure amb aquests colls d'ampolla, i li demanem compromís, aportar a la Comissió Bilateral tots aquests temes, acordar amb aquesta cambra un full de ruta. Li demanem compromís a posar tots aquests temes en marxa perquè la nostra economia ho necessita d'una forma urgent.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor Amorós, no, escolti, en absolut mirar enrere i utilitzar el retrovisor. Però vostè el que no pot pretendre és responsabilitzar aquest Govern de qüestions..., escolti, que nosaltres ens hem trobat d'aquesta manera i estem fent el que podem amb els instruments que tenim com és el tema de les inversions amb rodalies o el tema de la capacitat de triar operador ferroviari, no?

Però, dit això..., escolti'm, totalment d'acord a mirar el futur i establir un full de ruta amb el màxim consens de la cambra. No tinc cap mena de dubte que el seu grup i el nostre amb el tema d'infraestructures ens posem ràpidament d'acord –ràpidament–, en aquelles infraestructures que s'han de fer. Segurament també en aquelles que ha de fer el mateix Govern de Catalunya. Potser entrarem en discrepància sobre els temps i sobre la forma de fer-les, no?

Ja li avanço que en aquest moment la nostra capacitat d'inversió és una capacitat pràcticament nul·la –pràcticament nul·la. Per tant, feina tindrem per acabar allò que està començant. Però, amb relació a les infraestruc-

tures de l'Estat? Oi tant que ens posarem d'acord! No només amb la importància que tenen per al desenvolupament de la nostra economia i del nostre país o per fer la vida millor a totes aquelles persones, per exemple, que cada dia es traslladen amb tren, de rodalies o regionals, per anar a treballar o per anar allà on sigui, sinó també amb la necessitat que l'Estat, doncs, les tiri endavant, faci les inversions que pertoqui i compleixi els seus compromisos, i, com li deia, també amb la forma de gestió.

És clar que hem demanat la modificació de la Llei ferroviària! Què es pensa que no l'hem demanada? O sigui, la quantitat de vegades que he dit, en aquesta cambra i fora d'aquesta cambra, que els dos aspectes importants que tenia aquell pseudotraspàs, com eren la inversió de 4.000 milions d'euros fins al 2015 o la modificació de la Llei ferroviària, s'han incomplert... Home, si diem això hem de ser conseqüents. I això ho hem demanat cada vegada que ens hem reunit amb el secretari d'Estat i cada vegada que n'hem parlat amb el ministre. I a la primera reunió que vaig tenir amb la ministra, el mes de gener, aquest és un tema que li vaig posar damunt de la taula per escrit i de la paraula. Per tant, oi tant que ho hem demanat i que ho demanarem tot el que calgui!

Però, escolti'm, la responsabilitat de l'incompliment no és nostra per no haver-ho demanat; la responsabilitat de l'incompliment és de qui sap que ho ha de fer, qui ho va signar, qui ho va pactar amb el Govern de Catalunya i qui ha decidit que li interessa més quedar bé amb d'altres, perquè no sigui cas que se m'enfadin, que no pas amb el Govern de Catalunya que és una institució que va actuar lleialment. Aquesta és la realitat i aquest és el problema.

Per tant, no equivoquem a on hi ha la responsabilitat. La responsabilitat no és del Govern de la Generalitat per demanar-ho vint-i-sis vegades en comptes d'haver-ho demanat quaranta-tres, que potser aquesta és la diferència entre vostè i jo, que, segons vostè, hauríem d'haver-ho demanat no sé quantes vegades i nosaltres ho hem demanat, doncs, potser alguna vegada..., alguna vegada menys de les que a vostè li hauria agradat. La responsabilitat és de qui sap que ha de complir, i de qui sap que està en fals i que potser no li importa estar en fals, potser no li importa, doncs, quedar malament amb nosaltres. Ho hem intentat amb el Govern Socialista, i amb el Govern Popular ho intentarem, ho tornarem a intentar.

Amb les altres qüestions, ho repeteixo, amb la prioritat del corredor mediterrani, hi estem totalment d'acord. Miri si al tema li donem importància que el dia 19 d'octubre el comissari Kallas presenta la xarxa europea de línies transfrontereres –19 d'octubre– i el dia 20 d'octubre presentem en els mitjans de comunicació, a la societat en general, l'Agenda catalana del corredor mediterrani. I no és que ens passéssim aquella nit treballant, no, no..., és que feia mesos que treballàvem, mesos treballant –mesos treballant–, apamant cada tram del corredor mediterrani, intentant maximitzar o utilitzar allò que ja hi havia per fer-lo més barat. I ho vam fer tan ajustat que, fins i tot, vam rebaixar en 1.300 milions d'euros el cost atribuït pel Govern de l'Estat en el tram català al corredor mediterrani.

Segons el Govern espanyol valia 7.000 milions i nosaltres, doncs, vàrem establir que amb 5.000 i escaig es podia fer. I vàrem fixar un calendari: obres immediates, 2012-2013; obres a curt termini, 2015, entre les quals hi havia, per exemple, la connexió del port de Tarragona amb la variant de Castellbisbal per poder portar mercaderies des del port de Tarragona fins al cor d'Europa. I un tercer objectiu, temporal, 2020, on el conjunt de les obres havien d'estar acabades, i el 2030, que eren obres, diguem-ne, ja secundàries: variants, etcètera.

Per tant, sabem perfectament l'important que és per a la nostra economia. I sabem que el fet de no disposar-ne, que és un coll d'ampolla per al nostre desenvolupament, per a aquesta empresa de Barberà que vostè deia, i tantes altres que hi ha en el nostre país que han de prendre decisions estratègiques de les quals o les quals vénen influïdes, per exemple, per tenir un bon port connectat amb Europa o per tenir connexions intercontinentals des de l'aeroport de Barcelona, que sabem que ho hem de fer nosaltres, perquè, si no ho fem nosaltres, no ens ho farà el trinomi AENA, Iberia i Govern de l'Estat, no? No ens ho faran. Ens ho hem de fer nosaltres. I sabem que en els visitants que d'aquí a pocs dies tindrem a la capital de Catalunya, al Word Mobile Congress, el que més els preocupava del congrés i de la ciutat era la manca de connexions intercontinentals, la dificultat d'arribar a Barcelona des de determinats punts del món.

Per tant, sabem que és un element de competitivitat. Com vol que no hi siguem nosaltres a primera línia en això? Com vol que no ens posem d'acord amb vostès? Per tant, presentí'ns la moció i en parlarem, i si hi ha una voluntat constructiva per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no dubti que el Grup de Convergència i Unió..., en fi, no ho haig de dir jo, ho haurà de dir el senyor Rull, però, en tot cas, el Grup de Convergència i Unió estic segur que estarà al seu costat.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre els transvasaments
(tram. 300-00114/09)

Passem al desè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre els transvasaments. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, té la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, perquè aquesta interpellació? Bé. Suposo que la majoria de vostès recorden aquesta samarreta, aquest nus (*l'oradora mostra la samarreta que porta posada*), el

significat d'aquest nus i aquell crit que anava associat a aquest nus: «Lo riu és vida, no al transvasament.»

Això, que va esdevenir símbol d'una lluita que va començar el 2001 amb l'inefable Plan hidrológico nacional del mateix ministre, del senyor Arias Cañete, i una lluita que començava el 2001 i que es va estendre a tot Catalunya no només com una reclamació de justícia territorial, sinó com una reclamació d'una nova manera de fer política, més sostenible, més ecologista, sobretot més participativa; una nova Batalla de l'Ebre que aquest cop sí que vàrem guanyar els partits anti-transvasistes de Catalunya, que va fer que es constituís més tard el primer Govern nacionalista i d'esquerres, el 2003, i que va culminar que en el primer Govern Zapatero es derogués, en el Decret de juny del 2004, el Plan hidrológico i el transvasament. Fins i tot, es va aconseguir que el nou Estatut d'autonomia recollís en el seu articulat el tema dels transvasaments i la necessitat d'emetre que Catalunya emetés un informe quan se n'hagués de fer algun.

Perquè cal tenir memòria històrica, conseller, diputats, diputades, cal tenir memòria històrica. Ja sé que no els agrada això de la memòria històrica, sobretot als seus socis del Govern del PP no els agrada gens, però cal tenir-la per no repetir errades del passat. Per això, aquesta interpellació i per això la moció subsegüent en què haurem de forçar una sèrie de posicionaments d'aquest Parlament.

Perquè ens preocupen molt les paraules del ministre Cañete, però no només les paraules del ministre, ens preocupen molt també les paraules, les declaracions, aquest mateix dilluns, del president Mas que tornava, després de la reunió de l'Euroregió Pirineus - Mediterrània, tornava a recuperar un fantasma del passat, el transvasament del Roine. Tot plegat una sensació de *dejà vu*, un retorn al passat, més per qüestions ideològiques que no pas per arguments científics, científicament contrastats, perquè a Catalunya sortosament no ens cal un transvasament. Això ho sap bé, conseller, perquè hem fet els deures, perquè durant aquests últims anys hem fet una gestió de l'aigua que garanteix l'abastiment i fa innecessaris els transvasaments. I perquè aquest Parlament ja en el 2008 es va manifestar en contra dels transvasaments i inclús es va dir que es farien totes les gestions per impossibilitar-ho. I això és el que haurem de tornar a fer ara: pressionar per no al transvasament però fer totes les gestions amb el Govern de Madrid que l'impossibilitin, políticament i tècnicament.

I dèiem que estem preocupats perquè amb la seva resposta d'ahir, conseller, el diputat Sergi de los Ríos tampoc ens va deixar clar quin era el seu posicionament. Deia que s'havia de reunir, que no ho tenia clar, que no tenia clares les intencions del *ministerio*.

Escolti, llegint la transcripció de la compareixença del ministre Cañete, el passat 1 de febrer, queden claríssimes les intencions del ministre i del seu departament. Ell parla de *hacer un pacto nacional*, de llarga durada, estratègic, a més, quan respon el ministre a interpellacions de diversos diputats d'esquerres diu que no considera incompatible la unitat de conca i els trans-

vasaments. Torna a parlar d'excedents, d'aigües excedentàries. I aquí hi ha el problema: no tenim fixat el cabal de la conca de l'Ebre. Per tant, què són aigües excedentàries? Qui ho fixarà, les pressions del Govern valencià i murcià, que no han fet els deures en matèria d'aigua i que continuen reclamant-nos i dient-nos als catalans que som uns insolidaris perquè llencem l'aigua al mar?

Afirma, també, el ministre que el transvasament és rendible –que és rendible. Sempre, al final, la rendibilitat econòmica. Perquè diu que és rendible per la Confederación Hidrográfica perquè implica canons, i això permet fer més regadius. Tornem al model «desarrollista» que també segueix aquí el Departament d'Agricultura, que ho hem vist amb el Xerta-Sénia: més regadius, més pressupost per a obres, no per a estalvi i eficiència.

I, miri, si seguim els ecòlegs i els ecologistes, l'Alberto Fernández, del World Wildlife, ho deia ben clar: «Para la naturaleza no hay aguas excedentarias. Los transvases son temas políticos. Alguien decide hacer un transvase y se hace. Con el dinero de todos los españoles se regala el agua a los regantes pero el agua se la estamos robando a los ecosistemas.» Per això volem saber quina serà la postura del Govern català davant aquesta proposta.

Però, a part, li deia en la introducció que no cal transvasaments a Catalunya, no cal que parlem d'això, perquè hem fet els deures en matèria d'aigua, perquè podem estar tranquils pel que fa al subministrament d'aigua. Ho reconeixia, fins i tot, el ministre Cañete en la seva compareixença. Deia que, dels vint-i-cinc plans que s'havien de fer, segons la Directiva marc de l'aigua, i s'havien d'haver acabat el desembre de 2009, tant els que havien d'elaborar les respectives comunitats autònomes com els que havia de fer els intracomunitaris, que havia de fer el *ministerio*, i cito textualment: «Hasta la fecha, solo se ha culminado uno de cuencas intracomunitarias que ha sido Cataluña; los demás planes todavía no están aprobados.» És per això que la Comunitat Europea ha presentat una demanda contra Espanya al tribunal de Luxemburg, per dos incompliments: amb el termini, però també pel que fa als processos de participació pública, cosa que aquí a Catalunya va ser exemplar.

El Govern d'esquerres, amb la seva política d'aigua, a més de fer el Pla de conques internes, va aplicar els principis de la directiva marc; per això tenim garantit el subministrament per a tota mena d'usos per a bastants anys, gràcies a les inversions en implantació i millora de recuperació d'aqüífers, xarxes de captació i distribució d'aigües, potabilització, dessalinització i reutilització d'aigües, així com la política d'estalvi i eficiència en el subministrament i consum per a usos domèstics i industrials, és a dir, mesures que ja ens aporten els 300 hectòmetres cúbics i escaig que necessitem i ens garanteixen els 389 que seran necessaris fins al 2015.

Però, clar, si nosaltres volem tornar a fiar-ho tot a un..., si no fem els deures en matèria d'aigua i volem tornar a fiar-ho tot al transvasament del Roine, com declara-

va el dilluns el president Mas, no només estem fent un pas enrere, no només estem tornant a polítiques anti-quades i insostenibles, que van en contra dels principis de la directiva marc, sinó que també obrim la porta a altres transvasaments, obrim la porta a no fer els deures en matèria d'aigua, com en algunes coses ja estem veient –per exemple, en la utilització de l'aigua del terciari a Vila-seca, al Prat–, i, per tant..., i a més no entenem aquest interès, quan vostè mateix, conseller, ha dit que el corredor central era una obra faraònica i que el Govern no té ni capacitat financera ni la voluntat de fer obres faraòniques. Doncs, què és el transvasament del Roine?, una canonada?, o és una obra faraònica? Perquè, clar, des de Narbona aquí... I qui ho pagarà? Quins interessos hi han al darrere d'aquesta obra?, quines empreses? És una cosa que també ens preocupa. Per això insisteixo que cal continuar amb aquestes polítiques que hem estat fent els últims anys.

I, per anar acabant, nosaltres creiem que aquest Govern, en comptes de parlar del Roine, el que ha de fer és esmerçar tots els esforços a forçar el Govern –ara que són socis seus– perquè l'Estat acabi el Pla de gestió de la conca de l'Ebre, perquè es determini el cabal ecològic de manteniment de la zona del delta, a partir d'una proposta que hi ha, feta i acceptada per tots, que és la que va fer la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre i que recordo que vostès mateixos reivindicaven –el senyor Sancho, el diputat Sancho– en una comissió que hi va haver el..., i amb una resolució que es va aprovar el 2008. Per això jo li pregunto, conseller: tenen la voluntat de fer totes aquestes gestions per blindar aquest cabal? Perquè això sí que és una necessitat.

Aquests dies podíem llegir a *La Vanguardia* –a diversos diaris, però li cito *La Vanguardia*, perquè aquest, doncs, no és sospitos, no?– com un informe del CSIC ens deia que s'havia trobat un descens generalitzat de tots els cabals d'hivern i primavera a tots els rius. Bé, de fet, el titular del *Público* era més «canyero», deia: «Varapalo científico a los trasvases de Arias Cañete». *La Vanguardia* no ho era tant, però també recollia aquesta preocupació dels rius, d'aquest descens del 3 per cent. Clar, en el cas de l'Ebre, encara és més preocupant, perquè amb els vuit mesos que portem de sequera el cabal de l'Ebre ha estat justet en els cent, eh?, i llavors la sequera de l'Ebre amb el cabal mínim durant vuit mesos. Per això és tan important fixar aquest cabal, que a més en la proposta de la comissió ja donava tres escenaris. Per això s'han de fer totes les gestions des d'aquí per forçar que es fixi aquest cabal ecològic. I per això nosaltres en la moció subsegüent a aquesta interpellació també li demanarem, eh?, que vostès, des de les competències que tenen, ho forcin per aprovar com més aviat millor el Pla de gestió de la conca de l'Ebre i fixar aquest cabal.

I, per últim, conseller, també li demanarem si pensa convocar, el Govern, la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, per tal de reafirmar la proposta aquesta de cabals ecològics de manteniment del Delta i per adoptar les mesures que creguin convenients.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, de ben segur que els membres del seu partit quan estaven al Govern i els tocava gestionar el cicle de l'aigua, doncs, varen treure moltes conclusions amb relació a la sequera que vàrem patir, no? Jo en aquell moment era alcalde de la meua ciutat i en vaig treure moltes, i una de les coses, doncs, que penso que vam aprendre tots plegats és que havíem de fer un ús molt més racional de l'aigua, que les polítiques d'estalvi eren unes polítiques bàsiques tant a nivell públic com a nivell privat, i a conseqüència d'això, del que hem fet a tants llocs del nostre país, el consum *per capita* s'ha reduït, i s'ha reduït considerablement, i és un element que hem de tenir en compte. I la tarifació del cànon de l'aigua, precisament, doncs, també pretén això; és un cànon que és, diguem-ne, proporcional al nivell de consum, i els trams alts paguen més. I esperem que amb l'aprovació de la llei d'acompanyament o de mesures fiscals dels pressupostos aquesta realitat encara s'accentui més, perquè és la proposta d'aquest Govern, que té molt clar que la tarifa és un element dissuasori per a aquells grans consumidors particulars d'aigua.

Ara, escolti'm, senyora diputada, home, també faci un *mea culpa*, perquè, si vàrem aprendre tots coses de la crisi de la sequera, vostès també n'havien d'aprendre alguna. Vostès també n'havien d'aprendre alguna com, per exemple, una gestió que no penso que els pugui omplir d'orgull, que és l'intent de transvasament d'aigua des del Segre cap a la conca del Llobregat. (*Veus de fons.*) No, no és veritat, això? (*Pausa.*) Ah, perdoni, no és veritat. O sigui, els tubs que es van trobar a Prats i Sansor eren ficticis; els tubs que s'ha trobat aquest conseller guardats en un magatzem no eren certs, no són veritat; les estakes que es van posar a Prats i Sansor..., es va fer tot això en un procés de participació? És així? Escolti, si us plau, home, que ja som una mica grans. Escolti'm, reconeguim-ho, estem parlant d'un transvasament frustrat, però estem parlant d'un traspàs frustrat del Segre, conca de l'Ebre, al Llobregat, conca del Llobregat. Per tant, escolti'm, fem tots una mica un *mea culpa*.

Però, miri, ara a nosaltres ens toca la responsabilitat de governar el país i hem d'estar preparats no tan sols per a situacions d'estrès hídric, sinó també per fer que el conjunt del sistema de gestió de l'aigua sigui sostenible ambientalment i econòmicament viable, alhora que territorialment just per al nostre país.

Saben, vostès, que és l'Agència Catalana de l'Aigua la que elabora la planificació de les conques internes, i aquesta planificació l'ha d'aprovar d'una forma definitiva el Govern de la Generalitat. És, per tant, dins del marc de la planificació hidrològica que l'agència garanteix i ha de garantir la suficiència de recursos per a tota la població i els altres usos de l'aigua.

El Programa de mesures del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya es va aprovar el novembre del 2010 i actualment és l'instrument de planificació hidrològica que tenim i que preveu les mesures adreçades a la gestió de la demanda i dels recursos, per tal de garantir que tothom a Catalunya tingui l'aigua que necessita. En aquest sentit el Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, que actualment tenim en revisió, no contemplava cap transvasament, atès que les infraestructures que es varen construir arran de l'episodi de sequera, doncs, són unes infraestructures que es consideraven suficients; i m'estic referint, i la senyora diputada, doncs, també ho ha fet, a la dessalinització, la recuperació d'aqüífers, la reutilització i l'increment en l'estalvi per part de la ciutadania, que entenen vostès i entenen nosaltres que permetien una millora de la garantia d'abastament a curt termini. I diem «a curt termini», perquè no ens n'oblidem que el clima mediterrani provoca que el règim hidrològic del nostre país sigui molt irregular.

I aquest informe, al qual vostè es referia, que posava en evidència una disminució dels cabals dels rius del 3 per cent és un element que hem de tenir en compte. Ara, no oblidem que l'informe feia referència al canvi dels cicles pluviomètrics, però també feia referència a la conseqüència de la reforestació, a vegades espontània, de moltes zones boscoses o que abans eren zones de conreu i que ara s'han transformat en zones de bosc, i s'ha incrementat la capacitat de retenció de l'aigua de pluja.

Però bé, escolti'm, aquest règim hídric que tenim, que és un règim irregular, ens fa que ens trobem amb sequeres de caràcter cíclic, i, per tant, no podem descartar una nova sequera els propers anys, hem d'estar preparats. No podem baixar la guàrdia i, a l'hora de fer la planificació hidrològica a llarg termini, cal que també estudiem les alternatives possibles, que, a més de la dessalinització, la recuperació d'aqüífers, la reutilització o l'increment de l'estalvi per part de la ciutadania, de les empreses, dels agricultors, de tothom, per fer-hi front, doncs, també tenim altres vies; per exemple, els bancs d'aigua o altres mesures que siguin complementàries –a alguna em referiré.

En aquest sentit, amb la revisió anticipada del pla de gestió, que preveiem enllestir l'any 2013, es vol introduir una major racionalitat en les tecnologies de les infraestructures del cicle de l'aigua. Pretenem reconsiderar algunes de les solucions tècniques contemplades i modificar els calendaris i pressupostos previstos. Caldrà, per tant, replantejar aquelles que suposin menys esforç inversor i que aportin més recursos, eh? Li ho reitero: les que aportin més recursos i suposin menys esforç inversor són aquelles que haurem de prioritzar.

El sistema Ter-Llobregat ha arribat a disposar de fins a 122 hectòmetres cúbics d'aigua nova gràcies a la dessalinització, la recuperació de captacions i els nous tractaments de potabilització. A més a més, s'han pogut finalitzar diverses actuacions; per exemple, la connexió entre les distribuïdores, entre les dues distribuïdores, a través de la canonada Trinitat-Fontsanta, i tubs de connexió entre la dessaladora de la Tordera i la po-

tabilitzadora del Ter, que també incrementaran la flexibilitat del sistema i ens facilitaran una gestió equilibrada dels recursos.

El problema el continuem tenint en l'àmbit d'actuació de la Muga, que és allà on actualment tenim una major vulnerabilitat. Per tant, cal també estudiar les diferents alternatives de caràcter estructural al règim d'explotació de dessalinitzadores existent.

Com que aquests dies ha estat notícia, crec que val la pena que parlem de dues qüestions concretes: el tema del Roine i el tema de l'Ebre.

En relació amb el tema de l'Ebre, escolti'm, el dia 5 d'octubre ho vaig dir en aquesta cambra, ahir ho vaig tornar a dir en aquesta cambra, però, bé, penso que potser no ho devia dir prou clar, perquè vostè així m'ho deia, no?; o el president de la Generalitat s'hi va pronunciar no fa gaires dies, a conseqüència de les declaracions del senyor Arias Cañete: escolti, l'Ebre no té capacitat per suportar cap transvasament. Ho vàrem dir quan des de la Diputació de Castelló es van demanar noranta hectòmetres cúbics addicionals. Dic: «Escolti, això no és possible, el riu Ebre no ho admet. No pot ser, no és possible.» No ho puc dir més clar; ho puc dir més fort, però més clar no ho puc dir, senyora diputada. Les demandes previstes a la conca de l'Ebre ja comprometen els cabals disponibles del riu, i no en tenim les xifres definitives, perquè per part de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre no s'han facilitat les xifres de cabals compromesos. Però, com ja he dit en aquesta cambra i ho torno a dir ara, ens temem molt que els compromisos adquirits pel Govern de l'Estat no garanteixin uns cabals suficients a la desembocadura i incompleixin de forma flagrant el que estableix la Directiva marc de l'aigua, que vetlla especialment per aquests cabals, no diríem ecològics, sinó uns cabals de funcionament normal de la lògica d'un riu.

Pel que fa a la interconnexió de la xarxa de subministrament de Catalunya amb la conca del Roine, l'única cosa que diem és que cal valorar-la de forma seriosa, sense prejudicis i amb rigor. El riu Roine és un riu que té una capacitat immensa, comparada amb el que són els rius del nostre territori, hi ha molta aigua, hi ha voluntat per part de les administracions del país veí de facilitar l'arribada d'aquests cabals cap al nostre territori, i simplement hem dit: «Escolti'm, valorem-ho.» Som conscients del que això representa quant a inversió, per descomptat, som conscients del que això representa quant a inversió, que és una inversió importantíssima. Però el que pensa aquest Govern és que és un tema que s'ha d'estudiar, que no es pot descartar per una qüestió ideològica. Entenc que vostès fan un plantejament ideològic i diuen: «No ho podem tractar, eh?, això no ens ho podem ni plantejar.» Bé, la diferència entre vostès i nosaltres és que nosaltres diem: «Parlem-ne», eh?, no tenim cap barrera ideològica que ens digui: «Aquest riu no pot ser.» (*Veus de fons.*) No, no la tenim, no tenim... (*Veus de fons.*) Bé, doncs, tenim una barrera ideològica que ens permet... Escolti, és que s'ha de ser molt curós amb les paraules amb vostès, perquè tenen la pell molt fina, no? Però, escolti, no, doncs, escolti, tenim uns plantejaments ideològics que ens permeten plantejar-nos aquesta qüestió.

Per tant, el nou model de gestió de l'aigua a Catalunya passa per la revisió del Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya, que preveu reflectir les mesures adients adreçades a la gestió de la demanda i dels recursos hídrics, per tal de garantir, a llarg termini, la disponibilitat d'aigua a Catalunya. Aquest és el nostre plantejament. És un plantejament que afrontem amb pocs apriorismes, però vull que quedi clar que hi ha un apriorisme, que és el que afecta el riu Ebre, que aquí no tenim cap mena de dubte.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Bé. Gràcies, president... Conseller, em meravella que torna a fer el mateix que ha fet quan li ha contestat al diputat d'Esquerra, tornar a posar el retrovisor, tornar a mirar cap endarrere, tornar a treure els greuges; vull dir, no parlar-nos de quins són els plans, quins són els projectes, perquè sembla que està com aturat, perquè ja ho diuen: no tenen capacitat financera, però sí que tenen apriorismes, evidentment que tenen apriorismes. Perquè vostè sap, conseller, que el tema del Roine és un apriorisme, perquè científicament no se sustenta, va en contra de la directiva marc, perquè a més no és necessari ni a llarg termini. No és necessari justament perquè s'han fet unes infraestructures, perquè s'ha aplicat una directiva..., que vostè deia molt bé que si es continua fent aquesta política fa innecessàries... Però és que a més perquè és una obra d'un alt cost i, com vostès diuen, no tenen capacitat financera, una obra faraònica i que dubto que des d'Europa s'autoritzi.

Però és que sí, nosaltres vam fer una sèrie de feina que va garantir unes infraestructures que van garantir que quan va arribar la sequera..., totes no estaven acabades, però vam poder donar-hi resposta, igual que ara, si vingués una altra època de sequera –quan vostè diu a llarg termini...– també s'hi podria donar resposta. Per què? Perquè hi han aquestes infraestructures d'abastament, eh? Va ser complir el que deia el Pla de gestió: amb la dessalinització, que vostès ara volen aturar, amb la reutilització, amb la recuperació d'aquífers, amb l'increment de la regulació, amb la millora de sistemes i amb la millora del tractament.

Tot això és bàsic per al nostre sistema. I quan vostè em diu: «No, és que l'Ebre ja no suporta...», hi ha un informe, està clar, l'Ebre ja no suporta més transvasaments...» Jo és el que li estic demanant, que aquest Parlament es pronunciï, que digui que l'Ebre ja no suporta més transvasaments. Però això ha d'anar acompanyat de fixar el cabal, amb aquells tres escenaris que s'havien parlat a la comissió de sostenibilitat d'any sec, any humit. Per què? Perquè això és bàsic per al manteniment del Delta.

I aquest no és un tema menor, aquest és un tema cabdal. Si nosaltres..., avui l'Ebre ja sabem que ni té la qualitat de l'aigua que hauria de tenir..., perquè a l'aportar menys aigua està patint tota la contaminació que baixa de Monzón..., però no pot fer les crescudes que aportin els llims necessaris perquè no hi hagi salinització.

Per tant, això és el que també nosaltres li demanem. No mirar al passat, no; li demanem que mirem al futur i que des d'aquest Parlament forcem això, forcem que el Govern de Madrid es fixi aquest cabal ambiental i que les polítiques d'aigua que s'han desenvolupat fins ara amb èxit es continuïn desenvolupant. Perquè em deia vostè, em parlava que nosaltres entonéssim un *mea culpa* de la crisi de la sequera...

A veure, és molt trist si només em pot contestar això, perquè vostè sap que tot el que li hem deixat fet en el seu departament ha estat obra de l'anterior Govern. I vostès de moment ho tenen tot aturat. Bé. Vostès en diuen «revisió». Però d'aquesta revisió jo en dic «aturament»; com han aturat, per exemple, conseller, l'aprofitament de l'aigua del terciari a la depuradora, a l'EDAR de Vila-Seca, a Tarragona, que havia de servir per portar aigua a la química. Això està aturat. O en el cas del Prat. Què passa amb la dessalinitzadora del Foix? No en sabem re.

Per tant, vostès –ja ho sé, que ho estarem sentint aquests quatre anys– posaran el retrovisor i diran tot el que no vam fer, que entonem el *mea culpa*...

Miri, jo no tinc la pell fina, el meu grup no tenim la pell fina, la tenim dura, perquè rebem molt, i per tant no en tenim cap, de problema!; la tenim dura. Vull dir, podem rebre, eh?, ja hi estem... Però el que cal és que vostè, que té la responsabilitat ara de portar aquestes polítiques, ens digui què pensen fer.

I sobretot és que la nostra moció anirà en el sentit que aquesta cambra blindi aquests tres temes. Després ja parlarem del Roine. No es preocupi, que si vostès al final volen tirar endavant el transvasament del Roine, ja es trobaran amb tota la nostra oposició i ja farem tot el que hàgim de fer. Nosaltres i suposo que la societat civil. I Europa també crec que ho farà.

Però en aquest moment el que ens interessa és això: el cabal ecològic, eh?, el cabal ambiental, preservar el Delta i preservar el transvasament encobert. Perquè, miri, jo ja sé que obertament vostès no faran un transvasament, perquè els va costar molt car l'altra vegada, políticament. Jo ja sé que no el faran. Però el poden fer encobert. De fet, estan apostant moltíssim per les obres del regadiu Xerta-Sénia. És tan fàcil com, en comptes dels metres cúbics que hi han per al regadiu del Xerta-Sénia, augmentar la cessió de metres i que l'aigua pugui anar sobrant, sobrera, igual que els excedents –això de l'aigua és com un misteri–..., pugui anar cap a Castelló, cap a la zona del Sénia. Per tant, jo ja sé que obertament, ja li dic, no faran un transvasament. Fins i tot el diputat Bertomeu del PP deia «no, no, el meu partit, no», quan el seu partit a Múrcia i a València els està prometent aigua, i ens tornen a dir que som uns insolidaris. Però sí que això es pot fer de moltes maneres.

Per això, nosaltres necessitem que aquest Parlament, igual que vam fer amb el cementiri nuclear a Ascó, blindem aquesta proposta i ens pronunciem tots, perquè el territori, el meu territori, el del sud, se l'ha enganyat massa vegades i jo crec que ja no és de rebut tornar a dir-li allò que no és.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com no pot ser d'altra manera, he escoltat amb molt d'interès la seva primera intervenció i la segona, però, escolti'm, això no impedeix que vostè emeti uns judicis polítics amb els quals jo no coincideixi i jo emeti els meus propis judicis polítics. A partir d'aquí, si vostès tenen la pell dura, jo també la hi tinc. O sigui que, escolti, ens ho podem dir tot educadament i correctament i no passa absolutament res.

Però, mirin, quant al tema d'aquella discussió semàntica que hem tingut abans, sobre si teníem prejudicis ideològics, deia la guineu d'*El petit príncep* que les paraules són una font de malentesos, eh? I aquí es posa en evidència. És igual, escolti.

Aquí, en aquest punt del Roine, segurament, vostè i nosaltres no ens posarem d'acord, eh?, perquè el nostre apriorisme, la nostra ideologia no ens impedeix considerar la possibilitat de portar sobrants del Roine cap a Catalunya, i, si els valencians ho volen, doncs, cap a València, i, si els murcians ho volen, cap a Múrcia. A nosaltres no ens ho impedeix, i a vostès sí, escoltin.

Ara –ara–, si no és necessari –si no és necessari–, si és il·legal, si Europa no ho autoritza, si és una obra que no podem pagar, doncs, no es podrà fer, és que és evident, perquè no farem una obra innecessària, una obra il·legal i una obra en contra d'Europa, i una obra que no podem pagar.

L'única cosa que estem plantejant és: estudiem-ho. Res més –res més. Perquè és cert –té raó vostè, li dono la raó, ho he dit– que, a conseqüència de la sequera, ens varem gastar molts diners per millorar la capacitat de..., per millorar els cabals disponibles; ens hi vam gastar molts diners. Però, escolti'm, els mapes climàtics són mapes que no ens asseguren quin serà el futur. Jo he demanat a l'Agència Catalana de l'Aigua que m'analitzin quin ha de ser el futur dels nostres cicles i si estem amb capacitat per donar resposta a les demandes d'aigua del país en un període de màxima sequera. Però, és clar, si tirem enrere –si tirem enrere–, ens surten períodes de sequera de cinc anys –de cinc anys. I miri el drama que vam tenir en dos anys. Per tant, escoltin, estem obligats a estudiar-ho i estem obligats a veure si estem en condicions de poder satisfer les necessitats del país i no haver d'improvisar, que després les coses, doncs, surten clarament cares.

Així com qui no vol la cosa, diu: «Vostès aturen les dessaladores.» Escolti, nosaltres no tenim res en contra de les dessaladores, al contrari, és positiu, l'aigua de mar és un bé que és inesgotable; per tant, hi estem a favor.

En què, diguem-ne, no estem..., amb què no comptem en aquest moment? Escoltin, que les dessaladores costen molts diners i que produir aigua de dessaladora és molt car. I en un moment com l'actual, on l'Agència Catalana de l'Aigua..., no cal que li ho recordi, però, com qui no vol la cosa, li diré que està en una situació..., estava en una situació propera a la fallida, eh? Aquest any, per primera vegada en deu anys, l'hem poguda remuntar i hem tancat, doncs, equilibradament el pressupost, amb superàvit. Però escolti'm una cosa –escolti'm una cosa–, en aquest moment hem d'estalviar. I si resulta que tenim recursos que ens permeten obtenir l'aigua d'una forma més barata que l'aigua de dessaladora, doncs, és la nostra responsabilitat fer-ho.

Que ho tenim tot aturat. Escolti'm, ja m'agradaria poder estar desenvolupant el Pla de sanejament d'aigües residuals de Catalunya. Home, és clar que m'agradaria. Es pensa que em sento feliç d'haver de dir que no als alcaldes que ens vénen a demanar que vejам quan fem la seva depuradora? No. Escolti, però per què no ho fem? És que vol que li expliqui per què no ho fem? Que no saben quina és la situació de l'Agència Catalana de l'Aigua? Ho saben perfectament. Doncs, molt bé, aleshores, escolti'm... Bé, ho saben, però no els deu importar gaire, eh?, no els deu interessar gaire. Primer, no els deu interessar gaire perquè no ens estan ajudant a sortir del pou, no ens estan ajudant, eh? No, no, escolti, no ens ajuden; parlamentàriament, no ens ajuden. I després tampoc els devia interessar gaire, perquè, malgrat que el dèficit de l'agència s'anava incrementant, vostès es permetien no incrementar el preu del cànon durant tres anys seguits. (*Veus de fons.*) No, no ho van fer. És a dir, escolti, anem incrementant el dèficit, però no apugem el preu del cànon, perquè això és impopular; els diners vénen del cel. Doncs, escolti, en això, aquí, no ens posarem d'acord.

I després la darrera qüestió: el Xerta-Sénia. El Xerta-Sénia és un canal de regadiu i el Xerta-Sénia no pot portar aigua a Castelló, perquè li passa igual que a la canonada del Consorci d'Aigües de Tarragona, que és una canonada que comença molt ampla i es va estrenyent, perquè l'aigua que ha de portar al final és menys, és menor. Home, sí, dius, no, és que si canvies el diàmetre, sí, es pot fer. Però, tal com està en aquest moment, ni el Xerta-Sénia serveix per portar aigua al País Valencià ni la canonada del Consorci d'Aigües de Tarragona serveix per portar aigua més amunt de Cunit, eh?, no serveix –no serveix.

Per tant, en el cas que alguna ment perversa ho hagués pensat, que no és el nostre cas –és que no ho hem pensat, no ho volem, no ho pensem, no ho desitgem–, el Xerta-Sénia no pot, no ha de portar, no portarà aigua fora d'allà on està previst que en porti, eh? Ara vostè em dirà: «No ho ha dit prou clar.» Doncs, escolti, miri, ja ho sento; ja no puc fer-ho millor. Però en el cas que algú ho volgués, és impossible. Per tant, en

això sí que estarem d'acord, eh?; en altres coses, no ho tinc tan clar.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada; gràcies, senyors diputats...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic i el seu impacte en el teixit productiu (tram. 300-00116/09)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia; és la interpellació al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic i el seu impacte en el teixit productiu. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista. I, per exposar-la, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

President... Honorable conseller, diputades, diputats..., aquesta és una interpellació que li volíem fer tot just va acabar la cimera, la darrera cimera del canvi climàtic, a Durban, i que no es va poder produir per modificacions en el calendari del Ple. Em sembla que era el darrer Ple de l'anterior període de sessions.

És una interpellació plantejada en termes nacionals de les polítiques del Govern per saber on som, però també en termes del seu lideratge en tant que vostès també són coresponsables de la Xarxa de Govern Regional pel Desenvolupament Sostenible, eh?, i per tant també assisteixen a les cimeres i alguna cosa hi tenen a dir, no? Diguem que la veu qualificada del Govern de la Generalitat de Catalunya en tant que representant dels governs regionals, diguem, no la vam escoltar gaire en aquesta cimera que es va produir a Durban.

Nosaltres no compartíem i no compartim la valoració positiva i satisfactòria que els representants del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Govern de Convergència i Unió, van fer sobre les conclusions d'aquesta cimera del canvi climàtic. En la teoria del got mig buit, mig ple, vostès es van apuntar a una visió optimista. I, quan feien aquesta valoració, resulta que l'endemà mateix un dels països més reticents al compliment dels protocols de Kyoto, un país allò..., potent des del punt de vista econòmic i de desenvolupament industrial, es despenjava de complir aquests objectius marcats.

Però no el volem interpellar sobre la cimera; sí, sobre les polítiques derivades del canvi climàtic, perquè el problema el tenim aquí i el debat, agradi més o menys, s'ha d'encarar. Ens hem de començar a acostumar –aquesta és la nostra posició– que les polítiques, els debats del canvi climàtic van més enllà, des de la meua opinió, van més enllà dels sentimentalismes ambientals. Que els debats no són només treballar per mitigar-ne les conseqüències –que ho són– és ja un

debat –ho ha estat sempre, crec jo– de model econòmic; és un debat de model productiu; és un debat de model energètic; en definitiva, és un debat de poder econòmic i de poder polític. No és d'estranyar l'interès d'Alemanya i també de la República Popular de la Xina, actors importants en aquesta darrera cimera de canvi climàtic, perquè jo crec que han entès que necessiten i que volen créixer també, a partir d'ara, a partir d'economies verdes.

El canvi climàtic no és un cost, al contrari, és una oportunitat d'entrar en els mercats i les tecnologies de futur. Creiem que cal apostar per una política industrial, per una política de desenvolupament que es fonamenti en les tecnologies emergents basades en recursos renovables. Avui més que mai cal seguir treballant en la línia orientada per la Unió Europea, sobretot els països capdavaners, el Regne Unit o Alemanya, que defensen una política més ambiciosa, de reduccions de CO₂ de cara a l'any 2020, que igualment volen assolir un major percentatge de renovables l'any 2020. Perquè tot plegat significa un increment del producte interior brut dels seus països i de reactivació econòmica i generadora de llocs de treball. I aquí és on volem saber on està el Govern de la Generalitat de Catalunya. Segueix treballant amb els objectius –que nosaltres considerem que haurien d'anar més enllà–, però segueix treballant amb els objectius del 20-20-20?

Nosaltres entenem que això no va per aquí, però en tenim alguns dubtes, no? Perquè veiem que el seu Govern, que encara no sabem si és amic o no, però, Déu n'hi do!, d'Espanya, de l'Estat, o les posicions que el senyor Duran i Lleida va mantenir, i el Grup de Convergència i Unió, a Madrid, la darrera setmana en el Congrés, fins avui no s'oposen a aquestes polítiques. No s'oposen a les decisions adoptades pel ministre de Indústria, Turismo y Energía, el senyor Soria, que no tan sols... –m'estic referint, evidentment, al Decret 1/2012–, que no tan sols ha significat un fre dràstic a les energies renovables, sinó també a sectors industrials en els quals en el passat Convergència i Unió, jo crec que el conjunt de les forces polítiques o de moltes forces polítiques de Catalunya, hi havíem apostat. Aquells sectors que a la vegada havien apostat i invertit en sistemes de cogeneració per ser més eficients. La cogeneració ha estat íntimament unida a l'activitat industrial a Catalunya des d'una perspectiva d'estalvi i d'eficiència. I això avui, amb la posició que vostès han mantingut, està en perill.

Li deia que no és només un fre a les energies renovables, que ho és, és renunciar al lideratge tecnològic, que és el que ens preocupa al Grup Parlamentari Socialista.

La nostra impressió és que el Govern de Catalunya no exerceix en aquests moments ni lideratge econòmic ni industrial, per molts powerpoints que ens presentin, que ens presenten. Fa un any que ja governen, i ens estan presentant els mateixos eixos amb llacets diferents: expressió de voluntats però sense recursos financers que les despleguin. Una mostra: el pressupost que ahir vam aprovar en aquesta cambra. Fins i tot un dels nous tractors d'aquestes polítiques, que ens han presentat aquesta setmana i que definien com a

mobilitat sostenible, més enllà de declaracions emfàtiques, no veiem cap pla tangible, avaluable, que vagi en aquesta línia. El Pla de qualitat de l'aire, que ens presentaven setmanes enrere, ho deixa tot a la bona voluntat dels ciutadans i de les empreses, trasllada responsabilitats als ajuntaments. Ens parlen de vehicles elèctrics i híbrids, però en el pressupost que acabem d'aprovar no hem vist cap partida pressupostària per permetre una transició valenta en aquesta direcció, com fan altres països i altres capitals europees, i també hem vist retrocessos en la introducció de millores en el transport urbà.

Renúncia a les polítiques d'eficiència energètica en el parc d'habitatges actuals en els edificis públics, que pot ser una font d'ocupació en un sector econòmic molt tocat per la crisi actualment. De fet, en els pressupostos aprovats ahir no veiem cap recurs nou en aquestes polítiques, i cap pla tangible que permeti, també, a les empreses convencionals, generadores d'ocupació en el nostre país, de ser més competitives en el nostre entorn econòmic, per fer-les més eficients i menys contaminants. És a dir, com ajudem les empreses –estic parlant de les químiques, estic parlant de les metal·lúrgiques, estic parlant de les cimenteres– a transitar cap a aplicar millors tecnologies possibles per fer-les més competitives en aquest entorn en el qual ens toca treballar? No veiem instruments del Govern que ho permetin i que les acompanyin.

I el gran repte, el gran debat del canvi climàtic, és l'energètic, sobretot en un país fortament dependent. I aquí tenim el debat, no? Aquest és el debat. I veiem que hi ha una actitud poc valenta del Govern de Catalunya, del seu grup parlamentari, aquí i a Madrid, davant de les polítiques antigues del Govern de l'Estat, que renuncia a disputar el lideratge tecnològic en el camp de les energies renovables; i que, a més a més, si seguim en aquesta línia –que no sé si vostès recolzen– impossibilitarà la consecució dels objectius ambientals fixats per la Unió Europea del 20-20-20.

Amb l'extensió i aquesta renúncia que hem vist aquests darrers dies, es demostra que, a l'hora de la veritat, vostès es pleguen a interessos que objectivament no interessen a Catalunya ni als seus sectors industrials, als més tradicionals però també als més dinàmics i als més innovadors, sinó que, al contrari, s'estan plegant a les grans corporacions elèctriques.

Creiem que el Govern no exerceix lideratge; que va a remolc, en aquest camp, del Govern d'Espanya –de l'actual Govern d'Espanya–; que en el camp energètic segueix, pel que es veu, els dictats ideològics de la fundació FAES.

Aquesta aturada la pagarem cara en termes industrials, en termes d'inversions, en termes de recerca, en termes de deslocalització d'activitat, i, per tant, no ja de creació de nous llocs de treball, sinó de destrucció d'ocupació.

Aquest decret, des del nostre punt de vista –i voldríem conèixer també la seva opinió–, és una monumental equivocació econòmica i estratègica; és una renúncia, ho torno a repetir, al lideratge tecnològic en un sector que també és clarament exportador. (*Sona el senyal*)

acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Aquest... –i acabo, president, aquesta primera intervenció–, aquest decret és una amenaça seriosa al sector de les renovables que a Catalunya encara ha d'avançar molt. En tot cas, en la rèplica tindrem temps d'aprofundir en aquestes qüestions.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Terrades, per donar-nos l'oportunitat de debatre sobre una qüestió important com és aquest enemic invisible però perseverant que és el canvi climàtic.

La lluita contra el canvi climàtic és una lluita amb la qual el Govern se sent compromès, jo personalment m'hi sento compromès, i, com vostè ha dit, així, de passada, però, és un fet important. Catalunya exerceix un lideratge a nivell internacional, en tant que som o copresidim NRG4SD, que és l'associació que agrupa els governs subestats i que copresidim conjuntament amb l'Estat de São Paulo, a Brasil.

Estem fent coses. Estem fent, jo ho penso, força coses. I ara li explicaré i li detallaré quines són. Però, abans, permeti'm que faci una petita incursió sobre quina és la realitat a la qual ens estem enfrontant. L'últim any del qual disposem d'inventaris oficials d'emissions de gasos d'efecte hivernacle és l'any 2009. En aquell any ens vàrem trobar amb una disminució del 7 per cent respecte a l'any anterior, però amb un 24 per cent per damunt de l'any base del protocol de Kyoto. Per tant, hi havia hagut una reducció clara d'emissions que s'ha anat mantenint fins al dia d'avui, fruit, doncs, de mesures d'estalvi i eficiència, però també, òbviament, fruit de la crisi econòmica. Quant al tipus d'emissions, aquelles que estan sotmeses a la directiva, representen el 33 per cent del total, i les difuses a Catalunya representen el 67 per cent del total.

Com li deia, hi ha hagut una baixa important específicament amb aquestes sotmeses a la directiva, que són, doncs, les que afecten la indústria, les cimenteres, però també tenen una relació molt directa amb l'eficiència energètica. Amb les difuses no estem malament, estem més aviat bé, perquè, si Kyoto ens permetia incrementar les nostres emissions un 37 per cent sobre l'any base, al 2009 estàvem a un 25 per cent, i, per tant, estem complint. Això no ens ha de fer aturar la nostra acció, però és una dada que hem de valorar com a positiva.

Quines són les relacions o quines han estat les relacions amb el Govern central? Vostè, doncs, s'hi ha referit i em sento obligat a dedicar-hi un apunt.

Cal dir que aquest és un tema que nosaltres creiem que hem de treballar coordinadament les diferents admi-

nistracions. Però també li haig de dir que en l'anterior Govern vàrem notar un poc interès per exercir aquesta coordinació. De fet, la Comisión de Coordinación de Políticas sobre cambio climático es va convocar quatre dies abans que el nou Govern del Partit Popular prengués possessió, i feia setze mesos que no la convocàvem.

El nou Govern és una incògnita. El ministre va reconèixer en el Congrés, en la seva compareixença, que les emissions difoses estan molt per damunt de la directiva. Bé. Ens haurà de facilitar, doncs, les dates; però, en tot cas, esperem que hi hagi aquesta voluntat de col·laboració, que esperem, que desitgem i que creiem que és important, i així li ho transmetré al ministre Arias Cañete dilluns que ve quan ens veiem.

Ara, també tenim una sèrie de contenciosos oberts amb el Govern de l'Estat, amb l'anterior Govern. Vàrem manifestar el nostre rebuig al decret que regula el fons de carboni, i hem arribat a presentar recurs d'inconstitucionalitat a la Ley de almacenamiento geológico de CO₂. I per què ho hem fet? Perquè ens exclou totalment. És a dir, no ens deixa terreny de joc a Catalunya ni a cap altra comunitat de l'Estat. I això pensem que està fora de tota lògica i és inadmissible per part nostra.

Què és el que estem fent nosaltres? Estem treballant aquest tema com creiem que s'ha de treballar: transversalment. I per a això tenim una comissió activa, comissió interdepartamental del canvi climàtic. Estem implementant..., és a dir, estem complint allò que diu el Pla marc de mitigació del canvi climàtic 2008-2012, que li recordo que fixava 41 accions i 279 actuacions per tirar endavant. I tot això amb un horitzó, que és complir els objectius de la Unió Europea del 20-20-20: reducció del 20 per cent, 20 per cent d'energia d'origen renovable, etcètera. Ja coneixen perfectament a què ens estem referint.

Però, què més fem? Des del primer dia que vàrem entrar al Govern hem començat a treballar en articular la nostra futura arquitectura, la que ens ha de permetre lluitar contra aquest enemic invisible. Estem redactant el Pla d'energia i canvi climàtic amb l'horitzó 2020. Tenim un esborrany ja redactat, que se'ns va presentar al conseller Mena i a mi, perquè és un àmbit que estem treballant conjuntament entre el Departament d'Empresa i Ocupació i el Departament de Territori i Sostenibilitat. Ara, és una proposta de pla que en aquest moment, tal com estan les coses, ens veiem obligats a revisar. I ens veiem obligats a revisar-lo per les lamentables notícies –i jo ho lamento– que afecten la prima de les renovables. En el moment de fixar les vies per complir els objectius amb els quals, doncs, ens sentim compromesos, per descomptat que les energies renovables hi jugaven un paper molt important, i la generació renovable molt ens temem que, amb aquesta decisió del Govern de l'Estat, doncs, es veurà afectada. Per tant, hem de fer una aturada tècnica i tornar a valorar les dades i els objectius o les formes d'aconseguir els objectius del nostre pla.

També estem elaborant un pla de mitigació de les emissions de gasos d'efecte hivernacle amb l'horitzó

2020, 2013-2020. Són documents que encara no estan prou madurs, però no dubtin que, en el moment que els tinguem prou elaborats i tinguin una primera aprovació del Govern, vostès en podran disposar com la resta de grups de la cambra.

Estem treballant amb una acció que està donant, doncs, un resultat que m'atreviria a qualificar d'èxit, com són els acords voluntaris amb l'empresa per tal de reduir emissions; és a dir, el nombre d'acords que hem signat amb empreses mitjanes i grans del nostre país és significatiu; són uns acords que obliguen aquestes empreses a adoptar tota una sèrie d'accions per reduir les seves emissions, i, òbviament, aquest compromís, doncs, també comporta un seguiment per part de l'Administració. No li puc dir exactament el nombre d'empreses, perquè es va movent dia rere dia i no sé exactament, doncs, quantes en tenim en aquest moment, però és una xifra, ho repeteixo, significativa.

Estem reelaborant un pla d'estalvi i eficiència energètica als edificis i equipaments públics de Catalunya; no s'ha parat en cap moment de treballar en aquest sentit. I ens ho prenem tan seriosament que estem en vies d'elaboració d'aquest pla que ha de servir perquè l'Administració pública no només estalviï recursos sinó que estalviï emissions i alhora doni exemple davant de la resta de la ciutadania.

Hem posat en marxa el nou sistema de peatges de Catalunya, des del dia 1 de gener, un sistema que defuig les bonificacions discriminatòries o indiscriminades i estableix un sistema uniforme per a la immensa majoria de peatges d'aquest país. I sap vostè que una de les vies per tal d'obtenir un dels descomptes que s'estableixen en aquest nou sistema és la d'utilitzar vehicles de baixes emissions. I això pot representar el 30 per cent de descompte. I alhora també la bonificació dels vehicles amb alta ocupació és una mesura a favor de la mobilitat sostenible, i no ens oblidem que la mobilitat sostenible, doncs, també és una fórmula d'estalviar emissions. Per tant, entre vehicles d'alta ocupació i vehicles ecològics, pot representar fins a un 60 per cent d'estalvi en el peatge que paga qualsevol ciutadà.

Estem treballant conjuntament amb els ajuntaments, que entenem que són una peça bàsica, per tal que vagin adherint-se al Pacte d'alcaldes i alcaldesses en contra del canvi climàtic. Els estem ajudant i els estem seguint. I no ens oblidem que, tal com reconeixen els mateixos gestors del Programa de Nacions Unides pel medi ambient, els governs locals i els governs subestatsals som peces clau per complir els objectius de Nacions Unides en matèria de medi ambient. Fins i tot ens diuen –no públicament..., bé, sí que ens ho diuen en fòrums, però no ho publiquen en els diaris– que noten una molt més gran flexibilitat, una molt més gran implicació i una molt més gran capacitat d'acció en els governs locals i en els governs subestatsals que no pas en els governs dels estats, que en teoria són els responsables de complir els objectius de Nacions Unides.

I, per últim, pel que fa a l'adaptació. També estem adoptant la nostra estratègia d'adaptació al canvi climàtic. Tenim models que ens assenyalen l'afectació sobre el conjunt del territori de Catalunya; en la interpel·lació

anterior n'hem parlat, en aquest cas amb relació al règim hídric. És una estratègia d'adaptació que té per horitzó de compliment l'any 2020 –2013-2020– i que ens ha de servir, doncs, també, per lluitar contra o per avançar-nos als efectes possibles del canvi climàtic sobre una part del nostre territori.

Com veu, senyor Terrades, em sembla que en poca estona li he dit moltes coses. Penso que és una bona mostra que al Govern de la Generalitat aquest tema no només li interessa sinó que a més està sent especialment actiu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conseller, jo sé que vostè, si més no, ha fet algunes incursions intel·lectuals en el sentit de superar l'ecoeficiència per arribar a l'ecoefectivitat, no? Seria el concepte de «de bressol a bressol», el *cradle to cradle* –crec que hem d'intentar fer servir el mot en català. El problema és que aquest país encara ha de transitar cap a una economia més verda, no? Jo no sé si el Govern del PP encara és una incògnita. Per les coses que anem escoltant, jo crec que hi ha una involució des del punt de vista de les polítiques ambientals, no?; en comptes d'acostar-nos a aquests països capdavaners, europeus, Alemanya o el Regne Unit, i li poso dos governs governats per partits conservadors, sembla que la similitud és més Polònia, eh?, que té un model energètic, jo crec, antiquat, des del meu punt de vista.

De l'anterior Govern que va governar Espanya en els darrers set anys podem opinar, eh?, també de les seves polítiques ambientals. El que sabem és que en aquest període de govern el desplegament de les energies renovables ha estat notori a l'Estat espanyol. Podríem discutir sobre algunes de les decisions de l'antic ministre d'Indústria, el senyor Sebastián, pel que fa referència a les tarifes i a les primes. I ho faig jo que he dissentit d'ell respecte a aquestes posicions.

Ara, jo li ho reitero, el canvi climàtic i les accions polítiques que se'n deriven no són un cost –ho hem de traslladar a la societat–; al contrari, són una oportunitat d'entrar en els mercats i en les tecnologies de futur. I a Catalunya tenim indústries, empresaris, enginyers capacitats per justament anar en aquest camí.

Vostè ha plantejat algun dels temes en què ens movem, no?, i els temes que hem de treballar: els temes de mobilitat, els temes d'edificis intel·ligents, els temes d'ajudar a reconvertir la indústria tradicional. Però, clar, més enllà de l'expressió de voluntats, més enllà del que jo li deia, aquests powerpoints que fa un any i mig que ens presenten, després, quan anem als pressupostos, quan gratem els pressupostos, quan gratem les polítiques reals, no hi acabem de trobar res.

Miri, no sacralitzin la doctrina del pressupost del dèficit zero. No renunciïn a la reactivació de l'economia real. L'economia real en el futur passarà justament per les indústries basades en noves tecnologies, basades en recursos renovables. Fem un pla tangible, fem un pla avaluable, amb acords de cooperació amb els sectors privats i els ajuntaments. Per cert, jo he mirat la pàgina web del departament aquest matí, la de canvi climàtic, i és cert, vostès han desenvolupat polítiques de cooperació amb els sectors privats. Ara, d'empreses, poquetes, eh?, que hagin assolit aquests acords voluntaris, si més no, pel que tenen publicat vostès a la pàgina web.

Revisió del Pla de l'energia. No renunciïn, malgrat aquesta aturada que el Govern de l'Estat ha imposat al damunt de la taula, no renunciïn al lideratge polític per tal de fer modificar al Govern d'Espanya, encara que tingui majoria absoluta, aquest decret que, li ho torno a repetir, des d'un punt de vista de la indústria del conjunt de l'Estat, però sobretot en la visió de la indústria catalana, dels sectors industrials catalans, és un monumental error econòmic i estratègic. No podem avalar que es castigui la innovació i la inversió. I, si volen parlar de dèficit tarifari, escolti, revisem el model de dalt a baix. No seguim subvencionant la indústria nuclear i la indústria hidràulica, pagant-li per beneficis en els costos marginals quan el que hauríem de fer és modificar aquesta regulació de la confecció dels preus.

I Catalunya, el Govern de la Generalitat, li ho torno a repetir, ha de ser ambiciós, ha de seguir lluitant pel lideratge tecnològic. I, per cert, parlant d'aquesta qüestió –em recordava una diputada de l'Ebre que fes la pregunta–, què pensa fer el Govern de la Generalitat respecte al projecte experimental d'eòlica marina a les costes de Tarragona, el projecte Zèfir, que és una oportunitat magnífica per al país i per a la indústria del país?

Gràcies, conseller; gràcies, president, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor Terrades, bé, som actius i ho continuarem sent; no pot ser d'altra manera. No em cansaré de repetir que aquest no és un tema menor, no és un tema més, no és una qüestió, doncs, banal; és un tema central de les polítiques ambientals. És un tema central de les polítiques ambientals a nivell mundial, però és un tema central que s'ha de resoldre a nivell d'acords internacionals que obliguin les diferents administracions i per tant les diferents comunitats, però també és un tema on, mai més ben dit, s'ha d'actuar localment malgrat que es pensi globalment.

I nosaltres, com a govern de Catalunya, ens sentim responsables de posar-hi la nostra part. I ho estem fent amb tota una sèrie d'accions que abans els he desgra-

nat i que espero, doncs, que puguin tenir-ne un coneixement més acurat en el seu moment.

No ens oblidem, tampoc, d'una cosa, que vull que tinguin molt en compte. Aquest país té alguns experts en matèria de canvi climàtic –no en té molts, eh?, en té alguns. I un d'ells és el senyor Josep Enric Llebot, que és ni més ni menys que el secretari de Medi Ambient i Sostenibilitat del Govern de Catalunya. I, per tant, l'aportació del senyor Llebot, juntament amb la sensibilitat que té aquest conseller i que té el Govern, doncs, s'ha de notar, espero, amb una acció coherent, una acció decidida, una acció que sigui compromesa.

Ha introduït la qüestió del dèficit tarifari, una qüestió que realment ens preocupa. Ja he expressat quina era la meva opinió respecte de la nova concepció de la prima a les energies renovables, i específicament tota la dificultat que ens està introduint en el nostre Pla d'energia i canvi climàtic. Un pla..., ull!, i vull que s'hi fixin en això, un pla d'energia i canvi climàtic. Normalment aquest país feia plans d'energia, per una banda, i, per altra banda, feia plans de canvi climàtic. Els dos departaments responsables en cadascuna de les matèries, Empresa i Ocupació i Territori i Sostenibilitat, ens hem posat d'acord per fer un pla conjunt, de manera que, alhora que resollem les necessitats energètiques presents i futures d'aquest país, també ho fem d'una manera que siguem mediambientalment respectuosos i sobretot i específicament que contribuïm a reduir les nostres emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Bé. Ens preocupa, per descomptat, aquesta decisió del Govern de l'Estat. Ens preocupa que Catalunya, en el terreny de l'eòlica fos fa uns anys, doncs, pionera i en aquest moment ocupem una posició en el rànking estatal que no és d'aquelles per treure pit. Ens preocupa la sentència que va emetre el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a finals de l'any 2010 i que ens ha obligat a tots a fer mans i mànigues per poder redreçar una situació que se'ns havia torçat.

El projecte Zèfir, que és el projecte d'eòlica marina al qual vostè s'ha referit, és un projecte que no només té el recolzament sinó que té l'impuls per part del Govern de la Generalitat. És una iniciativa que ens sembla important, que ens sembla molt important i que pot ajudar-nos que Catalunya continuï sent un país amb una posició pionera, tecnològicament parlant, en el terreny de les renovables i en el terreny de l'eòlica. No deu haver sentit cap mena de comentari en contra d'aquest projecte per part del Govern, inclús quan ens hem trobat, doncs, amb una certa contestació territorial.

Escolti, estem disposats, nosaltres, a parlar-ne. Ja n'hem parlat molt, eh?, abans que es produís l'anunci del projecte. Però és una qüestió absolutament fonamental; és una qüestió absolutament fonamental a la qual donem la màxima importància, que nosaltres impulsarem i hi tenim una gran confiança dipositada. Sabem el difícil que és ubicar parcs eòlics en el nostre territori. Sabem, doncs, tota la problemàtica que comporta i tots els interessos que s'han de compatibilitzar –interessos de la fauna, paisatgístics, etcètera. I pensem que el mar és una gran oportunitat que Catalunya ha d'utilitzar, que

Catalunya ha d'impulsar. I, malauradament, doncs, no hi han gaires trams en la nostra costa on sigui possible ubicar aquest tipus d'instal·lacions, perquè requereixen tota una sèrie de circumstàncies, específicament circumstàncies que es basen o que es fonamenten en la força del vent en aquell territori.

Senyor Terrades, esperem la moció. Esperem que sigui una moció que aquest grup pugui assumir.

El Govern de l'Estat l'hem de valorar no només per les seves paraules, sinó també pels seus gestos. Tenim algun gest que ja ens permet valorar, doncs, algunes línies d'actuació, però també necessitem una mica de temps per veure quina és la seva línia, i específicament aquest conseller necessita reunir-se amb el ministre Arias Cañete, cosa que encara no he fet, però que faré dilluns que ve, per veure exactament cap a on apunten les seves polítiques en aquest àmbit.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el servei ferroviari entre Lleida i la Pobla de Segur.

Interpellació

al Govern sobre el servei ferroviari entre Lleida i la Pobla de Segur (tram. 300-00117/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, sóc conscient que avui va camí de batre el rècord Guinness d'interpellacions i entenc que estigui una mica cansat, però no per això..., estic convençut que prestarà tota l'atenció i la seva actitud serà molt positiva. Permetin-me saludar el regidor de la Pobla de Segur senyor Jordi Colom i altres membres del Pallars i de la Noguera.

Bé. Algú podria pensar que, per un diputat del principal grup de l'oposició, quan puja –bé, ara ja no pugem– a la tribuna després que el Govern hagi fet algun disbarat, pot ser motiu de satisfacció. Alguna cosa de veritat hi ha en tot això, en aquesta afirmació. Però avui li he de dir, conseller Recoder, que pujo, vinc a la tribuna després que aquest Govern hagi comès un gran disbarat i li garanteixo que no m'acompanya aquest sentiment de satisfacció. El sentiment que avui m'acompanya és una barreja d'indignació, d'impotència i de por.

Indignació. I permeti'm utilitzar les paraules de l'escriptor Pep Coll en un article al diari *Segre* el cap de setmana passat per expressar aquest sentiment compartit per molts homes i dones de la Noguera, del Pallars i del Segrià.

«Indignació, en primer lloc» –ens deia l'escriptor–, «per la inconstància d'uns governants que un dia aposten per una infraestructura, hi inverteixen milions, i l'endemà, com aquell qui diu, l'abandonen. Indignació davant l'evidència que les zones més deprimides del territori sempre acaben rebent. Indignació pels escarafalls amb què volen vendre el servei d'autocars i que fa pensar en els antiquaris que fa anys passaven pels nostres pobles oferint dues taules i dotze cadires de fòrmica a canvi de la taula vella de noguera. Indignació perquè la retallada va precisament en direcció contrària a la sortida de la crisi, la qual aquests darrers anys havia fet augmentar el nombre de viatgers al tren de la Pobla. Indignació davant l'aplicació estricta del principi de la democràcia –un home i un vot–, responsable, a fi de comptes, de la mesura; muntanyes, penyes i barrancs no voten, de manera que per arribar al poder, i, sobretot, per mantenir-s'hi durant dècades, s'ha d'aplicar el principi al peu de la lletra. Indignació, en fi, especialment dolorosa perquè la línia no la tanca Renfe, ni Madrid, ni cap partit suposadament sucursalista, sinó Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, governada» –i aquí crec que l'escriptor es va deixar les cometes– «pel partit de casa. Si els representants dels catalans autèntics, els millors coneixedors de la Catalunya profunda i defensors a ultrança de reequilibrar la població del territori han decidit prendre aquesta mesura dràstica, deu ser que realment consideren que el país que travessa la línia fèrria no té solució. Sortosament» –i així acaba l'escriptor–, «i aquest és l'únic consol que ens queda als indignats, els polítics canvien de criteri.» Dubto que amb paraules meves, conseller, hagués pogut descriure aquests sentiments millor.

Impotència. Impotència per com aquest Govern pren les decisions, decisions que afecten territoris i persones, i que ja no dic ni tan sols tenir consideració ni fer concessions: se n'han d'assabentar pels mitjans de comunicació ells i els seus representants locals. Impotència de veure que cometem un error que fa més d'un segle vam cometre: carregar-nos tots els ferrocarrils –en aquest cas no és de via estreta–; però vam lamentar tots haver-ho fet.

I por, molta por, per si vostès continuen aplicant criteris economicistes als serveis públics en les comarques de muntanya o altres territoris amb poca població: tancarem escoles, tancarem CAP, tancarem línies de transport i tancarem residències. De fet, ja ho estem començant a veure, amb molta preocupació.

Tots plegats tenim la sensació d'assistir a un *déjà-vu*, una pel·lícula que vam viure i vam veure l'any 1984, això sí, amb protagonistes i sobretot amb un final diferent. Em recorda les pel·lícules d'indis i *cowboys* quan érem petits; sempre els dolents eren els mateixos, sempre eren els indis. Després, de grans, hem vist com fins i tot en alguna els dolents eren els *cowboys*.

Però, més que els protagonistes, li deia, em preocupa el final de la pel·lícula. L'any 84 la mobilització de la ciutadania, la implicació dels governs locals, i de manera molt especial de la Diputació de Lleida i el seu president, en aquell moment el senyor Ramon Vilalta, i també el Govern de la Generalitat van impedir el tan-

cament de la línia de Lleida a la Pobla; tot va ser més fàcil: els dolents eren el Govern de Madrid.

Permetin-me recuperar unes paraules de l'aleshores i encara ara president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya i no sé si membre d'aquest Govern, perquè no ho he acabat d'entendre mai, el senyor Antoni Duran Lleida, en un article a *La Vanguardia*: «Aun admitiendo y compartiendo la preocupación socialista por el gasto público, discrepo lógicamente, en este caso concreto, de la víctima escogida para propiciar su adecuado ajuste: la continuidad de la línea del tren hasta La Pobla de Segur debe ser entendida únicamente como el mantenimiento de un servicio público al que los ciudadanos de la Noguera y del Pallars tienen idéntico derecho que los de Madrid, Barcelona y cercanías, que sí ven, en cambio, financiados los déficits de sus transportes por ferrocarril.»

La línia no es va tancar, però sense fer-hi cap millora durant vint anys. De fet, ens vam passar aquests vint anys discutint que si havia de ser d'uns o podia ser dels altres. El cert és que el resultat final era que el trajecte entre la Pobla i Lleida i Lleida - la Pobla en aquells anys durava una hora més que cinquanta anys enrere quan s'havia inaugurat la línia.

L'any 2004 el pleno de la comisión mixta va decidir traspasar a la Generalitat la línia de la Pobla; Ferrocarrils n'assumeix la gestió i encomana la prestació del servei a Renfe. Del 2005 al 2010 s'hi inverteixen prop de 60 milions d'euros, durant uns mesos s'atura el servei, i finalment el 3 de juny del 2006 es reprèn, i s'esvaeix la por de molts ciutadans i ciutadanes del Pallars i de la Noguera. I curiosament, i tot i no haver-hi uns horaris adequats a les noves necessitats de mobilitat, el tren incrementa de viatgers, passant de 120.000 el 2004 a 240.000 el 2009. Com li deia, la por s'havia esvaït.

Però ara, de sobte, decidim que cal gairebé tancar aquesta línia, perquè, com totes, és deficitària. Anualment, l'Administració hi ha de posar entre mig milió i 1 milió d'euros, que és el dèficit de la línia de la Pobla; el que pot arribar a costar qualsevol estudi, el que pot arribar a costar, hi insisteixo, qualsevol projecte. D'un pressupost de 38.000 milions d'euros, no en podem posar mig o 1 a dos comarques de les més necessitats de Catalunya, dos comarques que sempre han tingut la imperiosa necessitat de buscar alternatives diferents de les dels seus veïns: no poden ni subsistir ni tirar endavant amb una agricultura de regadiu, que és la que tenen els veïns de la plana, ni poden aprofitar el turisme d'alta muntanya d'uns quilòmetres una mica més amunt.

Conseller, estem disposats a parlar de tot, del què, del com, del quan; d'acordar-ho entre tots, entre les plataformes que s'han organitzat, entre els alcaldes, entre els ciutadans d'aguestes comarques, per fer un tren, per optimitzar, més eficient, més eficaç; a parlar d'horaris, que es pugui enllaçar, que es pugui interconnectar amb diferents..., amb els trens d'alta velocitat, si cal, que es puguin adequar a les necessitats de la gent del Pallars i de la gent de Lleida que ha d'anar al Pa-

llars en horaris diferents, que no es «solapin» amb els autobusos. Però parlem-ne, si us plau, conseller.

Jo sé que vostè és un home que coneix..., no sé si tot el territori, potser encara no ha tingut temps, però aquest territori em consta que el coneix. I també conec la seva actitud davant de qüestions com aquestes de reequilibri territorial. Li demano: abans que fer política, abans que barallar-nos, asseguem-nos, mirem què podem fer per al tren de la Pobla. I no el matí a pessigades: deixar un tren el dia és morir per inanició. No ho faci això, conseller. Fem el replanteig del tren, fem el replanteig dels horaris; tornem a la freqüència de trens que teníem fins ara. I cregui'm si li dic que no és un caprici allò que diem que volem lo tren. No el volem: la gent del Pallars i de la Noguera el necessiten.

Gràcies, conseller; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Llena, també li agraeixo la possibilitat de poder debatre aquest tema en seu parlamentària, perquè fora se n'ha parlat molt i en parlem molt.

Miri, jo he escoltat amb molta atenció les seves paraules, no podia ser d'altra manera, i especialment, doncs, aquestes frases que vostè ha repetit i que sembla que va escriure l'admirat Pep Coll; unes frases certament colpidores, i que em podrien afectar molt profundament.

I no és que em senti tranquil, eh?, però sí que li diré quelcom que s'ha de tenir en compte. O sigui, el departament que jo encapçalo porta uns mesos reduint freqüències d'autobús, freqüències de tren, freqüències de metro; aturant obres d'execució de metros o de tren arreu del país. Això no ho hem fet al Pallars; això ho hem fet, senyor Llena, arreu del país. I he explicat, fins i tot en aquesta cambra, aquell criteri que vàrem posar en marxa i que afecta els transports públics, que no és el cas del Pallars, que aquells on les ocupacions eren de menys del 5 per cent o de quinze euros de cost individual per persona els hem suprimit totalment, absolutament, sense donar-hi gaires voltes, perquè enteníem que era allò que se'n diu, en llenguatge ferroviari, «passejar ferro». I això no ho podíem fer.

I per què ho fem, això? Home, ho fem, senyor Llena, perquè no tenim recursos i perquè ens sentim amb l'obligació d'optimitzar els recursos que tenim.

Què és el que ha passat i què és el que hem fet amb la línia de la Pobla; una línia que, com vostè ha explicat, l'Estat anava a tancar, se la va quedar la Generalitat, es va considerar i es considera que era una línia clau, i, a més, ens la vàrem quedar o se la va quedar la Generalitat amb la voluntat de millorar-la, una voluntat que hi era i li asseguro que hi és actualment.

L'any 2005 s'aprova un pla de modernització de 77 milions d'euros. El mateix any, el desembre d'aquell any, es redueix aquest pla de modernització a 60 milions, que s'havien d'invertir entre l'any 2005 i el 2009. Aquesta inversió no contemplava passar de l'ample ibèric a l'ample mètric, fet que és el que ens podria permetre, per exemple, que fos operada amb els trens que té Ferrocarrils de la Generalitat.

Dels 60 milions d'euros, 28,7 s'havien de destinar a la compra de trens, però el desembre del 2008 Ferrocarrils de la Generalitat va demanar passar els diners a GISA, a l'empresa que fa l'obra pública de la Generalitat, el Govern ho va autoritzar, i aquests diners, que eren per comprar trens, es van dedicar a altres coses, però van fugir de la línia de la Pobla i no es van utilitzar per comprar els trens que havien de permetre a la Generalitat operar directament o a través de qui volgués la línia de la Pobla, perquè sap que ara no tenim cap altra alternativa que Renfe o Renfe, perquè és qui té els trens. Bé, sí que hi ha una alternativa, de la qual ara li parlarem.

Es varen gastar 32 milions d'euros en la millora de la línia. Això va permetre reduir una miqueta el temps de recorregut, però molt poc.

Què és el que pensem nosaltres que s'ha de fer? S'ha d'introduir un nou model de gestió –primera qüestió que és absolutament fonamental. I hem de comprar nous trens, allò que s'havia d'haver fet el 2008, allò per a la qual cosa hi havia diners, i no es va fer; es van gastar en altres coses. Però hem de comprar nous trens, perquè això és el que ens donarà la possibilitat de buscar un altre operador. És una línia que, amb les circumstàncies actuals i amb el passatge que hi va, no trobarem cap operador que, si no hi posem diners nosaltres, doncs, vulgui comprar els trens, fer la inversió i operar-la.

Senyor Llena, hem sentit dir aquests dies que volem tancar la línia. I jo li dic des d'aquesta tribuna –no li ho a vostè, ho dic en general, eh?, però aprofitant la seva intervenció– que no és cert que vulguem tancar la línia, de cap manera. Estem gastant 725.000 euros per millorar el túnel que hi ha entre Sant Llorenç de Montgai i Vilanova de la Sal. Estem assumint uns costos d'explotació, que enguany seran d'1,8 milions d'euros, que haurem d'afegir. I la qüestió més important: comprarem els dos trens. És a dir, jo em comprometo des d'aquesta tribuna, en nom del Govern de la Generalitat, que posem en marxa immediatament el mecanisme per a l'adquisició d'aquests dos trens. I, home, podran entendre que comprar dos trens per a una línia d'ample Renfe que només podem fer servir aquí, en principi, home, comprar-los, doncs, diguem-ne que no estaria d'acord amb la voluntat que alguns ens atribueixen de tancar la línia. No la volem tancar, i comprarem els dos trens.

Però, repassem una mica quina ha estat la gènesi de tot això, que, òbviament –i ho entenc–, doncs, té un component sentimental molt gran. Fins al 6 de febrer Renfe posava vuit trens al dia entre Lleida i Balaguer, i tres entre la Pobla i Lleida. I a la vegada teníem un servei de bus. Tot plegat ens costava 3,1 milions d'euros.

El tren trigava uns deu minuts més, aproximadament, que l'autobús. Què és el que hem fet ara? Hem passat dels tres trens i dels dos autobusos, que s'encavallaven, des del dia 6 de febrer, a una oferta conjunta d'un tren, que ens costa 1,8 milions d'euros, i dos autobusos, que ens costen 200.000 euros i que, a més, arriben fins a Esterri d'Àneu. Entenem que amb això el servei el cobrim.

L'altre dia es va fer un programa per televisió que jo no vaig veure, però m'explicaven –em sembla que era un telenotícies, no?– que sortia una noia que deia: «És que ara no puc anar a estudiar», i una altra persona que deia: «No puc...», i vaig arribar a casa i la meua dona, que mirava el telenotícies, em diu: «Però què esteu fent? –què esteu fent?», i m'ho va dir enfadada. Li vaig dir: «Anna, no, no, això no és així. Escolta'm, no és així.» No hem deixat a ningú sense la possibilitat de moure's, no hem deixat a ningú sense la possibilitat d'utilitzar un sistema de transport públic. El que passa és que hem mirat d'optimitzar uns recursos que són públics. Tenim un tren i dos autobusos, que cobreixen els horaris de matí, de migdia i de tarda-vespre.

Hem igualat preus, una cosa molt important, perquè l'autobús valia abans 13,50 euros i l'hem abaixat a 6,20, que és el que val el tren, o sigui que ningú pot dir que hi ha una barrera econòmica: hem abaixat l'autobús a 6,20. Tot això va dins dels 200.000 euros que ens costa, doncs, l'autobús, que abans no es costava res. I, a més, hem creat la targeta 10/60, que fa que el preu sigui de 4,65 euros per trajecte.

A més, els autobusos arriben fins a Esterri d'Àneu, des de Lleida fins a Esterri d'Àneu. Ha passat a costar de 21,4 a 14,1 euros. I, a més, hem creat també la T-10/60, on el cost de Lleida a Esterri d'Àneu és de 10,57 euros per trajecte. I, quant al Lleida-Balaguer, vint-i-tres freqüències, quatre de tren, nou d'autobús, de 6 a 22 hores; cada hora tenim un mitjà de transport, sigui tren o autobús, a vegades, doncs, n'hi ha més d'un, i, a més, també hem creat un autobús o hem posat un autobús que surt a les 7.10 de Balaguer i arriba les 8 del matí a Lleida.

Mantindrem de cara a l'estiu el tren dels llacs. Hi ha algú que deia, l'altre dia llegia una carta al diari que deia: «Escolti, traieu allò que és fonamental per a les persones i poseu una cosa que és per als turistes.» Bé, però és que els trens dels llacs..., o sigui, pensem que les persones estan ateses en aquest moment, i el tren dels llacs és un element de dinamització turística del territori i, per tant, l'haurem de tornar a posar.

Després, crearem..., bé, «crearem», de fet ja hem creat una comissió de seguiment amb el territori de tot plegat. És a dir, hem de veure l'evolució d'aquesta nova oferta i si realment hi ha algú que quedi desassistit. No ens oblidem també que complementàriament tenim una oferta de servei a la carta per cobrir els municipis més petits i que enllaça els municipis més petits de la comarca amb les parades d'autobús o de tren, per tal que tothom pugui utilitzar, doncs, un servei que creiem que és molt, molt útil. Però bé, tot això, estem disposats i volem parlar-ho amb el territori. Volem avaluar conjuntament amb el territori, doncs, si realment

el sistema que tenim no funciona i si és un sistema que deixa, com deia fa un moment, alguna persona, algun col·lectiu de ciutadans desassistit.

Però, en tot cas, escolti'm, tot això té un horitzó temporal; és la situació en la qual estem. Ens hem vist obligats a reduir serveis arreu del país. Per tant, no hi tenim res absolutament en contra del territori del qual vostè parla. Al contrari, si haguéssim aplicat en el Pallars els mateixos criteris que estem aplicant a la resta de Catalunya per mantenir un servei o un altre, estaríem en un altre punt –estaríem en un altre punt, senyor Llena. I estem mantenint el servei del tren i estem mantenint, a més, un servei d'autobús, hem reduït preus i estem facilitant, doncs, que tothom pugui utilitzar aquest mitjà de transport públic.

Bé. La nostra disposició, com deia, és no només a parlar-ne, sinó a fer el possible i l'impossible perquè aquesta línia, doncs, sigui una línia que realment doni un servei positiu al territori del Pallars i a tot el territori que travessa; és una línia en la qual s'ha d'invertir, és una línia que s'ha de millorar, i, per tant, ara ens tocarà fer allò que s'havia d'haver fet fa uns anys i no es va fer, que és comprar els trens, i aquest Govern ho farà i posem en marxa immediatament el mecanisme per fer-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Conseller, permeti'm dir-li, començant, que quin coneixement que té la seva dona. Vostè no sé si ha fet amb autocar la carretera d'Àger o la carretera del Doll; i de fer-la en autocar o fer-la en tren hi ha un abisme. Quin coneixement que té la seva dona! Conservi-la.

Escolti'm, no puc estar d'acord amb vostè en el tema d'inversions, perquè..., és una gràfica que està a la Generalitat, a on explica perfectament com s'han invertit els 60 milions, i aquí, en aquests 60, no hi havia els diners per als trens, sinó que era una partida de més a més.

Celebro sentir-lo, d'altra banda, amb algunes de les coses que ens ha dit: que està disposat a canviar els trens per trens més lleugers, més eficients. Però posi un calendari, digui'ns quan. I digui'ns si quan tindrà aquests trens es restituirà el servei. Perquè anar amb tren al Pallars o anar-hi en autocar... Jo vaig marxar del Pallars a estudiar als nou anys, i li puc explicar que estàvem dotze hores amb l'Alsina Graells; per tant, no m'ho expliqui, això de l'autocar al Pallars, perquè no és el mitjà més adequat, i, en fi, no discutirem d'això.

Cap país del nord o del centre d'Europa, aquests països en què ens emmirallem, té nassos de suprimir un tren, per més deficitari que sigui. Cregui'm que el tren que va a la Jungfrau, a quatre mil metres d'alçada, no

més es rendible un o dos mesos l'any; després, el que fa és donar servei a uns territoris de muntanya.

Escolti'm, nosaltres el que li demanem..., en primer lloc, que Ferrocarrils assumeixi..., si Renfe és cara, que Ferrocarrils n'assumeixi no només la gestió, sinó el servei. I, escolti'm, estic molt amoïnada: si això diu que no és deficitari i Ferrocarrils gestiona una cosa en què no és especialista, com són les estacions de muntanya del Pallars, uns quilòmetres més amunt, si són deficitaris què farem?, què faran? Només els remuntadors aniran una hora al dia? És que, escolti'm, m'està fent un seguit de comparacions que no les hi puc acabar de comparar.

Vostè em diu: «No, escolti'm...» No ho han fet bé, conseller, s'han equivocat. Algú de la seva conselleria, i sé que no és vostè, s'ha precipitat a l'anunciar que la tisora també anava per aquí.

Escolti'm, no és una qüestió de prioritzar i decidir on els posem. La línia de tren del Pallars, que ara tornava a tenir una certa normalitat i amb una quantitat de viatgers, potser no suficient, però Déu n'hi do com havia crescut, no podem dir que no la volem tancar i deixem un tren sol; això és un despropòsit. Escolti'm, fem una cosa endreçada, planifiquem el que vulgui, però abans de fer tot això no digui que ho deixarem amb un tren sol, i no ens expliqui després que no ho volen tancar i que després no hagi d'anar el president de la Generalitat i dir: «Bé, escolti'm, potser ho deixarem en dos.»

No ho han fet bé. Han fet empenyar absolutament a tothom, i ara a veure com ens en sortim. I no ens digui això de l'autocar, perquè no serveix al Pallars, l'autocar, com pot servir el tren.

Escolti'm, si optimitzem una mica el tren de la Pobla, si amb aquests trens més lleugers, més ràpids i més eficients poden acabar funcionant, ens podem plantar de Lleida a la Pobla en una hora i deu, una hora i quart, cosa que seria òptima i que veuria com l'increment de viatgers seria notable.

Escolti'm, assumeixi el servei Ferrocarrils. L'instem que faci una taula, que em consta que ja estan començant a treballar, de diàleg i de fer propostes amb els diferents agents al territori, des d'alcaldes fins a emprenedors. Facin un esforç per adequar els horaris a les noves necessitats de mobilitat, des de qüestions relatives a feina, a gent que va a treballar a Lleida, o a qüestions sanitàries, o a qüestions d'interconnexió amb trens d'alta velocitat, amb els Avant i d'altres. Planifiquem tot el tema de la modernització i la renovació dels trens. I, a més a més, tornem a impulsar nous plans en la línia del tren dels llacs. Hi ha moltes iniciatives a fer. Aquest tren, jo, en comptes de tancar-lo, li faria una proposta més atrevida, que no sé ben bé des del punt de vista..., no hi ha el conseller de Cultura i, per tant, li ho hauríem de consultar. Aquest tren és patrimoni dels catalans, no només dels pallaresos i de la gent de la Noguera i del Segrià; és un tren que és, no sé si patrimoni natural, cultural, etnogràfic, però és un tren a mantenir, a salvar i a preservar.

I li ho demano, conseller: tindrà tota la col·laboració, com no pot ser d'una altra manera, perquè aquest tren

no es quedi amb una freqüència sola entre Lleida i la Pobla i una altra entre la Pobla i Lleida. És el mateix dir que el volem escanyar, que el volem tancar..., és igual: deixar-ne un és una cosa testimonial, i és perquè no els puguem dir que no l'han tancat. Cregui'm que és un tren que li podem continuar donant una oportunitat, i ja veurà com, si fa tot això que ens ha dit aquí, la freqüència de viatgers, la intensitat canviarà notablement.

Gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Llena, poc puc afegir amb relació a la importància de la línia, i podria sumar, doncs, les meves paraules a les de molta gent del territori i vostè mateix, no? Escolti'm, quan la senyora Mercè Sala va voler tancar aquesta línia, tots vàrem estar d'acord que això no podia ser. I hi vam destinar molts recursos, els governants d'aquell moment, i es va poder, doncs, aconseguir el que volíem, no? Ara, ara l'hem de fer operativa. Escolti'm, no, no em posi l'exemple de la Jungfrau, per dos motius. Perquè, primer, ja ens agradaria ser Suïssa, que no ho som; nosaltres no som Suïssa, entre altres coses, doncs, per la nostra capacitat d'invertir recursos públics. Però, després, el tren de la Jungfrau no val el que val el tren de la Pobla, eh?, no val els 6,20 euros, per exemple, la..., no, no, no val... O sigui, val..., multipliqui-ho per bastant, eh? Quant val? Trenta, quaranta euros, per fer un recorregut petitó? O sigui que és una altra història. També els preus a Suïssa, i els impostos, doncs, són una altra història.

Ferrocarrils de la Generalitat, per poder operar aquesta línia, ha de tenir trens. Si no tenim trens, com li deia abans, estem en mans de Renfe. Renfe ens cobra un preu per operar el servei, aquests 3,1 milions d'euros fins ara; a partir d'ara, doncs, 1,8 milions d'euros. Afegits als 200.000 que hem de pagar per l'autobús, doncs, estem a 2 milions d'euros; però, és clar, l'estalvi és realment considerable. Ens cobra un preu en què podem estar d'acord o podem estar en desacord, però és el que hi ha. I és allò que o ho agafes o no ho agafes; no tenim més remei, no tenim alternativa. El dia que nosaltres tinguem els trens, i li torno a dir que ens hi posem immediatament, doncs, aleshores ens hi podrem posar, a operar, podrem buscar un operador que no haurà de fer la inversió, sinó que li podrem posar nosaltres els trens... Tindrem alternatives, senyor Llena, que ara no les tenim. Jo crec que això és important, que hi puguin haver alternatives, que hi pugui haver competència en l'oferta, que ara no ho tenim, no?

Ferrocarrils de la Generalitat..., em diu: «que es gastin diners». Escolti, Ferrocarrils de la Generalitat té una situació financera tensa, molt tensa. Fa dues setmanes vaig anunciar que Ferrocarrils de la Generalitat deixava de fer les obres de perllongament del tren a Saba-

dell i a Terrassa perquè no tenia capacitat d'aguantar l'endeutament. I si continuava Ferrocarrils tirant endavant aquesta obra començaríem a tenir problemes amb la gestió del servei, i això de cap manera ho podem admetre. Per tant, vam decidir treure aquesta obra de Ferrocarrils de la Generalitat, passar-la a GISA-Ifercat i fer un pla econòmic i financer per veure com podíem pagar la resta de l'obra, i en aquest moment, doncs, hi estem treballant.

I Ferrocarrils per què no té recursos? Bé, perquè té els diners que té, però, escolti'm, entre altres coses –entre altres, eh?, entre moltes altres–, perquè ha fet una inversió important en el Pallars, perquè es va quedar les estacions de Port Ainé i d'Espot, que, si no se les quedava Ferrocarrils, tancaven. I, és clar, fer-te càrrec, doncs, d'aquestes estacions, que són estratègiques per al territori, que és una de les formes importants que tenim d'ajudar que els pallaresos, en aquest cas, del Sobirà, es puguin arrelar, puguin guanyar-se la vida, que és un objectiu que a vostè li he sentit moltes vegades, doncs, expressar en aquesta comissió, en les meves èpoques passades quan jo era diputat i compartíem la comissió d'infraestructures; doncs, aquest és un objectiu que era indefugible: o ho fèiem nosaltres o no ho feia ningú.

Per què hem fet això del tren? Perquè havíem d'estalviar recursos i pensàvem que podíem fer-ho d'una forma més barata; temporalment, està clar; perquè si ens posem a comprar trens és per a alguna cosa: perquè els trens circulin i es moguin i els puguem operar de forma eficaç.

Bé. Em sembla que no li puc dir res més. Només vull acabar, doncs, repetint unes paraules que, al llarg de la meva intervenció, han sorgit diverses vegades. Nosaltres estem totalment predisposats al diàleg amb el territori. Estem disposats a parlar amb tothom. Estem disposats a millorar allò que potser en algun moment no hem fet suficientment bé. Escolti'm, no som perfectes, som humans i alguna vegada ens podem equivocar. Per tant, ganes d'escoltar al territori, totes. Els responsables, tant de la Direcció General de Transports com el secretari de Territori i Mobilitat, no s'han desplaçat ni una ni dues vegades al Pallars Jussà per parlar d'aquest tema, sinó que s'hi han desplaçat unes quantes més. En parlarem tot el que calgui per mirar de trobar les millors solucions per al tren de la Pobla.

Moltes gràcies, senyor president. Senyora presidenta, disculpi. Moltes gràcies, senyor Llena.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la protecció de les famílies amb menys recursos.

Interpel·lació

al Govern sobre la protecció de les famílies amb menys recursos (tram. 300-00118/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, crec que ha arribat el moment, després de més d'un any de legislatura, d'abordar amb profunditat en aquesta cambra el paper de la família com agent de benestar social i personal insubstituïble de la nostra societat.

Partim de la base que els nivells de protecció social a què hem arribat són fruit del treball, les aportacions i l'esforç que les famílies han dut a terme. I ara, en un context de crisi econòmica i social, treballar des de la perspectiva de la família ja no és una opció política, sinó una autèntica necessitat.

En aquest sentit, subscriu les paraules del president del Foro Español de la Familia, Benigno Blanco, qui diu que: «Fer família millora la qualitat de vida de tota la societat i que aquesta institució té una eficàcia social immensa. El 75 per cent del exclosos del mercat laboral tornen a casa dels pares o d'algun familiar on tenen assegurat un plat de lleties. Sense les famílies hi hauria una revolució social a Catalunya i també a Espanya.» Bé. Un cop fetes aquestes afirmacions afegir que només podrem mantenir les fites socials aconseguides fins ara si col·loquem la família en l'eix de les nostres decisions. Si això ens ho creiem, si realment pensem que les famílies juguen un paper insubstituïble i indispensable els hem d'atorgar el nostre reconeixement i el nostre suport.

Recordar-li, senyor conseller, que en moments de dificultat econòmica cap país europeu ha deixat de donar suport a les famílies, sinó que, contràriament, s'han incrementat els ajuts. Són moltes i variades les dificultats que tenen en l'actualitat i que van des de les necessitats més bàsiques, les del dia a dia, com pagar la hipoteca, l'escola, la manutenció, etcètera, fins a problemes de conciliació de la vida familiar i laboral o, senzillament, d'estabilitat familiar.

Un cop fetes aquestes consideracions sí que m'agradaria incidir en una sèrie de qüestions de caire econòmic que afecten les famílies de casa nostra i que espero que vostè m'hi pugui donar alguna resposta. Però abans també volia fer un breu apunt: seria bo analitzar l'impacte econòmic que té el fet de protegir la funció social de la família.

Senyor conseller, el seu departament, quan farà efectives les més de setanta mil prestacions per fills a càrrec que té pendents de l'any 2010? Sabem que és una herència del tripartit, però vostès han de donar resposta a aquestes famílies que s'hi han vist implicades i que no en tenen cap culpa. Vostè és conscient, ho som tots, que famílies que abans vivien sota cap tipus de mançana econòmica actualment es troben immerses en aquesta crisi: en molts casos tant ell com ella es troben

a l'atur i amb uns fills per tirar endavant. Quina solució s'està donant a aquestes famílies?

Quant a les famílies nombroses –i que, com vostè sap, el Partit Popular ja va presentar en el seu moment una proposició de llei respecte a això–, veiem necessari el seu desplegament per tal que es concretin les prestacions que corresponen als àmbits de competència de la Generalitat i els ens locals.

M'agradaria incidir també en aquest sentit en la quota d'habitatges de protecció oficial de superfície més gran per a famílies nombroses; una de les qüestions pendents de la Llei 18/2003, de suport a les famílies. Destacar, també, el compromís de recuperació, el 2013, de les prestacions per fills de zero a tres anys, o de zero a sis, per a nombroses i monoparentals, ja que van dir públicament que era una suspensió temporal per a un o dos anys.

I voldria fer una reflexió: cal donar més suport a l'impuls de la natalitat i, sobretot, a partir del tercer i següents, que són aportacions extres al manteniment del sistema del benestar, un fet que s'hauria d'agrair compensant solidàriament part dels costos. És el que han fet els governs francesos, tant de dretes com d'esquerreres. Les famílies amb fills, especialment les nombroses, són bàsiques per a garantir el manteniment del sistema de benestar que es basa en el reemplaçament de les generacions.

Un altre dels col·lectius més afectats per la crisi són aquelles famílies que tenen persones dependents al seu càrrec. En aquests moments em consta que, des del Govern central, es posaran tots els esforços perquè la Llei de la dependència, una llei que cal recordar que va ser aprovada sense que hi hagués pressupost, es pugui aplicar a Catalunya amb el màxim de rigor possible i que realment sigui una llei assistencial, de serveis. Tot i així demanem que les valoracions siguin més àgils, així com els plans individuals d'atenció.

Un altre dels col·lectius més vulnerables són les famílies monoparentals, més de quatre-cents mil a Catalunya, i a les quals el Govern també ha de donar resposta.

I, finalment, volia fer referència a un assumpte d'actualitat que repercuteix en algunes famílies i en especial, la majoria, a membres d'edat més avançada; concretament, a les anomenades «participacions preferents», que molta gent gran han signat amb bancs i caixes, que creien que eren uns dipòsits on es podien recuperar els diners fàcilment, però que ara s'han sentit estafats.

En els darrers anys els diferents governs s'han preocupat més de fer de la família un model ideològic que no pas de protegir-la, des del punt de vista social que desenvolupa. Cal recordar, per si algú encara no ho té massa clar, que les funcions pròpies de la família són, entre d'altres, la transmissió de la vida, la formació del capital humà, el creixement físic i en valors o la cura dels avis i néts. I què vol dir protegir la família? Doncs, senzillament, apostar per ella, no solament a través de la dotació directa de recursos econòmics, sinó també assegurant-los una sèrie de drets que garanteixin la seva llibertat i igualtat. En definitiva, pro-

tegir la família d'acord amb l'article 39 de la Constitució, que diu que aquest suport ha de ser social, econòmic i jurídic. La societat ens demana un impuls a les polítiques públiques amb perspectiva de família. Això suposa reconèixer els drets de la família i remoure els obstacles que ho impedeixen.

En primer lloc, el dret dels pares a tenir de forma responsable el nombre de fills que desitgin; resumint, garantir l'opció de les famílies a tenir fills. En aquest sentit, pensem que el naixement d'un fill s'ha de considerar com una aportació dels pares al benestar social i al conjunt de la societat. Per tant, s'han de definir polítiques de suport efectiu a la maternitat. I ja li avanço, honorable conseller, que, des del Partit Popular, presentarem un pla de suport a la maternitat, que espero que vegi amb bons ulls i que puguem tirar endavant entre tots.

En segon lloc, el dret dels pares a educar els seus fills en llibertat, d'acord amb les seves conviccions. Si això suposa modificar la Llei d'educació, es modifica.

Tercer, el dret de les famílies, i especialment dels fills que formen part de les famílies, a l'estabilitat de les relacions familiars. Des d'aquí vull fer una crida que des del Govern s'afavoreixi la cohesió familiar, que, en definitiva, és afavorir la cohesió social.

I, en quart lloc, el dret de la conciliació a la vida familiar i laboral: implantar una verdadera política de conciliació per millorar la conciliació família/treball, la responsabilitat familiar i la igualtat d'oportunitats.

Si garantim la promoció de la natalitat a través de suports a la maternitat, el dret dels pares a escollir els centres d'educació, ajudem les famílies que estiguin cohesionades i lluitem per aconseguir al màxim una conciliació familiar laboral crec que tindrem molt guanyat. Són quatre propostes concretes que jo plantejo en nom del meu grup i que m'agradaria saber què en pensa, conseller.

Som conscients, també, que, des del departament, hi ha una sensibilitat respecte a l'àmbit familiar. I, en aquest sentit, sabem que està previst posar en marxa un pla de suport a les famílies. Així ens ho va posar de manifest el secretari de família, senyor Terrassa, no fa massa dies. En el marc d'aquest pla tindrà la mà estesa del Partit Popular i aportarem tot allò que considerem positiu per a les famílies.

Aprofito per demanar-li, des d'aquesta tribuna, que ens expliqui si ja hi ha un calendari d'actuacions establert respecte a aquest pla. I, si no és així, l'emplaço que ho presentin al més aviat possible.

Bé. Se m'ha acabat el temps, en el següent torn de paraula presentaré altres mesures que crec que poden afavorir les nostres famílies, tant des d'un punt de vista econòmic com de drets que li pertoquen.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller,

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries,

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, diputada Xandri, bé, en primer lloc, agrair la seva intervenció i aquesta valoració que vostè fa de les polítiques de suport a les famílies, que en moltes de les coses que ha expressat, doncs, hi tenim coincidències.

Vostè, especialment, en l'anunciat de la seva interpellació parlava de protecció a les famílies amb menys recursos. I saben vostès, doncs, que, aquesta, precisament, és una de les qüestions que, des del Govern de la Generalitat, volem impulsar més en aquests temps de dificultat i de crisi econòmica.

Vostè parla, en primer lloc, del paper de la família. Per a nosaltres, la família és aquella xarxa social bàsica a què cal donar suport, perquè sempre la família és aquella xarxa que absorbeix en moments de dificultat i és la solidaritat més espontània que neix, doncs, de la mateixa realitat de ser família, no? I, per tant, doncs, una plena coincidència amb aquesta valoració que vostè em fa. Quan una persona està en situació d'atur, si té família, doncs, segur que absorbeix molt més aquesta situació amb més facilitat que si és una persona que està sola, que no té aquesta xarxa familiar. Per tant, reforçar les famílies, doncs, va en la línia del que el Govern de la Generalitat també té previst. I així consta en el nostre Pla de Govern.

Sap també que en aquests moments, doncs, en què hi ha una situació de dificultat per a moltes famílies, hem impulsat, i estem impulsant, per aquest mateix any diferents accions, els diferents departaments de la Generalitat, però també especialment el Departament de Benestar Social i Família, doncs, per exemple, ajudant més el que són els contractes programa amb els ajuntaments per als ajuts d'urgència, però també programes de suport a la família, i després, en els nostres programes; per exemple, per les famílies que tenen un naixement, doncs, a partir dels..., l'any passat era 12.000 euros i aquesta vegada hem posat el llindar a 14.000, amb un factor corrector, per això de què vostè parlava abans que no és el mateix una família amb una criatura, amb un infant, que una família que té, doncs, més criatures.

I, alhora, també vostè ha assenyalat un altre col·lectiu que és important, que també és el de les famílies monoparentals, que quan fem revisions d'estudis de la situació de dificultat d'aquestes famílies, doncs, també requereixen una ajuda especial.

Però sempre, a més a més del nombre de membres, el que és clau és la renda d'aquella unitat familiar. I, per tant, doncs, creiem que aquest apartat és clau per fer també una política més centrada en les necessitats reals de cada família, a més a més del nombre de membres que tinguin.

També, per una altra banda, augmentem tot el que són les ajudes a les entitats que donen suport a les famílies de tota la xarxa del tercer sector. I, per tant, en breu sortirà una convocatòria, doncs, amb un import de 5 milions d'euros destinats també a aquestes necessitats més d'urgència per a les famílies.

I una altra, que crec que també va molt en la línia del que vostè deia, que es fa des de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, que és una prestació econòmica, perquè quan hi ha una família en situació de risc només per la qüestió econòmica estem enfocant dues sortides. Una és una prestació econòmica, que hi destinem enguany, en el pressupost que es va aprovar ahir en aquesta sessió del Parlament..., per un import de 2 milions i mig d'euros, que vol dir, mentre tenen aquesta situació de dificultat, assegurar la manutenció dels infants d'aquella família. I una altra, en altres casos, quan a més a més hi pot haver problemes d'habitatge, hem fet una modalitat d'atenció, que són les cases d'infants, a on la família voluntàriament cedeix la guarda de l'infant i nosaltres atenem en aquesta casa la manutenció, l'educació d'aquest infant, que evidentment anirà a l'escola, però que faci els deures allà, i alhora que la família pugui venir-hi sempre que vulgui, perquè no hi ha un problema de convivència, sinó que només hi ha un problema econòmic. I això ho estem posant en pràctica, amb aquesta situació de crisi, i està donant bons resultats. I precisament la setmana passada se celebraven unes jornades a Barcelona on s'analitzava aquesta qüestió.

Vostè feia referència que des del Govern estem impulsant un pla integral de suport a la família. Per nosaltres és una prioritat el suport a la família. És cert que en el moment econòmic actual hem hagut de suspendre, com vostè ha dit, per dos anys consecutius, l'ajuda universal a les famílies amb criatures i hem hagut de posar aquest topall econòmic per fer-ho per a les famílies més vulnerables. Però és voluntat també del Govern tornar-ho a universalitzar tan aviat com puguem. I, per tant, amb aquest pla integral hem de tractar d'aquest tema. El secretari de Família ha començat a parlar-ho amb els grups parlamentaris, també amb representants de la societat civil, perquè el que voldríem és que aquest pla de suport a la família tingui un ampli consens d'aquest Parlament, dels grups parlamentaris, i també del conjunt de la societat.

Què volem impulsar amb aquest pla integral de suport a la família? Doncs, per una banda, la prevenció i lluita contra la pobresa; reforçar i promoure una xarxa integrada de recursos i serveis que donin suport a la família; també, en el sentit que vostè deia, donar ajuda, donar suport a la família que es forma millorant l'acompanyament, la formació i la informació, i també donar suport a les famílies amb criatures millorant els sistemes d'informació perquè, per exemple, quan esdevingui un naixement, doncs, les famílies tinguin tota una guia de tots els serveis de totes les administracions a les quals té accés i per tant facilitar-los tot aquest accés a aquests serveis, i, sobretot quan és la primera criatura, doncs, ajudar molt amb aquest assessorament i posant a mà tot el que fa referència a prestacions, recursos als quals poden accedir segons les seves circumstàncies. I això, per tant, a nosaltres ens agradaria aquest any deixar-ho tancat perquè a primers de l'any que ve ja tots els naixements que hi haguessin poguessin tenir accés a aquesta guia, que alhora quedés sempre actualitzada a través de la web dels diferents departaments de la Generalitat i també de les altres administracions.

També, incrementar el que en diem «la funció educadora de la família», com a espai ideal per forjar els valors. Estem tirant endavant un pla nacional de valors, però el valor, la forma d'educar més en els valors..., l'espai bàsic d'aquesta educació en valors és, sense dubtes, la família. I, per tant, doncs, aquest espai privilegiat d'educació, d'educació de ciutadans i ciutadanes, hem d'afavorir-lo i per tant aquesta funció educadora treballar-la molt més.

Per tant, doncs, estem en aquestes línies que vostè deia, de recuperar els ajuts universals, però fer-ho d'una forma, doncs, que després es puguin pagar. Ara, pel temps que veig que em queda, no sé si em donarà temps; si no, ja li diré com tenim el tema de pagaments, si ara finalment no em dóna temps de fer-ho, perquè ara he vist el temps que em quedava.

També hi ha dos aspectes que vostè hi ha fet referència. Un, una llei de suport i promoció de les famílies nombroses, que nosaltres també ho tenim previst fer; el que..., és cert que ho volem fer a la part final de la legislatura, esperant que hi hagi, doncs, una millor situació econòmica, perquè sigui una llei real, que després no generem expectatives que no es puguin complir. Per tant, doncs, a la segona part de la legislatura. I, evidentment, el Partit Popular n'ha presentat una; doncs, en tot el que es pugui sumar amb vostès i amb altres formacions polítiques pel que faci referència a una llei de suport a les famílies nombroses, el que hem de buscar és l'acord, perquè el que la ciutadania necessita, doncs, són aquestes possibilitats, no?, de suport. I també una llei de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat i monoparentals, que també, doncs, està en procés d'elaboració.

Jo crec que amb el conjunt de grups parlamentaris i concretament amb el Grup Parlamentari del Partit Popular, que avui ens fa aquesta interpellació al Govern, doncs, podem trobar punts d'acord. I reforçant les famílies també estem reforçant la societat. I en un moment de crisi econòmica, tot el que sigui reforçar la societat també és reforçar la cohesió social. I, com dèiem, reforçar les famílies també vol dir reforçar aquesta xarxa social bàsica que estructura la societat, que li dóna fortaleça i sobretot el que li dóna és també aquesta educació en uns valors que fan una societat també més forta –no una societat líquida, sinó una societat més forta. I aquest també és l'interès d'aquest Govern, perquè, si fem una societat forta, també serem més forts davant de les maltempsades com els moments que ara estem passant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Gràcies, honorable conseller, bé, espero que la seva intervenció hagi servit per tranquil·litzar moltes famílies que ho estan passant malament i que realment els compromisos que vostè ha adquirit avui públicament aquí, doncs, puguin veure la llum al més aviat possible. Jo li demanaria a vostè si real-

ment estaria disposat a donar suport a aquesta llei que hem presentat des del Partit Popular, la llei de famílies nombroses, per tal de poder iniciar, doncs, un primer diàleg i que es pogués començar a tirar endavant en benefici d'aquestes famílies.

Com ja li he dit, jo li presentaré una sèrie de propostes del nostre partit que creiem que afavoriran la família. Primer presentarem, com ja li he esmentat abans, un pla de suport a la maternitat, una iniciativa que en algunes comunitats autònomes ja està desenvolupada com a llei. Fan falta polítiques que, més enllà d'afavorir la natalitat, ajudin les dones que volen ser mares. Proposo un full de ruta, on puguin participar tots els grups, que vingui marcat perquè cap dona sigui objecte de perjudici i discriminació social i laboral per motiu d'embaràs i maternitat. La progressiva integració de la dona al mercat laboral ha significat un canvi en la vida de les famílies i en la manera d'organitzar-se. En la majoria dels casos les dones han hagut d'assumir més sacrificis i esforços, amb dificultats per a conciliar la vida laboral i personal, en gran part per culpa dels horaris laborals habituals al nostre país, que res tenen a veure amb els horaris laborals del nostre entorn europeu.

Sobre aquesta qüestió..., en faré menció d'aquí a uns moments, però també volia proposar una segona mesura, que seria la creació de plans especials adreçats a l'orientació, prevenció, suport, informació i seguiment de les famílies amb dificultats socials o risc d'exclusió social.

I, tercer, una aposta ferma per la conciliació de la vida laboral i familiar. I aquí sí que em vull estendre una mica. Facilitar la vida a les famílies significa ajudar les famílies a passar més temps junts. Un dels principals problemes de les famílies catalanes és la manca de temps per a estar amb els seus fills. Moltes es debaten entre..., el dilema de la feina o la cura dels fills. Les famílies tenen molts problemes per a trobar una plaça de guarderia o per a flexibilitzar el seu horari laboral.

En aquest punt proposo, conseller, el desenvolupament d'una sèrie d'articles que conté la llei de suport a les famílies, del 2003, concretament l'article 22, de mesures de conciliació de la vida familiar i la vida laboral, que fa referència a la creació de serveis d'atenció a infants en els llocs de treball o prop dels llocs de treball. Posar com a exemple el centre logístic de Mercadona, a Sant Sadurn d'Anoia, que compta amb un centre d'educació que té una capacitat per a vuitantadós nens i nenes de zero a tres anys per als fills dels treballadors de l'empresa; o el de la fàbrica de productes de neteja KH-7, de Granollers, i que compta amb llar d'infants a la mateixa empresa i un programa de flexibilització horària.

També creiem oportú el desplegament de l'article 27 de l'esmentada llei, que consisteix a crear la qualificació d'empresa familiarment responsable per a aquelles empreses que acreditin l'aplicació de mesures, accions i pràctiques que contribueixin a la conciliació de la vida laboral i familiar i la racionalització dels horaris laborals. De fet, aquest punt ja va ser aprovat en co-

missió en una proposta de resolució que va presentar el nostre partit.

D'altra banda, l'article 40.2 de l'Estatut d'autonomia encomana als poders públics promoure les mesures econòmiques i normatives de suport a les famílies, dirigides a garantir la conciliació de la vida laboral i familiar i a tenir descendència. De la mateixa manera, l'article 46.4 encomana a la Generalitat la promoció de la creació d'un espai català de relacions laborals que fomenti el diàleg social, la concertació i la negociació col·lectiva. En aquest espai la Generalitat ha d'impulsar que s'arribi a acords per a disposar d'uns horaris més racionals en el món laboral.

Gràcies, honorable conseller; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, bé, en l'última part de la seva intervenció vostè feia menció de tot d'articles de la llei de suport a les famílies, aprovada l'any 2003. I vostè deu recordar que era un govern de Convergència i Unió qui va impulsar aquella llei. I, per tant, doncs, plenament d'acord en tot el que sigui desplegar-la, perquè és cert que ha tingut una certa paralització i que estem d'acord a desplegar aquells aspectes, també posant-los, com vostè deia, en calendari, en funció també de les disponibilitats presupostàries. Nosaltres volem ser molt conscients del moment que s'està vivint i volem que tots els compromisos diguem quan els poden fer, perquè, si no, coses que generen expectatives, si no es fan, després generen frustració. Per tant, d'acord en aquesta línia, en els temes que vostè parlava de conciliació, de suport, doncs, en el tema de llars d'infants a prop, també, de les empreses; això s'havia fet, i algunes van tancar més tard. Per tant, doncs, aquest tema l'hem de tornar a impulsar, perquè és cert que moltes vegades, en segons quins horaris d'algunes empreses, es fa difícil el tema de la llar d'infants si queda molt allunyada, no com a guarderia, sinó com una autèntica llar d'infants. I, per tant, doncs, aquest aspecte de tenir aquesta visió de conciliació.

També l'aspecte de la qualificació de l'empresa familiarment responsable ens sembla que és un bon criteri per reconèixer aquelles empreses que tenen aquesta visió de la família.

Després vostè fa menció de determinats plans de suport a la maternitat, que també ho lliga a la natalitat, o famílies en risc d'exclusió social. Nosaltres seríem partidaris que, si fem un pla integral de suport a la família, tot el que arribem a pactar ho poséssim en un pla integral de suport a la família, que vol dir aquesta visió global i integral de tot el que afecta la família.

De tota manera, jo crec que el que sí que trobarà en el nostre departament és tot el diàleg, el seu grup parlamentari i els altres grups parlamentaris, per arribar,

doncs, a acords en aquest..., el que ens agradaria amb aquest ampli consens en un pla integral de suport a la família. De tota manera, doncs, ho analitzem i amb molt de gust n'anirem parlant, perquè del que es tracta, ja ho dic, és de trobar tot aquest treball conjunt.

Després vostè feia menció, al començar ara la seva intervenció del torn de rèplica, dels compromisos que jo havia anat adquirint i que fa unes setmanes jo fins i tot explicava en una roda de premsa i alguns altres en el debat de pressupostos en la Comissió de Benestar i Família. Doncs, aquests compromisos jo crec que precisament estan continguts en el pressupost, i, per tant, una vegada s'ha donat llum verda a una part del pressupost, l'altra s'aprovarà properament, doncs, ja tenim encarrilat poder anar traient en forma de convocatòries aquests compromisos, i, per tant, es transformaran en les convocatòries que ja tenim a punt.

Vostè també ha fet menció abans del tema dels pagaments. Vostè deu recordar que en la Llei de pressupostos per a l'any 2011 vam dir que tots els pagaments pendents es farien en cinc anys. Nosaltres no ho farem en cinc anys, ho farem en menys; creiem que bona part dels pagaments es faran aquest any i a primers de l'any que ve. Però s'ha de tenir en compte que ens vam trobar, provinents de l'any 2010, més de 100 milions d'euros no pressupostats que s'han hagut d'activar amb diners del 2011, i ara..., o sigui, està tot activat amb diners del 2011, fins a un total de 100 milions, dels quals 60 ja es van pagar, i la resta, doncs, es pagaran al llarg d'aquest any. Hi ha una part que es pagarà ara, tot i que ja estan tramitats; o sigui, tot el que es devia de l'any 2010 està tramitat, una part s'ha pagat i l'altra està en tràmit de pagament. I després tota la resta s'hauran de pagar fins al 2013. Vam dir el compromís en cinc anys, però ho farem en un termini inferior. Nosaltres considerem que el 2013 podrem haver pagat tot el que hi havia pendent de l'any 2010. I el nostre compromís és, sobretot, les ajudes que van a aquestes famílies en situació de vulnerabilitat, doncs, que tinguin un pagament al més àgil possible, perquè precisament el que necessiten són aquests recursos amb agilitat.

I alhora manifestar al conjunt de grups i al Grup Parlamentari Popular, que ha fet avui aquesta interpellació, la voluntat de diàleg i consens en tot aquest àmbit de les polítiques de suport a les famílies, perquè, com deia, tot el que sigui reforçar l'estructura familiar també reforça la nostra societat, i en aquests moments ens cal, més que mai, tenir una societat més forta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants (tram. 302-00097/09)

Per exposar-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, com tots deuen saber, les escoles bressol a Catalunya es troben en una situació ben difícil ara mateix, que amenaça el seu futur i la seva continuïtat. Aquesta situació, que afecta una immensa majoria d'escoles bressol, es deu, com sabem també, a l'incompliment del Govern dels seus compromisos econòmics, determinats per la Llei 5/2004, originada a través de la iniciativa legislativa popular, aprovada per unanimitat en aquest Parlament, que determina el sistema de finançament de les escoles bressol i estableix la responsabilitat de les administracions en el seu finançament, i molt particularment del Govern de la Generalitat i dels ajuntaments de Catalunya.

Val a dir que, si bé els ajuntaments també es troben en situació de crisi financera i caiguda d'ingressos públics, han tingut compliment o han complert les seves obligacions religiosament, amb puntualitat, fet que els honora i que evidencia l'alta valoració que fan de les escoles bressol i de la seva funció pública en cada localitat.

Aquest fet contrasta, en canvi, amb l'actitud del Govern de la Generalitat actual, que, com tothom sap, també pateix problemes de crisi financera, però, en canvi, ha optat per no complir les seves obligacions, en contrast amb els ajuntaments, i ha posat, com a conseqüència, en perill imminent tota la xarxa d'escoles bressol, que, com saben, és un dels estadis educatius que les lleis d'educació han instaurat en el règim educatiu de Catalunya.

Aquesta situació, senyors i senyores diputats, afecta de manera directa més de 57.000 famílies que porten infants a les escoles bressol. És mirant d'interpretar la situació en què es troben ara mateix aquestes 57.000 famílies, i també moltes i moltes persones que treballen a les escoles bressol, que hi treballen diàriament, i en les entitats autònomes associades a la gestió de les mateixes escoles bressol, afectades de manera directa per la situació i per l'acció o, més aviat, la inacció del Govern, és per tot això que volem sotmetre a la cambra la votació de cinc punts de la moció presentada, davant la situació, diem nosaltres —és un qualificatiu nostre—, de perill imminent d'inviabletat que pateixen la major part d'escoles bressol del país, almenys les que estan finançades sota el règim de la llei esmentada.

Aquest perill es fonamenta en uns fets; quan diem «perill imminent» és que hi ha uns fets que ens fan dir això, diguem-ne. I quins són, aquests fets? Telegràficament els diré, perquè constin; els vam dir el dia de la interpellació, els diré un altre cop.

Primer fet: la negativa del Govern de fer front a les seves obligacions en la xarxa pública d'escoles bressol, que després d'un any i mig d'impagament reiterat —un

any i mig d'impagament— situa les escoles bressol en un autèntic risc d'inviabilitat econòmica que s'està patint i esclatant en aquest precís moment.

Segon fet: l'incompliment del Govern suposa que moltes de les persones que treballen a les entitats gestores de les escoles bressol no han cobrat una sola nòmina des de fa més d'onze mesos; onze mesos sense cobrar una nòmina en algunes escoles, fet que pot abocar a un tancament immediat d'algunes d'aquestes escoles. Acaaba de tancar l'escola de Sitges, l'escola bressol de Sitges; parlin amb l'alcalde de Sitges: ha hagut de tancar l'empresa, l'escola està *in albis*, en un interrogant de continuïtat. Per tant, aquesta situació..., hi ha un risc de generalització des d'un punt de vista de la immediatesa.

Tercer fet: l'impagament de les obligacions del Govern apunta directament a una repercussió sobre les famílies. Una eventual repercussió de l'actitud del Govern sobre les famílies implicaria en alguns casos doblar les quotes que aporten les famílies, és a dir, passar de 250 euros mensuals, amb menjador inclòs, a 450 euros mensuals, menjador inclòs. O si la Generalitat aportés les quantitats que ara mateix està oferint a la mesa de negociació amb els ajuntaments, doncs, comportaria per a les famílies, en termes mitjans, passar de 169 euros mensuals a 254 euros mensuals, sense menjador, en una escola, posem per cas, en termes mitjans, de cent set places, per dir una dada, en termes mitjans. I cap—cap— d'aquestes situacions és possible des del punt de vista de les possibilitats econòmiques de les famílies afectades, cap d'aquestes situacions són hipòtesis possibles des del punt de vista de l'economia de les famílies afectades.

Quart fet: no s'han realitzat les convocatòries preceptives de beques per a persones en situació econòmica especialment desfavorida, que n'afecten prop del 50 per cent. La persistència d'aquesta actitud d'inhibició comporta una discriminació institucionalitzada amb relació a les possibilitats d'accés a la xarxa.

Més fets: planteja la temptació, la situació, de fer emergir un model d'escola bressol més semblant al que en dèiem «un aparcament de nens i nenes», més o menys ben equipat, que obvia la seva funció educativa infantil i els objectius educatius que estableixen les lleis. Aparcament o magatzem enfront d'escola i educació: aquesta és una amenaça real o que planeja—no dic que s'estigui fent—, és una amenaça real.

Per acabar, senyors i senyores diputats, els punts de la moció van destinats a redreçar la situació i recuperar l'estabilitat que garanteixi a les famílies i a totes les parts implicades uns mínims dignes de funcionament. Garantir la continuïtat de la xarxa d'escoles bressol o llars d'infants: primer punt. Segon punt: comprometre els recursos necessaris per garantir el compliment del sistema de finançament de places. Tercer punt: assegurar el pagament en aquest exercici pressupostari de 2012 les quantitats degudes per la Generalitat als ajuntaments, corresponents al curs 2010-2011 i al present curs, 2011-2012. Quart punt: assegurar els nivells econòmics actuals de les quotes que paguen les famílies—no poden pagar més— i el règim de beques que admi-

nistren els ajuntaments. I últim punt: comparèixer a la Comissió d'Ensenyament per informar de la situació.

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats, aquests són els punts de la moció, demanem la seva comprensió, la seva assumpció i el seu suport actiu al seu contingut i, conseqüentment, el seu vot favorable a cadascun d'ells.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. La pregunta que tornem a plantejar—i ho hem fet en d'altres ocasions— és si són estratègiques i importants o no per al Govern les escoles bressol municipals, si és important o no per al Govern que les famílies no carreguin una altra vegada sobre les seves espatlles haver de pagar més per unes escoles bressol municipals. I nosaltres diem: si realment és estratègic i és important per al Govern i és prioritari, s'hauria de consignar en els pressupostos de la Generalitat que es van aprovar ahir, vinguessin o no vinguessin diners de Madrid. «Amb quins recursos?», em diran; doncs, amb recursos que nosaltres hem plantejat que s'havien de posar sobre la taula, i finalment el que s'ha fet, en tot cas, és reduir, per exemple, impostos amb el pacte amb el Partit Popular.

I això qui ho pagarà? Perquè a nosaltres no ens surten els números de les partides per a escoles bressol municipals dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2012. I la nostra pregunta és: si no vénen diners de Madrid, s'aplicarà una retallada al voltant del 20 per cent en el funcionament de les escoles bressol municipals, i del 30 per cent en el funcionament dels conservatoris o de les escoles de música i dansa? És a dir, dels 1.800 euros per plaça hem passat als 1.600, i dels 1.600 passarem als 1.300? Aleshores és deixar..., ja sé que a la consellera no li agrada que ho diguem així, que fem alarmisme, així..., va renyar l'altre dia el diputat Font, però queden tocades les escoles bressol municipals amb aquesta davallada de cost per plaça.

Nosaltres reiterem, i ho tornarem a fer aquesta tarda en la defensa de les mocions sobre els pagaments pendents als municipis, que hi ha d'haver voluntat política, hi ha d'haver lleialtat institucional, transparència. Perquè, clar, ara molts alcaldes, regidors i regidores d'ensenyament i d'educació d'arreu del país, no saben, amb els pressupostos aprovats en aquest Parlament ahir, quin cost tindran, què se'ls pagarà per plaça aquest curs vinent, ni quan se'ls pagarà el curs passat, ni quan se'ls pagarà l'any 2012.

Hi ha un informe de la Diputació de Barcelona de fa un mes, que coneixen tots, en què diu que s'han recuperat els índexs de natalitat dels anys noranta i que la

crisi econòmica, a més a més, ha fet créixer –i això és evident– la demanda de places d'escoles bressol municipals. I també diu –i això és evident també– que això ha fet créixer els problemes de les famílies per arribar a final de mes i, jo hi afegeixo, per poder assumir el cost de l'educació dels seus infants zero-tres. Per això cal assegurar el règim de beques per a les famílies.

Nosaltres demanem criteris al departament, demanem respostes; però no respostes com la que ha donat la consellera aquest matí en una entrevista a TV3. Què els dirà als alcaldes? El mateix que els ha dit als equips docents i directius en aquesta entrevista de TV3? Que si vostè fos mestre, que té una feina segura, li costaria de queixar-se davant dels alumnes que tenen els seus pares a l'atur? Consellera, penso que hauria de rectificar immediatament això que ha dit, perquè això és confrontar persones i col·lectius, i els mestres reivindiquen i treballen perquè els alumnes i les famílies tinguin qualitat en l'educació. Què se'ls dirà, als alcaldes? Que no poden queixar-se perquè, tal com es deriva de la intervenció en la interpellació, van estar majoritàriament sobrefinançats? Creiem que és un error enfocar-ho així.

I, en tot cas, vaig de cara a les esmenes. Hem presentat quatre esmenes. Una d'addició al punt número 1, per garantir una ràtio de cobriment de població zero-tres anys a places amb finançament públic, en la línia dels objectius de Lisboa. Una esmena de modificació del punt 3, en què diem que, en lloc de pagar en aquest exercici pressupostari el que es deu als ajuntaments, sigui en el primer quadrimestre del 2012. Una esmena de substitució del punt 4, en què afinem més per tal que s'asseguri que les famílies no assumeixin més d'un terç del cost de la plaça d'escoles bressol municipals, garantir que hi hagi una oferta suficient d'ajuts i fixem uns límits per a aquelles persones amb una renda igual o inferior a cinc vegades l'índex de renda de suficiència, per garantir que hi arriben les rendes mitjanes per millorar l'eficàcia de la cohesió social.

I un últim punt, que considerem que és important i que va en la línia de la planificació i la transparència, que és acordar amb les associacions municipalistes criteris equitatius sobre el cost/plaça, mantenint la qualitat en l'atenció, les ràtios, la tipologia del personal, el reequilibri territorial i l'atenció en municipis petits, entre d'altres, perquè no passi que canviïn el model, com ha fet el Departament de Benestar Social i Família amb les entitats socials que atenen persones amb discapacitats, flexibilitzant ràtios i exigències, fent de la necessitat virtut.

Espero que aquestes esmenes siguin preses en consideració.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la defensa de les esmenes, la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació prèvia a aquesta moció, l'il·lustre diputat senyor Daniel Font deia en un moment de la seva intervenció, textualment: «Voldríem una actitud negociadora amb els ajuntaments, proactiva del Govern i també de garantia a les famílies afectades.»

Intentaré exposar, en aquests cinc minuts, que aquest ha estat i és l'objectiu del Govern i també l'ànim que ha mogut aquest grup parlamentari, en tot moment, fins fa pocs segons també, en la formulació de les seves esmenes amb la voluntat d'arribar a un acord en una qüestió tan sensible, que ho és per al Govern de la Generalitat, que ho és per a tots els grups d'aquesta cambra, evidentment, però també i sobretot per al conjunt d'ajuntaments i per al conjunt de famílies. I això és el que ens ha portat a presentar unes esmenes que ara, tot seguit, passaré a comentar.

Però només una prèvia. Com ja va demanar l'honorable consellera, no es pot posar en dubte la voluntat de mantenir i de garantir la continuïtat de la xarxa d'escoles bressol. Vagi per endavant, per tant, el nostre absolut suport al primer punt de la moció, com no pot ser d'una altra manera, perquè sempre hem dit que la continuïtat d'aquesta xarxa no ha estat ni està en perill; en tot cas, ho estaria si no ens plantejàssim una revisió crítica dels seus costos per fer possible el seu sosteniment. Però, hi insisteixo, tota la voluntat del món per mantenir aquesta xarxa de qualitat i d'èxit. No pot ser d'una altra manera, també, ja es va dir, quan hi hem cregut en aquest país, i hi hem apostat els successius governs, també el de Convergència i Unió, per descomptat, i de manera principal, en el caràcter educatiu d'aquesta etapa. I per alguna cosa, també, Catalunya va ser, doncs, la primera comunitat autònoma que va regular-ne els seus aspectes qualitatius.

Però, per garantir aquesta xarxa, què ens cal? És indis-soluble, doncs, garantir i preservar, deia abans, la seva viabilitat, la seva sostenibilitat.

Actualment, per exemple, i ho va explicar més a bastament la consellera en la seva intervenció, els costos que en aquests moments estan fixats, els 1.600 euros, per cadascuna de les parts implicades, doncs, d'un estudi realitzat sobre el conjunt d'ajuntaments catalans, hem comprovat que una part important d'aquests tenen, alguns, un cost inferior o un cost que està perfectament situat en aquesta escala, però d'altres, també és veritat, tenen un cost superior. Però en tot cas hi ha diferències considerables; això està constatat, eh? I, per tant, ens pertoca analitzar i fixar el seu cost real, fer visible, que vol dir «transparent», els seus costos. I no té per què ser una quantia uniforme, perquè és evident i tothom ho sap que les necessitats d'un o d'altre municipi, doncs, poden ser i són tan diferents. I això cal fer-ho en un moment –en som plenament conscients– d'estretors, de dificultats financeres per a totes les administracions, també per als ajuntaments, que són Generalitat, i naturalment per a les famílies, però aquí hi ha un principi bàsic, que és el principi de coresponsabilitat, que és amb el qual volem absolutament treballar.

I el Govern que, una vegada més, es ratifica en la seva obligació, com no pot ser d'una altra manera, perquè hi ha una llei que vam votar i vam donar-hi suport des d'aquest grup parlamentari, pel que fa al manteniment de les trenta mil places, i, per tant, donar garantia del sosteniment d'aquestes.

Passo molt ràpidament, amb el temps que em queda, a posicionar-me sobre les esmenes.

Nosaltres, en benefici d'un acord, perquè ens sembla imprescindible en aquesta qüestió i perquè som conscients de la seva importància i de la sensibilitat del món local i també de les famílies d'aquest país en aquest aspecte, nosaltres, hi insisteixo, en benefici d'aquest acord i d'aquest consens, retirarem algunes de les esmenes que hem presentant, concretament l'esmena que hem presentat en el punt 2 i l'esmena que hem presentat en el punt 5; hem arribat a una transacció amb el grup proponent, amb el Grup Socialista, que ara lliuraré a la Mesa, pel que fa al punt 3.

I sí que mantindríem, perquè ens sembla important, per ser rigorosos, per no faltar a la veritat, l'esmena que hem presentat en el punt 4. Nosaltres estem disposats a garantir beques per a aquelles famílies que no en puguin assumir el cost, però el que estic dient –i per ser rigorosos amb el que he dit fa un moment– és que hem de fer aquesta revisió crítica dels costos i de la repercussió dels costos pel que fa, doncs, als tres terços i a les tres parts implicades, fonamentalment a les administracions de la Generalitat i del món local.

I, de veritat, destacar la importància que té per nosaltres poder assolir un acord pel que fa al punt tercer, perquè sempre hem dit que els governs seriosos paguen els seus deutes, i, per tant –ja ho va dir aquí la consellera, no ho dic jo ara per primera vegada, ho va dir ella en la interpellació–, que les quantitats referents al curs 2010-2011 es pagaran, per descomptat que es pagaran. I el que hem de fer ara és abordar i respectar la negociació que s'està portant a terme en el si de la comissió mixta entre el Govern de la Generalitat i les entitats municipalistes –la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis– per tal que es pugui assolir un acord satisfactori, entenent les dificultats de tots, però imperant el sentit comú, i no només el sentit comú, sinó la coresponsabilitat en aquest aspecte.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Antoni Strubell, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora consellera, senyora presidenta, Solidaritat votarà favorablement a aquesta moció del PSC.

Ara, si ens pregunten per què, és perquè Catalunya necessita, evidentment, escoles bressol, les necessiten les seves famílies, i perquè els temes d'infància són prioritaris i més en els temps que corren.

Fins aquí, tot bé. Però un cop més, en votar a favor d'una moció de contingut social del PSC i amb la qual ens identifiquem, no voldríem que ningú utilitzés, ni cal que ens l'agraeixin, el nostre vot. No voldria que se'ns comptés en el bàndol que fa propostes engany que el Govern no pot complir en molts casos, potser simplement per causar incomoditat o perquè saben que en les actuals circumstàncies no es poden complir. Però tampoc voldríem que se'ns comptés en el bàndol dels qui voten que no o s'hi abstenen per manca de sensibilitat social.

Siguem clars, aquest Govern només podrà fer front a les seves responsabilitats i necessitats amb un canvi profund de les estructures de poder polític i econòmic i de dependència de Catalunya. I no penso pas que ni el senyor Rubalcaba ni Carme Chacón augurin res de bo en aquest sentit.

I consti que això poc té a veure amb la crisi econòmica. Sense espoli fiscal, Catalunya podria tenir i finançar una excel·lent xarxa d'escoles bressol. Vostès volen molts cops que llauri el camp el cavall, però primer el lliguen de potes.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellera* Rigau, diputadas, diputados, la posición de Ciutadans respecto a esta moción es de apoyo, porque no hacerlo supondría renunciar a un servicio clave que garantiza la conciliación de la vida familiar con la laboral.

Hay, efectivamente, 57.000 familias que utilizan este servicio, que es absolutamente necesario, como decíamos. Y nuestro apoyo es a esta moción que pretende garantizar la viabilidad, que está en riesgo por el impago de dos ejercicios; uno de ellos, el año 2010, que es un ejercicio que ya estaba comprometido. Me extraña que se pueda alegar, ante un compromiso de pago que además ya está establecido, que ahora no se paga: *pacta sunt servanda*. Ustedes se quejan y hacen alegación muchas veces de que no se cumple, pero los primeros que tienen que cumplir, perdón, *consellera*, son ustedes.

Nos parece excusa de mal pagador el alegar, además, para este impago, que el Gobierno español no ha hecho un pago que ustedes tenían previsto, cuando ese pago era para otro concepto, no para las escuelas *bressol*; era por la LOE.

No obstante, y además, choca también, nos choca que no haya ni la más mínima duda para inyectar dinero a empresas que..., cuando usted habla de la sostenibilidad, que no haya ni la más mínima duda para inyectar a empresas, dinero a empresas que ya de por sí tendrían que ser sostenibles, como el caso de TV3 o, como hemos podido ver, en Spanair, que no ha habido la menor duda, y en unos servicios públicos, que no tienen por

qué ser rentables ni sostenibles, entonces aquí sí que se haga esta excepción y se repercuta el pago en las familias.

Por todo ello, esperemos que lleguen ustedes a acuerdo. Sabemos que han llegado a algunos acuerdos. Nosotros votaríamos, en cualquier caso, igualmente, a favor de esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar, també, el suport del meu grup parlamentari a aquesta moció i amb les transaccions a què s'han arribat.

Però, una, per remarcar que sí, que al darrere de les polítiques d'aquest nou Govern hi ha un canvi de model en el tractament de les llars d'infants, és evident. La senyora Munté parlava que era indiscutible el seu suport a aquest model. Jo li ho discuteixo una mica.

Fem una mica d'història. Convergència i Unió, any 2000-2001: el conseller promet trenta mil places de llars d'infants, no les fa; es genera una ILP que recull centenars de milers de signatures que porten al Parlament la necessitat de crear aquestes llars d'infants promeses i no fetes; la de llar d'infants, aquí, aquesta llei, aquesta ILP s'atura... (*Remor de veus.*) Senyora consellera, ja ho sap, això, la senyora Munté, no cal que li ho expliqui; ja li dic jo la història d'això. (*Remor de veus.*) Com que vostè sempre ens demana atenció quan vostè parla, m'ha semblat que jo també ho podia reclamar. Però no ho faig, doncs. (*Pausa.*) Doncs, continuaré parlant; no cal que m'escolti.

ILP. Es recullen les signatures, i la majoria de govern, Convergència i PP, aquells anys dos mil, a principis dels dos mil, atura aquesta ILP i la llei no es tramita en el Parlament fins que no hi ha un canvi de majoria en el Parlament, que és el Govern d'entesa, la majoria d'entesa, que, després de guanyar les eleccions el 2003, fa aquesta Llei de creació de llars d'infants l'any 2004; s'aprova aquesta Llei de creació de llars d'infants, i, des del 2004 al 2010, es passa a aquestes més de 42.000 places de llars d'infants que hi ha en aquests moments.

Sí que és un canvi de model, el que hi va haver aleshores, el que hi va haver després de la llei, i el que hi ha ara, a partir del 2011, en què el Govern, u, decideix unilateralment rebaixar l'aportació de la Generalitat a les llars d'infants; decideix que no paga cap de les aportacions que s'ha fet durant..., de les aportacions que deu de l'any 2010-2011, i que anul·la la convocatòria de les beques a les famílies amb necessitats econòmiques, ara, que és quan més famílies amb necessitats hi ha –home!–, traspasant a més a més l'ofec econòmic de la Generalitat als ajuntaments i a les fa-

mílies. Jo d'això en dic «un clar canvi de model»; sense tocar la llei, certament.

Ho és, perquè entre altres coses el departament està proposant en aquests moments que el nou mòdul, que la nova aportació, que la nova coresponsabilitat de la Generalitat en el manteniment d'aquestes llars d'infants sigui substancialment diferent del que ha sigut fins ara: deixi de ser aportació al caràcter educatiu d'aquestes llars d'infants i passi a ser només una part del salari dels treballadors d'aquestes llars d'infants; la resta, famílies i ajuntaments.

Abans ho hem sentit molt clarament; la senyora Xandri ho deia clarament quan interpellava el senyor Cleries. A nosaltres ens ha agradat que ella parlés de la necessitat de polítiques de suport a les famílies. I ens imaginàvem que es referia també a la creació i al manteniment de les llars d'infants. Però ella ha parlat de guarderies a les fàbriques, la senyora Xandri, m'ha semblat que deia, als centres de producció o als centres de treball. És un model diferent. (*Remor de veus.*) Ho ha dit. No és el nostre, és un model diferent. Vostès parlen de guarderies en els centres de treball; nosaltres parlem de donar suport a aquest model de llars d'infants que hem tingut fins ara. (*Remor de veus.*) Sí? (*Pausa.*)

I deia, a més a més, quan parlaven vostès de coresponsabilitat, que, home, si avui tenim la coresponsabilitat fixada en terços –un terç les famílies, un terç els ajuntaments, un terç la Generalitat–, el que ara estan proposant és precisament que la Generalitat redueixi substancialment aquesta coresponsabilitat. El que vostès estan proposant a famílies i ajuntaments és que la Generalitat es retiri d'aquesta coresponsabilitat i sigui només què?, un 20 per cent, un 25, un 18, un 19 per cent, el que acabi aportant la Generalitat?, i que les famílies i els ajuntaments hagin d'assumir la resta. Si per la coresponsabilitat ja estàvem! Els que estan retirant-la són vostès, perquè no ho faci la Generalitat. Per tant, sí que està en perill la viabilitat; no són alarmistes els discursos que hem sentit fins ara, i, en tot cas, ens sembla pertinent la moció presentada.

En el nostre cas, a més a més, ens agradaria que s'aprovés tal com estava presentada. Entenem que s'han fet algunes de les esmenes, però, sincerament, els ha passat pel cap votar que no al punt del pagament del que es deu als ajuntaments? Perquè es presentarà com un gran èxit el que deia la senyora De Rivera, que la Generalitat compleixi amb els seus deutes, com si això fos un gran triomf del parlamentarisme. A algú li ha passat pel cap no donar suport a una moció que el que exigeix és que la Generalitat pagui el que deu als ajuntaments? Em fa l'efecte que hem de ser més rigorosos, fins i tot, amb aquestes coses i, per tant, acceptar-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, no hi ha dubte que estem parlant d'un tema important, d'aquells que mereixen la màxima prioritat. En la interpellació del passat Ple van quedar ben clars els motius que justifiquen el que acabo de dir: educació, conciliació, equitat. El model de família actual no permet, en molts casos, oferir als nens de zero a tres anys una atenció les vint-i-quatre hores a casa. Hem de lloar, doncs, la iniciativa de tenir una xarxa de llars d'infants que contribueixi a resoldre aquest problema, i hem de lloar que ara mateix, entre cofinançament públic i llars privades, vora el 40 per cent dels més petits dels catalans disposin de plaça.

El Grup Parlamentari del Partit Popular donarà suport a qualsevol iniciativa encaminada a millorar tant la ràtio que acabem d'esmentar com la qualitat d'aquest servei. Entenem que hi ha preocupació, tant per la banda dels pares com per la dels ajuntaments, respecte al finançament de la nostra xarxa d'escoles bressol; no queda cap institució sense ser afectada per la greu crisi econòmica. Entenem que aquesta preocupació, de totes maneres, és ben concreta, en aquest cas, atès que ha disminuït el pressupost d'aquest any dedicat a escoles bressol. Existeix encara una bona part dels diners que l'any 2011 hauria d'haver pagat la Generalitat als ajuntaments per aquest concepte i que estan pendents, i que de totes maneres ara mateix la representant de Convergència i Unió ha dit que s'ha arribat a un acord i que es pagaran en breu. Ens en congratulem.

La consellera d'Ensenyament –això m'ha semblat entendre– ha dit que s'està estudiant a la comissió Generalitat-ajuntaments tant la proporció que ha de finançar cada Administració –allò del terç, terç, terç, etcètera– com el cost real de cada plaça, tenint en compte les diferències notables que existeixen segons el municipi, el barri, etcètera. Ens sembla molt bé que s'estudiï, senyora consellera, però la partida pressupostària ja ha disminuït un 20 per cent; o sigui, aquest estudi haurà de veure com encaixa aquest 20 per cent. No estem molt segurs que sigui tan senzill aconseguir, diguem-ne, un augment de l'eficiència del 20 per cent, i per això ens semblava que el punt primer de la moció que presenta el Grup Socialista va encaminat a assegurar-ho. El vot favorable de Convergència i Unió a aquest punt, com s'ha dit, doncs, ens dona bastantes garanties que això es pretén i s'aconseguirà.

De totes maneres, també tenim l'experiència, i recent, que el que no és als pressupostos és com si no existís. Llavors, clar, per això també ens semblava molt convenient recolzar el segon punt de la moció de què estem parlant.

El punt tercer entenem que és també necessari. Si aquest any escolar no es fan els pagaments de l'any passat, el sistema farà fallida. Ara bé, també entenem que per fer aquests pagaments –i se'ns ha anunciat que ens faran– potser faci falta –i això també ho entenem–, doncs, diferir alguns pagaments que tocarien aquest any. Per això la nostra posició de vot en aquest punt serà..., o dependrà del contingut concret de l'esmena transaccionada.

Abans d'acabar voldria fer una reflexió davant aquesta cambra. S'ha dit que els pares de les llars d'infants del model generalitzat a Catalunya paguen vora uns dos-cents euros al mes, que a les guarderies privades es paguen tres-cents, tres-cents euros i escaig, i la situació final és que tant la Generalitat té problemes per mantenir la xarxa d'escoles bressols, diguem-ne, pública, com la xarxa d'escoles bressol privades tenen problemes per mantenir-se, perquè no arriben amb aquests diners. El que jo deia o volia proposar és si no cal plantejar-nos, encara que ens costi, pels motius que siguin, si no haurem de pensar en un model nou d'escola bressol concertada, un més semblant al que és un concert entre col·legis. Això em sembla que no és estrany a ningú, atès que ja hi han escoles bressol, diguem-ne, de cofinançament públic que donen la seva gestió a empreses privades, o sigui que no és una idea totalment nova. El que a mi m'agradaria plantejar és si amb els 4.800 euros que ara es dediquen a cada plaça/any no es podria fer que empreses dedicades..., bé, «empreses», institucions dedicades, millor dit, a escoles bressol puguin tirar endavant les seves places.

En definitiva, no podem ser utòpics: les mares necessiten treballar i que algú cudi dels nanos, això és així, i si no tenim prou diners per fer-ho de la... (*Veus de fons.*) Les mares i els pares; però les mares són més sacrificades i pateixen més aquest tema. Llavors, si no hi ha prou diners per fer-ho de la millor manera desitjada, potser haurem de buscar-ne una altra.

Moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies...

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Agraïm les intervencions dels grups i els punts de coincidència i propostes i plantejaments aportats. Quant a les esmenes presentades, hem de dir que vistes i analitzades, un cop vistes i estudiades, hem optat per no acceptar les esmenes presentades; tampoc, consegüentment, les esmenes presentades que queden vives. Per raons diferents. Perquè ens semblava que, encara que amb bona voluntat algunes, desvirtuava el contingut de la moció.

Quant a les esmenes d'Esquerra Republicana, senyora Simó, hem de dir que les compartim totes, en la seva literalitat, compartim el que diuen, coincidim en la concepció, en el model, en la voluntat, però els volem dir que la intenció de la moció va adreçada bàsicament a garantir la supervivència de les escoles bressol actuals. Aquest és l'objectiu de la moció: buscar un desllorigador per a la situació actual de les escoles bressol que tenen problemes de funcionament en l'actualitat, assegurar les escoles bressol actuals, que és on hi ha una amenaça real de continuïtat en aquests moments. És cert que calen noves cobertures; no ho diem nosaltres, ho diuen els objectius de Lisboa, diuen el 70 per cent, vostès parlen d'un 60 per cent. Coincidim bàsicament, però entenem que, si bé això és un objectiu, la

urgència ara és, com els deia, el centre de la preocupació són les escoles ja existents, que són les que estan en risc de tancament i a l'entorn de les quals ens hem de concentrar.

El mateix podem dir de les especificacions més concretes del cost/plaça, proporció de quotes, etcètera, que això, pensem, hauria de quedar referit a la negociació corrent que en aquests moments encara s'està produint. Ens diuen que no va gaire bé la negociació, ens ho diuen per diferents fonts, però, en tot cas, hi ha una negociació en marxa, una mesa Generalitat-ajuntaments, que és on s'han de traduir i concretar tots aquests aspectes tècnics.

Sobre les esmenes de CiU, no comentem les esmenes, perquè han estat retirades, encara que ens hauria agradat, però si han estat retirades no les comentem. No acceptem l'esmena del punt 5, perquè ens sembla que no aporta cap element qualitatiu significatiu. I, quant a la transaccional del punt 3, ens proposen a darrera hora ampliar el punt, és a dir, una transaccional d'últim moment que amplii el punt amb una breu expressió que fa referència als ajuntaments, a la mesa ajuntaments-Generalitat, justament. El punt mandata –mandata– el pagament del deute del curs anterior, 2010-2011, que algunes fonts han avaluat en 120 milions d'euros als ajuntaments, mandata aquest pagament dins de l'exercici actual, dins de l'exercici 2012. I també mandata el pagament de les despeses de 2012 a través d'una planificació de pagaments, escoltada la comissió mixta Generalitat-ajuntaments. I aquest és l'afegit. Ens sembla que no desvirtua la moció, sinó que més aviat la complementa, i per això hem proposat també als altres grups acceptar-la i que els altres grups ens acompanyin en aquesta acceptació, perquè ens sembla que completa el punt i la intenció que es volia, que és que es facin efectius els pagaments del deute del curs anterior i els pagaments que es van generant en el curs corrent. I, per tant, tenen aquesta importància, aquests dos punts, dins del punt 3, perquè poden contribuir –poden contribuir– a desbloquejar la situació actual plantejada en moltíssimes escoles bressol del país.

Finalment, agrair les intervencions de la resta de grups: senyora Camats, les seves observacions; senyor Chumillas, les seves propostes, que sap que sempre analitzem i estudiem amb atenció. Demanem, consegüentment, a tots els grups el seu suport als cinc punts de la moció, tal com estan redactats, amb l'esmena transaccional acceptada, relacionada amb el punt 3, que ha estat lliurada a la Mesa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Pausa. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí. Per demanar votació separada del punt 4... *(Veus de fons.)* D'acord –d'acord.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció. Donarem lectura a l'esmena transaccional al punt tercer, que diu així: «Assegurar el pagament en aquest exercici pressupostari de les quantitats degudes per la Generalitat als ajuntaments, corresponents al curs 2010-2011, i elaborar un calendari pel que fa als pagaments del curs 2011-2012, escoltada la comissió mixta.»

Tinc petició de votació separada del punt 4. Per tant, votarem, en primer lloc, el punt 4 i després la resta. Punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar la resta de punts, amb l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor i 1 en contra.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el punt de l'ordre del dia de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació financera dels ens locals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació financera dels ens locals (tram. 302-00098/09)

Té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, per presentar la Moció subsegüent a la interpellació de fa gairebé un mes sobre la situació financera dels ens locals. No era la primera interpellació que presentàvem –no és la primera moció que presentem– i ho fem davant la dramàtica situació financera en la qual es troben tants i tants ajuntaments del nostre país. Una situació que, com bé

sabem, és deguda a múltiples causes, però també és agreujada, de forma sobrevinguda, per l'impagament, per part de la Generalitat, del deute pendent als ens locals.

Denunciàvem en la interpellació l'incompliment de compromisos concrets, que el Parlament havia aprovat també amb el vot favorable del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la darrera moció sobre aquest tema. Denunciàvem, també, el silenci del Govern davant la demanda reiterada de quantificació del deute pendent de liquidar i dels compromisos, de les previsions d'obligacions econòmiques contretes de cara al futur. Cap xifra, cap xifra ens van donar a les dues mil preguntes. Ho recorda?

Denunciàvem, finalment, també, la gravetat –la gravetat– de la situació d'impagament d'aquest deute i d'incertesa també sobre la data efectiva del pagament, a la vista de les xifres que mostrava el projecte de llei aleshores de pressupost per al 2012, en el qual els recursos destinats, entre d'altres, per exemple, al Fons de cooperació local, queien gairebé el doble de la mitjana de reducció del pressupost.

Quina va ser la resposta del Govern en aquestes preguntes? Considerem, un silenci. Això sí, va aprofitar –va aprofitar-ho– la vicepresidenta en aquella ocasió per anunciar, per llançar sobre la taula una xifra, la dels 753 milions d'euros, una xifra llançada, però no justificada, ni globalment ni individualment; una xifra que simplement els anava bé –els anava bé– per reforçar la seva tesi exculpatòria, allò de: «Nosaltres ja voldríem pagar, però, com que l'Estat no ens ha pagat la disposició addicional tercera,» –que per cert, és per a infraestructures– «el Govern no pot pagar als ajuntaments.»

I a tot plegat respon el contingut de la moció que presentem avui, una moció que, constatant l'incompliment de la Moció 47/IX, crida al Govern a donar compliment a l'obligació de publicitar les dades de forma immediata sobre el deute pendent i els compromisos pluriennals vigents amb els ajuntaments, a fixar, de forma també immediata, un cop aprovada la Llei de pressupostos aprovada ahir, un calendari de pagament que fixi com a data límit de pagament del deute el 30 de juny de 2012, a garantir el manteniment de l'aportació econòmica de la Generalitat, derivada d'acords i de convenis ja signats –aquí hi ha tot el paquet d'escoles bressol, d'escoles de música, art i dansa, els serveis de benestar, entre d'altres– i a arbitrar solucions financeres de tresoreria a curt termini, com a solució provisional, sempre, evidentment, amb els costos financers a càrrec de la Generalitat ja que els ajuntaments no són culpables, justament, d'aquesta situació.

Però què ha passat en un mes? Tot just una setmana després de la nostra interpellació en aquesta cambra, el dia 26 de gener, la vicepresidenta, amb el seu estil habitual –un titular per compareixença–, anuncia el compromís de pagament abans del 31 de gener d'una part del deute pendent, aquella que correspon al Departament de Governació. Pretén, així, guanyar la credibilitat perduda, perduda davant dels ajuntaments, en una operació de risc; un compromís amb una data

de caducitat, cinc dies de vigència. Pretén guanyar la credibilitat, recuperar-la, però la torna a perdre. I aquesta vegada la torna a perdre encara més ràpid: la data la va fixar ella mateixa –vostè mateixa, vicepresidenta– i hem de constatar malauradament que avui, encara avui, són no pocs els ajuntaments que segueixen esperant el pagament d'aquest deute.

Ahir, com si fos un trofeu de caça, la presidenta del Partit Popular mostrava amb gran satisfacció aquest document: el document de l'acord responsable –segons Convergència i Unió–, el pacte parlamentari estable –segons el PP–; però que, en definitiva, és el document del contracte polític entre Convergència Democràtica de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya i el PP; un contracte en el qual queda clar qui mana i qui s'adapta; una exhibició de força provocadora i humiliant per a Convergència i Unió i per a Catalunya, perquè recordem que és amb el PP amb qui vam patir el pitjor atac a l'autogovern del nostre país; un contracte de ferro amb el qual el PP ha collat el Govern de Catalunya. El model l'han triat vostès, és la seva opció. Diuen que no és un pacte, sinó un acord responsable, però ja no poden amagar les evidències descarades de l'absoluta dependència de Convergència i Unió al PP i del president Mas al president Rajoy via la presidenta Sánchez-Camacho.

Vostès incompliran les resolucions d'aquesta cambra, com ho han estat fent, però no incompliran les condicions d'aquest contracte. No poden. A vostès, que els agrada tant el dret a decidir i parlar del dret a decidir, malauradament ja no poden decidir res: tenen la cadira llogada. I ara li ho han de preguntar tot a la senyora Sánchez-Camacho.

En aquest document, i gairebé com una burla, apareix una sola vegada el terme «ajuntaments», i ho fa literalment en aquest sentit: «El Govern de la Generalitat millorarà el pressupost previst en el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de 2012 del Fons de cooperació local, com a mecanisme d'ajuda i col·laboració amb els ajuntaments.» Com es tradueix això a l'hora de la veritat? Doncs, el que han aprovat és la ridícula xifra de 192.000 euros per a tots els ajuntaments de Catalunya, sent la quantia global del Fons de cooperació local 129 milions. Quant és això? Quina és aquesta millora del Fons de cooperació local? Un 3 per cent, un 4, un 5, un 1?

La presidenta

Senyora Bonet, se li ha acabat el temps.

Laia Bonet Rull

Acabo..., vaig acabant, presidenta. És un 0,15 per cent, senyors! Un 0,15 per cent és l'interès que tenen, vostès, per donar recolzament a una situació tan, tan difícil per al món local. En definitiva, vostès compleixen les resolucions d'aquesta cambra, ignoren les peticions d'informació dels grups parlamentaris, menystenen els ajuntaments, i ara fan comèdia amb el finançament local amb aquest contracte i amb aquest ridícul pressupost.

Tenen avui, malgrat tot, l'oportunitat de demostrar realment que allò que diuen és cert i que poden demostrar que no només saben exigir la lleialtat, sinó que també saben practicar-la.

I recordin, només recordin això: quan vostès decideixen no pagar les beques menjador, quan decideixen no pagar les escoles bressol, quan decideixen no pagar el transport escolar, quan decideixen no pagar la depuració d'aigües, quan decideixen no pagar el Fons de cooperació local, al darrera qui hi ha, com a afectat, és el ciutadà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, ens trobem davant d'una situació molt difícil, en alguns casos gairebé desesperada per a alguns ajuntaments, i calen compromisos clars del Govern, i donar a conèixer el calendari i que es produeixi el pagament dels deutes de la Generalitat amb els ajuntaments és una qüestió essencial. Però els agrairíem que no juguessin políticament amb la necessitat dels recursos dels ajuntaments, una necessitat que ha creat el Govern de Convergència i Unió.

Vostès fan el joc al PP fent veure que el pacte Convergència i Unió-PP –ara s'hi referia la diputada– suposa una millora substancial per als ajuntaments, sumant no arriba a 200.000 euros més el Fons de cooperació local de la Generalitat. Quan la Generalitat deu 1.000 milions d'euros als municipis, i aquests 200.000 euros són el 0,2 per mil del deute, i no compensen, ni de lluny, les retallades que ha patit el Fons de cooperació local.

Pel que fa als ajuntaments, any 2010, Govern d'esquerres, 118 milions; any 2011, Convergència i Unió, 104 milions; any 2012, Govern de Convergència i Unió, 96 milions; 22 milions menys que al 2010. I ara el PP presumeix d'haver afegit gairebé 200.000 euros al Fons de cooperació local. Quina vergonya! I, alhora, fan el joc als sectors més reaccionaris del país traient una part d'aquests 200.000 euros dels recursos del Memorial Democràtic, que ja han reduït a la meitat, perquè el PP pugui presumir davant la caverna mediàtica que s'està carregant el Memorial Democràtic.

L'urgent, el que estan demanant els ajuntaments, inclosos els governats per Convergència i Unió, és que la Generalitat pagui el que deu. La resta són focs artificials. I mentre el meu grup demana en una esmena que es faci públic el calendari de pagaments abans de l'1 de març, ja que els pressupostos ja estan aprovats, la coalició Convergència i Unió-PP ens presenta de forma coordinada una esmena, la mateixa esmena, que

diu que es faci públic abans del 30 de juny; mig any per a fixar el calendari –només el calendari.

Home, preocupant per al municipalisme, per als alcaldes i alcaldesses, per als regidors i regidores, de tots els colors polítics, encara que també els ho dic: «Estem disposats a acceptar qualsevol transacció que permetés avançar aquest compromís del mes de juny.»

Fa pocs dies el Consell Nacional de la Federació de Municipis, reunit a Solsona, acordava per unanimitat exigir el pagament íntegre dels deutes amb els ajuntaments, i, en el cas que el pagament no pugui ser immediat, demanem a la Generalitat que fixi el calendari del pagament del deute. És a dir, demanen el pagament immediat, i, si no, el calendari. Resposta d'avui: esperar el calendari al 30 de juny.

Cal avançar el compromís per tal que els ajuntaments puguin programar els seus ingressos i les despeses. El Govern de Convergència i Unió deia que no podia fer els seus pressupostos perquè desconeixia el calendari de pagament de la Generalitat dels deutes de l'Estat. I ara aquest mateix Govern aplica la mateixa recepta, del Govern central, als ajuntaments catalans. I, al damunt, la paralització de la Llei de barris, una aportació fonamental per garantir la cohesió social i la dignificació de zones de les nostres ciutats i pobles, deteriorades i oblidades.

Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes: una, incloure compromisos més concrets per a escoles bressol i escoles de música en la línia de la moció que hem discutit en el punt anterior, perquè la moció del PSC, aquesta, també en parla, però, en tot cas, en la moció anterior ja s'han incorporat una sèrie d'acords.

Fórmules d'ajut, un tema important. No tan sols la fórmula de crèdits gestionats per la Generalitat, sinó també assumir interessos de crèdits ja demanats per ajuntaments per fer front a la situació creada per la Generalitat en no pagar els deutes amb els ajuntaments.

Vicepresidenta, vostè parla amb els ajuntaments. A mi, alcaldes i alcaldesses m'ho han explicat, han hagut de demanar crèdits per fer front a pagaments per culpa del deute que li té la Generalitat. Què menys que la Generalitat pagui els interessos d'aquests crèdits que han hagut de contreure els ajuntaments de Catalunya.

I, finalment, també hem plantejat una esmena amb relació al paper de les diputacions, que em reservo per comentar més àmpliament a la moció, també sobre el mateix tema, que ha presentat Esquerra Republicana.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, diputats..., portem aquí una altra vegada el posicionament del Grup Parlamentari d'Es-

guerra, per mostrar el vot favorable a la moció, amb algunes esmenes introduïdes i algunes aportacions que fa aquest grup parlamentari.

Al final de la sessió d'avui tindrem, també, ocasió de valorar i discutir sobre una altra moció presentada per aquest grup parlamentari sobre el mateix tema. Per tant, és indicatiu de la preocupació que existeix en el món local de l'incompliment del pagament per part de la Generalitat.

Senyora consellera, hem donat un vot de confiança..., li hem donat un vot de confiança en moltes ocasions. Vostè, sense que nosaltres li poséssim cap dogal al coll, va anunciar una data de pagament dels deutes pendents del seu departament. No tenim constància de..., en tot cas, deu ser, senyora consellera, alguns ajuntaments potser sí que han cobrat, però li puc assegurar que la totalitat de deutes pendents del Departament de Governació amb tots els ajuntaments no s'ha cobert. I, en tot cas, per evitar suspicàcies, segurament el que caldria és que ens facilités, com se'ls ha demanat en diverses ocasions, en reiterades ocasions i els ho tornem a reclamar avui, ara, i en la posterior moció, que ens entreguin quin és el deute pendent de cadascun dels departaments amb els diferents ajuntaments del país. Evitarem suspicàcies. Vostè m'està dient que sí, que hi ha ajuntaments que han cobrat; doncs, agrairíem el llistat dels que han cobrat i dels que no han cobrat, i potser podrem fer una comparativa.

En tot cas, vostès ens han dit que..., quan se'ls ha demanat en altres ocasions l'establiment d'un calendari, que no tenien possibilitats perquè no tenien pressupost. Molt bé. Ja tenim un pressupost, fruit del nuviatge, vull dir, fruit de l'acord parlamentari que va haver-hi ahir en aquesta cambra parlamentària. Per tant, vostès tenen clar el full de ruta de quins són els pressupostos; uns pressupostos que no són els nostres, que els hem esmenat... –cap esmena acceptada, per part d'aquest grup parlamentari–, que els hem esmenat en el sentit d'incloure majors fons per al món local, però vostès ja tenen un full de ruta clar i és el que s'han, vostès, donat juntament amb els seus socis preferents, estables i sembla que molt «carinyosament» de tota la legislatura, que és el Partit Popular.

Entenem, doncs, que hi ha una gran preocupació en els ens locals per saber quins són, en quin moment podran cobrar els deutes pendents de la Generalitat.

Els hem ofert una transacció, els hem proposat una transacció, però Partit Popular i Convergència i Unió, com un sol home o com una sola dona, actuen al mateix dictat i ens ha ofert una mateixa transacció que és del tot inassumible per tots plegats, perquè ens sembla que si el Govern dels millors, que és capaç d'anunciar amb quatre dies que pagarà a tots els ajuntaments, no pot, en el termini d'un mes, quantificar i establir un calendari –no hem dit «pagar», no hem dit mai «pagar», hem dit «establir un calendari»–..., ens sembla que si en un mes que se'ls demana d'establir de fer un pagament..., i establir un calendari no pot fer-ho, malament anem.

Hem demanat l'increment de les partides dels PUOSC a nivell del 2010. Tampoc no estem plantejant cap ani-

malada, cap cosa fora de lloc. I en tot cas ens sembla que vostès s'ho han passat allò, elàsticament per on han volgut.

Vostès si pregunten als seus alcaldes i regidors..., i hem tingut ocasió de parlar aquests dies, en el si de la negociació, amb uns quants alcaldes i regidors de vostès. No sé, si hi hagués una votació secreta sobre aquesta moció, quina seria la resposta dels alcaldes i regidors que al mateix temps són diputats, perquè ells es veuen afectats, potser no de la mateixa manera que altres alcaldes i regidors que no són de Convergència i Unió, però veuen afectats també els impagaments.

Per tant, els demanem que d'una vegada per totes publiquin ja aquestes dades, que ens entreguin als grups parlamentaris aquestes dades, situïn calendaris de pagament, marquin també què pensen pagar per a les escoles bressol, que ens sembla un tema importantíssim on el Departament d'Ensenyament ha anat fent puges i baixes, sense donar cap tipus de seguretat als ajuntaments. Els demanem, i amb això hem presentat una esmena..., demanem, doncs, que es digui quant, quin import cobraran els ajuntaments per aquest concepte i quin és l'import que cobraran de cara al curs vinent, perquè puguin fer les previsions pressupostàries.

Vostès, senyors del Govern, ens estan dient que quan arribi la liquiditat de Madrid podran començar a pagar. Ens van vincular els 753 milions de la disposició addicional tercera al pagament als ajuntaments, cosa que ja ens agradaria veure com ho fan. Però, si vostès tenen tanta capacitat de nuviatge, tanta capacitat d'amor amb el Partit Popular, potser que comencin a reclamar a Madrid que es comporti com Déu mana amb aquest país, perquè si el resultat de les seves negociacions i del seu suport és com el que ens hem trobat amb el corredor central, anem servits i ens espera una temporada molt dura i molt llarga.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Bé, després d'aquesta presentació del tripartit, el que queda clar és que la moció és una excusa. La preocupació pels ajuntaments és l'excusa. Ja que realment del que es tracta aquí és de fer un atac frontal al Partit Popular i, en segon terme, al Govern. Això ha quedat clar de les persones que han pogut escoltar les seves intervencions en el tripartit.

Senyora Bonet, li haig de reconèixer una cosa: vostè és molt disciplinada, vostè està aplicant fil per randa el que el seu líder va anunciar ahir que faria el Partit Socialista. El senyor Navarro, el seu líder. Se'n recorda, eh? El que va dir ell. Faci memòria. Fil per randa estan aplicant el que van dir que farien.

Li haig de dir..., quan vostè ha llegit l'acord polític, en primer lloc, va mal fixada, perquè la referència que vostè fa dels 199.000 euros, quasi 200.000, és una esmena prèvia al pressupost, i el que vostè ha llegit és un compromís polític posterior a aquesta esmena en què es pretén seguir avançant –seguir avançant– en aquests termes.

I, en segon lloc, vostè llegeix l'acord polític parcialment. Vostè, de forma interessada, només llegeix un paràgraf i s'oblida del segon, on diu que precisament una de les mesures per afavorir la tresoreria del món local és que el Govern es compromet que un 50 per cent del PUOSC es destini a poder sufragar –a poder sufragar– les obres ja executades.

En referència a la moció a què vostè feia referència, la 47/IX, val a dir una cosa, encara està en termini de compliment, són quatre mesos; al Ple es va aprovar el 20 d'octubre, ens queden quatre dies, tècnicament estem dintre del termini. En tot cas, serà el Govern qui donarà compte, perquè nosaltres hi vam donar suport a aquella moció, del grau de compliment d'aquella moció.

Miri, nosaltres, davant de la seva proposta, i perquè realment ens preocupa el món local i no convertir això en un atac al Partit Socialista, vam presentar un seguit d'esmenes que, per una banda, eren molt exigents amb el Govern, però per altra banda també eren realistes. Sabíem que plantejades en aquells termes, si el Govern volia, si tenia voluntat política, es podien complir.

Vostès han optat per una altra qüestió molt diferenciada: fer uns terminis d'impossible compliment. I vostès s'installen en el no, en el desgast del Govern, proposant unes qüestions que sabem que no es podran complir. Nosaltres hem preferit realment que si el Govern té la voluntat de complir-ho, tingui el temps suficient per poder-ho complir. I aquesta és la diferència. I aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres.

Per això hem presentat tres esmenes. Una en què es deia una cosa molt important, i era que el Govern es comprometia l'any 2012, a 31 de desembre, a pagar tot el deute pendent als ajuntaments. Vostès prefereixen erosionar el Govern a acceptar aquesta esmena, malgrat que el calendari de pagament es pugi fixar en un termini de dos mesos posteriors al que vostè plantejaven. Sacrifiquen aquest compromís del Govern, tan important per als ajuntaments, per poder erosionar el Govern. (*Veus de fons.*) I aquesta és la seva realitat que nosaltres fiquem sobre la taula. No diguin que no, que és això el que està succeint avui en aquest hemicle.

Per altra banda, també, com es tracta de dir que no, que no, que no, senyor Sanglas, miri que una de les esmenes és un tros de la seva moció. Una de les esmenes que hem presentat és una part de la seva moció. Però com vostès com a tripartit han dit: «Escolti, atacs al PP, hem de dir que no al Govern», diuen que no al seu propi text. I aquesta és la seva realitat que nosaltres hem plantejat... (*Veus de fons.*) Sí, senyor, es veu, amb sorpresa. Però la tercera esmena, és el punt 7 de la seva moció. I vostè... (*Veus de fons.*) No? Sí, i tant!; és exactament el que vostè diu en el punt 7. No

digui que no; si ho vam fer expressament. I vostè, com es tracta de dir que no, es tracta d'anar contra els propis actes i dir que no al seu propi text. Quan diu que no a la tercera esmena està dient no al seu propi text, senyor Sanglas. Llegeixi-ho i veurà que tinc raó en el que estem dient.

Nosaltres realment, com realment ens preocupa la situació dels ajuntaments, volem ser, com deia abans, exigents amb el Govern, però alhora realistes, amb una situació compromesa de les finances de la Generalitat. I vostès estan el dia d'avui utilitzant els ajuntaments només per erosionar el Govern. Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres. El tripartit ha quedat molt clar, ho han deixat vostès tres molt clar, amb el Partit Popular.

Per tant, escolti, reflexioni, senyora Bonet, encara hi està a temps; accepti l'esmena que incorpora un compromís de pagament de tot el deute dels ajuntaments a 31 de desembre de 2012. Si realment vol fer un favor als ajuntaments catalans, que vostè diu que és aquesta la seva intenció, accepti aquesta esmena. Hi està a temps. Deixi una mica ara la política de partit, el que li diu el seu líder, i centri's en els ajuntaments i veurà –veurà– que realment aquest és un compromís important per part del Govern.

I, malauradament, si vostè no accepta les nostres esmenes, haurem de votar en contra d'aquells punts que vostè no ha incorporat, tenint en compte que una part i de forma parcial la votarem a favor. No faci política partidista, tingui altura de mires i anem tots a ajudar als ajuntaments.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores i senyors diputats, certament la situació d'alguns, de la majoria dels ajuntaments és dramàtica, i, tot i que s'hagi dit que no és només per una causa, es vol centrar en aquesta causa, en el deute que té la Generalitat amb els ajuntaments, com la causa de la situació dels ajuntaments, de la mala situació econòmica dels ajuntaments.

La senyora Bonet va dir..., en va posar tres, en va dir tres, de causes: «Escolti, els ajuntaments estan malament per tres causes. Primer, la configuració del sistema financer local.» Tots sabem que els ajuntaments estan assumint competències que no els tocarien i que no estan retribuïdes. I això ho hem sentit moltes vegades i alguns ho hem patit molts cops.

Per altra banda, deia: «Les limitacions a l'endeutament, les limitacions normatives.» I finalment deia: «El deute que tenen altres administracions amb ajuntaments i altres administracions locals, bàsicament de la Generalitat, no només, però bàsicament de la Generalitat. Aquest punt, aquest impagament» –deia– «supo-

sa una deslleialtat, un menysteniment de les funcions que fan els ajuntaments, les administracions locals.» I, llavors, evidentment acabava posant els ciutadans com els que rebien les conseqüències de la situació.

I la vicepresidenta ja li va dir que si vostès pensaven que la Generalitat no pagava perquè no volia. Evidentment, vostès no en tenien cap responsabilitat, cap ni una, cap. Vostès, escoltin, això..., Convergència i Unió aterra al Govern de la Generalitat i es troba una Generalitat ordenada, endreçada, amb els números ben clars...

Escolti, vostès, nosaltres i tothom ja sap que això no és així, que això no era així; encara n'estem patint les conseqüències. Per fer net, evidentment, el 31 de març malauradament no hi seríem a temps, i no sé si el 31 d'abril, el 31 de maig o el 31 de juny. Sort de la capacitat del Govern, que serà capaç de posar-hi ordre. Però, escolti, la seva capacitat de desordre va ser considerable.

I els en vam posar un parell d'exemples el mes d'octubre. Els vam dir que hi havien deutes del 2004, 2005, 2006. Hi han ajuntaments que a hores d'ara estan cobrant deutes d'aquests anys. L'Ajuntament de Caldes de Montbui, del 2006 –per no ser sospitosos de res, perquè ens toqui una mica a tots plegats–; el de Tagamanent, del 2007; Sant Vicenç dels Horts, del 2008; Lliçà d'Amunt, del 2008; Pineda de Mar, del 2008.

Aquesta manca de pagament, què era, una falta de respecte i un menysteniment als ciutadans i un menysteniment als ajuntaments, això de tenir deutes pendents del 5, del 6 i del 7? Els 60 i escaig milions sense consignació, també eren un menysteniment dels ciutadans i ciutadanes dels pobles i ciutats on es destinaven aquestes obres i que després no han cobrat? Això era un menysteniment? Això és el que està pagant el Govern actual. En podríem posar més, d'exemples; en podríem posar més.

I, escoltin, hi ha un quart element que tots ens costa molt de dir. Els senyors d'Iniciativa presentaven una esmena que deien: «Escolta, a tots els ajuntaments els hem de felicitar, i ho hem de fer, perquè han fet una gran feina.»

Però no tots ho han fet bé o no tots ho hem fet bé. També hi han ajuntaments que no han fet les coses bé. I aquí també hi ha una part de responsabilitat de totes les administracions locals.

I, escoltin, en un moment determinat ens hem pensat que els recursos eren il·limitats. I a cada poble hi havia d'haver un pavelló, i a cada poble hi havia d'haver una piscina coberta o no coberta, i a cada poble hi havia d'haver un camp de futbol amb gespa artificial. I això, ara, en molts llocs, no es pot pagar. I aquí tenim un altre problema. Però aquí no es diu res, aquí es diu: «Escolti'm, no, els ajuntaments, tots –tots–, són immaculats i purs.» Doncs, miri, no; també ens hem equivocat. I dic «ens hem equivocat» per no dir que només s'han equivocat vostès, que no seria just.

Per tant, escoltin, centrant-me en la moció, en el primer i el segon punts hi podríem estar d'acord, tot i que demanem el temps necessari per fer les coses bé, per

fer-les amb rigor. No volem que el Govern doni una resposta ràpida; volem una resposta veraç. Els ajuntaments ho entenen, són majors d'edat, es fan càrrec de la situació de la Generalitat i del país, més que vostès que van fer tant per crear-la.

En el moment que el Govern pugui fer un calendari amb garanties el farà, quan hi hagi certesa en els ingressos. I això és respecte al món local. Vostès demanen garantir el manteniment de l'aportació econòmica derivada d'acords i convenis ja signats. Escolti'm, hi han convenis que vénen de molt enrere, de quan la situació econòmica no era l'actual, i a ningú se li escapa que tots, tots, tots ens hem d'estrenyar el cinturó; els ajuntaments també, i ells ho saben.

I en un darrer punt demanaven arbitrar solucions financeres provisionals al deute pendent mitjançant l'ICF i Avalis. Saben que això no és possible perquè va en contra de la pròpia raó de ser dels estatuts de tots dues entitats.

Finalment, mirin, uns estem amb el món local, amb els regidors i regidores, amb alcaldes i alcaldesses; d'altres, sembla que els vulguin utilitzar.

I, per acabar, senyora Bonet, vostès, que sempre han anat de bracet del Partit Socialista Obrer Espanyol, que han estat supeditats al que ells els diuen, no critiquin que nosaltres busquem un acord per complir el nostre programa. Això no ens ho tiri en cara. Nosaltres el compromís el tenim amb el nostre programa electoral, amb els ciutadans de Catalunya i amb el país.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorable vicepresidenta, ens crida l'atenció que els responsables d'un govern espanyol durant set anys que al que s'ha dedicat sistemàticament és a incomplir les seves obligacions de pagament amb la Generalitat de Catalunya ara el que vulguin és posar en dificultats el Govern de la Generalitat a efectes que hagi de fer un immediat pagament als ajuntaments dels diners que no té perquè Espanya ens roba.

Aquí del que parlem és d'una altra cosa. Aquí del que parlem és d'un govern que, si bé s'aplica el criteri que molt encertadament va dir el conseller Mas-Colell, que un govern seriós ha de pagar els seus deutes, la diferència és que el Govern seriós espanyol té els diners per a pagar els seus deutes –els que ens roba–, mentre que, en canvi, el Govern seriós català no té els diners, amb un pecat per omissió: per no impedir-ho. Però no és el mateix l'omissió que l'acció. Com a conseqüència, creiem que a efectes de poder dir això, a efectes de poder determinar que el Govern de la Generalitat ha de pagar als ajuntaments en uns determinats terminis els seus compromisos de pagament, s'ha de vincular una cosa amb l'altra: on van a parar els impostos

dels catalans. Els recordo que la Generalitat de Catalunya no recapta..., no arriba ni a un 5 per cent dels impostos que es paguen pels ciutadans i les empreses de Catalunya. I els recordo que, de la totalitat dels impostos pagats a Catalunya, el 40 per cent se'ls queda Espanya, per a no tornar mai més. No es pot desvincular una cosa de l'altra.

I, com que una cosa de l'altra no es pot desvincular, no donarem suport a aquesta moció, que, a més, no admet les nostres esmenes, sí posteriorment la d'Esquerra Republicana, molt més encertada en aquesta matèria, perquè no es tracta d'atacar el Govern per atacar-lo; i no som precisament nosaltres els que no ataquem el Govern, no se'ns pot retreure que no ataquem el Govern, però de manera que es posi de manifest quina és la causa de fons, que no és ni el tripartit malbaratador ni el Govern que no compleix compromisos de Convergència i Unió perquè està amb el PP, sinó que és que Espanya ens roba: roba a la Generalitat, roba als ajuntaments, roba a Catalunya. I, per tant, sense vincular una cosa amb l'altra, no podem donar suport a aquesta moció, que és feta pels lladres, dient als robats: «Compleixi vostè les obligacions de pagament.»

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, per fixar la seva posició, el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, el finançament insuficient dels ens locals és particularment dramàtic, perquè provoca una espiral que afecta el teixit productiu, atès que si no arriben els diners als ajuntaments, doncs, no cobren les petites i mitjanes empreses, és a dir, els seus proveïdors, els autònoms, i recordem que a Catalunya són precisament les petites i mitjanes empreses i els autònoms els que estan generant molt llocs de treball, no? També provoca un cercle viciós de desconfiança, desconfiança envers les administracions, perquè si entre vosaltres no compliu els vostres compromisos com es pot demanar a les empreses que siguin responsables, no?

Dit això, més enllà que el grup parlamentari que presenta la moció penso, amb tot el respecte, que és directament responsable d'aquesta manca de recursos de què disposa la Generalitat per fer front a aquestes obligacions de pagament..., i no li vull recordar, senyora Laia Bonet, la seva oposició al Congrés perquè, doncs, es pagués el Fons de competitivitat, de 1.450 milions d'euros. Ja sé que no els agrada sentir-ho, però és cert: vostès han estat sistemàticament, doncs, boicotejant que es pagués el que es deu a Catalunya, i per això la Generalitat avui pateix aquesta asfíxia financera. Bé, més enllà d'això, jo estic a favor que hi hagi una màxima informació als grups parlamentaris vers aquesta situació, aquestes dades actualitzades del deute de la Generalitat amb els ens locals, i així es veurà d'una vegada per totes, o un cop més, que patim una asfíxia

financera que, doncs, és com a conseqüència d'aquesta relació fiscal i política que patim, injusta i inadmissible.

I ara sí, ara a qui s'ha d'exigir és a qui té responsabilitats de Govern, començant pel Partit Popular, que segueix aquesta dinàmica, que va iniciar el Partit Socialista, de no pagar el que deuen a Catalunya. Per tant, crec que aquí se'ls ha de recordar –i jo intentaré fer-ho en reiterades ocasions, perquè no se n'oblidin– que vostès aquí estan incomplint..., i, per tant, ara que tenen responsabilitats de govern, vostès en són els directament responsables. I entenc que posar el retrovisor cada dos per tres no és una solució.

I els que també governen aquí a Catalunya, mentre no exigiu el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, que ens donaria una situació molt millor que la que estem patint, doncs, entenc que en sou coresponsables també.

Per tant, jo sí que votaré a favor de la moció, pels motius que he exposat.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades.

(Remor de veus.)

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputados, diputadas, se nos debe dinero acordado y el mensaje ha sido muy claro: un gobierno serio debe pagar las deudas. Es un dinero que nos prometieron y que está acordado en comisiones bilaterales y, por lo tanto, es algo que tiene que ir a misa. «Un gobierno serio debe pagar sus deudas» –Artur Mas. ¡Artur Mas *dixit*! ¡Lo dijo el *molt honorable president*! ¡Hay que pagar las deudas, porque si no uno es un moroso! Cuando uno no paga (*veus de fons*)... –es para ver si nos despertamos un poco, porque es que...–, cuando uno no paga, uno es un moroso, ¡pero un moroso!

Claro, aquí, cuando estamos planteando... –es que, de verdad, este Parlamento tiene unas cosas que son, de verdad..., que yo no sé si es fruto del horario o...–, que nos estamos planteando un calendario para ver, primero, para saber cuánto debemos..., bueno, cuánto debe el Gobierno de la Generalitat, que somos todos. ¿Cuánto debemos? No lo sabemos, misterio: 753, 1.000 millones, 900... En esto, en serio, ¿no hay un control? ¿Esto no se sabe? Bueno, parece que usted sí sabe algo, ¿no? ¿Usted sabe algo o no? Porque hay unos ayuntamientos a los que se les debe..., supongo que si lo suma, les dará una cantidad total. ¿La pueden decir? Que tengamos que pedir que la digan, ya me parece un poco delirante. Y establecer un calendario de pago ya es el doble del delirio. Porque, ¿dónde está este calendario de pago, y dónde están las dotaciones presupuestarias en este presupuesto?

Por cierto, esto no es un acuerdo: esto son las arras matrimoniales, donde la novia pone toda la dote. Porque solo hay que leer el apartado 3: «millorarà», concepto absolutamente etéreo. ¿Con cuánto?, ¿Mil euros?, ¿en 100.000 millones de euros? *Chi lo sa?*, ¿qué más da?, si lo importante es la foto.

En resumen –me queda poco tiempo–, la señora Ortega dice: «La Generalitat pondrá sobre la mesa un calendario cuando se pueda cumplir. No daremos expectativas que después no se cumplan.» Gracias, vicepresidenta. Pero es que usted dice cosas más serias; dice que ustedes no pagan porque no han cobrado la disposición adicional tercera, que supongo que, utilizando el mismo procedimiento que usan ustedes para no pagar, lo puede usar el Gobierno de España, ¿no? Porque ni los convenios se deben cumplir..., supongo que las disposiciones adicionales terceras tampoco, ¿no?

Porque es que, además, ustedes no pueden usar este dinero para pagar a los ayuntamientos, *ergo*, ¿de dónde lo sacarán? ¿Lo inventarán? ¿De qué presupuestos van a sacar este calendario de pago, exactamente? ¿De los que aprobamos ayer? Yo no las encuentro, las partidas, ¿eh?, de dotación. Los *millorarem*... Esto se lo explica usted a los ayuntamientos que no pueden pagar a sus proveedores, ni los autónomos, y que ustedes están consiguiendo una cadena de impagos en cadena que está arruinando a empresas y autónomos en nuestra comunidad. Son ustedes unos morosos, y los morosos, cuando deben, lo que tienen que hacer es asumir cuándo pagan sus deudas y, como mínimo, reconocer el importe de las mismas.

Gracias... ¡Ah!, apoyaremos la moción.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, la veritat és que he tingut algun dubte sobre quin era el grup que intervenia darrere del Grup d'Iniciativa..., crec que primer ha estat Iniciativa, i després ha intervingut el Grup del PP, i per un moment he pensat: «Ai, no, no, que deu ser Convergència.» (*Remor de veus.*) La veritat, no... Sí, evidentment, després del d'Esquerra; ja m'entén, senyor Calbó –ja m'entén. Perquè és que no ha fet altra cosa que defensar l'actuació del Govern de Convergència i Unió amb relació a aquest tema. Per tant, res més que allò que ens temíem, que és que es confirmi la sospita. Es confirma la sospita, res més –res més–, vostè ho ha dit tot.

Incompliment de la Moció 47/IX? Home, i tant, sense cap mena de dubte. Vostè diu: «Hi ha quatre mesos per complir-la.» Compte, quatre mesos si no hi hagués termini concret a la moció. Però és que aquesta moció incorporava terminis, i alguns dels terminis caducaven el mes de desembre, d'altres començant aquest any..., si ho recorda vostè, dos mesos donava per a

algunes qüestions i el 31 de desembre per a d'altres. Estem a dia 16 de febrer; han caducat quatre, com a mínim quatre dels punts d'aquesta moció, i, per tant, l'incompliment és ferm, cert. I d'aquí que presentem novament aquesta moció.

No llegim malament l'acord entre Convergència i el PP en el tema del PUOSC. Ja estava en el projecte de llei la possibilitat de destinar un 50 per cent del PUOSC al manteniment de les obres dels ens locals. Ja hi era –ja hi era. I vostès l'han col·locat com el gran guany en el pacte Convergència-PP. Si us plau, sabem llegir, i sabem llegir els documents també històrics.

I tanco. Pel que fa a les esmenes, agraïm, en tot cas, evidentment, la presentació de les esmenes, i fem, hem fet diverses propostes, bé per acceptar-ne, bé per transaccionar-ne. Malauradament, el tema que ens preocupava més és el del calendari; aquí, casualment, han coincidit les propostes de Convergència i Unió i del PP a fixar un calendari de pagament a 31 de desembre, màxim, i a publicitar aquest calendari com a màxim el 30 de juny. Nosaltres havíem posat l'1 de març com a fixació de calendari i el 30 de juny com a obligació de pagament màxima.

Hem intentat transaccionar, i ho saben perfectament, els hem dit: «Ens conformem que es comprometin a tenir-ho pagat tot el 31 de desembre», però els demanem un gest, perquè els ajuntaments han de poder conèixer el calendari abans del 30 de juny. La incertesa és tan gran, que demanar als ajuntaments que es passin fins al 30 de juny amb una incertesa sobre quan els arribaran aquests diners, em sembla que no és de rebut, sobretot si, en canvi, podem comprometre, com hem pogut veure els passats dies, que els pagaments es faran en el termini de cinc dies. Si ens podem comprometre a pagar en cinc dies, podem fer un calendari, dic jo, en dos mesos, no? És el mínim! Si podem aquí un dia, davant de la cambra, que es pot pagar al cap de cinc dies una part del deute, en dos mesos jo crec que podem fer un calendari. Doncs, a això hem rebut la resposta de: «No, necessitem cinc mesos per fer un calendari.» Doncs, escolteu, perdonin però això no ho considerem digne ni acceptable.

I, per tant, malgrat la transacció proposada, que tinguéssim un calendari el 30 d'abril, si vostès no accepten aquesta transacció..., evidentment, el text de la moció és ben clar, i vostès decidiran si voten a favor o no d'un calendari que marca això: tenir la certesa de la quantia del pagament a 1 de març, i el pagament final el 30 de juny. Crec que és més que admissible.

Hem també recollit alguna proposta d'esmena que consideràvem interessant d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, en el sentit que les càrregues financeres dels crèdits que tenen els ajuntaments no recaiguin en el mateix ajuntament, i la Generalitat, ja que és el deute de la Generalitat el que ho provoca, se'n faci càrrec. I hem acceptat també, perquè creïem que millorava la moció, alguna esmena d'Esquerra Republicana, en el sentit de no només garantir el pagament de totes les quanties que van vinculades a escoles bressol, transport escolar, escoles de dansa,

de música, etcètera, sinó també a donar a conèixer a quant ascendeixen aquestes quanties.

Per tant, crec que la moció queda més que acceptable. Finalment, hi ha una esmena que també...

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

...incorporaríem, de millora del Fons de cooperació local...

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

...i del PUOSC, en la línia del 2010 –acabo, presidenta. I, per tant, demanem –demanem– la major sensibilitat a tots els grups municipals. Aquí no estem per llançar-nos els retrets els uns als altres, sinó simplement –simplement– per practicar tots lleialtat amb els ajuntaments. I crec que ara és una bona ocasió per demostrar-ho.

Gràcies.

(Pausa. Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch?

Jaume Bosch i Mestres

Molt breu. Només per fer un aclariment al senyor Recasens, que ha fet una certa desqualificació d'una esmena que havia presentat el meu grup, que feia referència a la qualitat del servei prestat pels centres de titularitat municipal. No, no, només dir-li que m'he limitat a reproduir literalment un acord de la comissió d'ensenyament de la Federació de Municipis de Catalunya i, per tant, votat també per alcaldes i regidors de Convergència i Unió.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, es por lo que usted ya sabe. Quiero que conste en acta la disconformidad de Ciudadanos con algunas de las expresiones vertidas en esta cámara, como «España nos roba» y llamar «ladrones» al conjunto de ciudadanos de España, que creo que deben de ser expulsadas del debate político.

Gracias, presidenta.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Turull...? *(Pausa.)* Senyor Alfons López Tena...?

Alfons López i Tena

No sé si és que el senyor Cañas en el seu subconscient de llengua catalana...

La presidenta

Perdó, per quin motiu...

Alfons López i Tena

Pel motiu d'haver retret que jo hagi dit el que no he dit. Potser és que el seu català no arriba al nivell, però jo no he dit en cap moment que els espanyols robin, he dit que el Govern del Partit Socialista Obrero Español ha estat set anys robant a la Generalitat i als ajuntaments, no els espanyols.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada.

La presidenta

De...?

Jordi Turull i Negre

Seria..., en un vot seria el punt *a*, el *b*; el segon paràgraf del punt *d*, que als proposants els sembla bé que el puguem votar separatament, i la «efa», i la resta.

La presidenta

A veure, un moment... –un moment. L'apartat *a*, l'apartat *b*...

Jordi Turull i Negre

A, *b*, segon paràgraf del *d* i *f*, tot junt.

La presidenta

Segon paràgraf...?

Jordi Turull i Negre

...del *d*, del punt *d*.

La presidenta

Del *d*? *(Veus de fons.)* O sigui, és l'esmena acceptada d'Esquerra, eh?

Jordi Turull i Negre

Sí, sí...

La presidenta

Per tant, del *d*, el segon apartat és una esmena acceptada?

Jordi Turull i Negre

Sí, i el *f*.

La presidenta

I el *f*.

Jordi Turull i Negre

I la resta ja està.

La presidenta

Ja està. Llavors, una pregunta, senyora Bonet, les esmenes que vostè ha acceptat són del Grup d'Iniciativa...?

Laia Bonet Rull

Presidenta, les esmenes acceptades són, concretament, la número 2, d'Esquerra Republicana, que suposa afegir un paràgraf...

La presidenta

Sencer, sí aquest ja el conec...

Laia Bonet Rull

Efectivament. És una transacció amb l'esmena 1, d'Iniciativa, la lletra *e*, i una transacció amb l'esmena 3, d'Esquerra Republicana, que suposa incorporar una lletra *f*, última.

La presidenta

A la *f*, eh?, que és una nova lletra.

Laia Bonet Rull

Efectivament.

La presidenta

D'acord. Molt bé.

Per tant, votarem, en primer lloc, la *a*, el *b*, per separat, eh?; el *d*, segon apartat, el *f*, i la resta serà l'última votació.

Comencem, apartat *a*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Apartat *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

Apartat *d*, segon apartat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 6 abstencions.

Ara l'apartat *f*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

I ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política exterior (tram. 302-00099/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la política exterior, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat. Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

(Remor de veus.)

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta...

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor Strubell, comenci.

Antoni Strubell i Trueta

El Subgrup de Solidaritat presenta aquesta moció subsegüent a la interpe·llació que vam substanciar en el darrer Ple sobre el futur polític que s'obre a Escòcia amb el referèndum sobre la independència i el paper que creiem que hem d'adoptar a les institucions de Catalunya davant d'aquest esdeveniment històric.

Per la importància que té l'esdeveniment i per les novetats que s'han produït en els darrers dies en què hem pogut saber molts dels detalls respecte a això, el Grup de Solidaritat ha cregut bo d'assegurar que aquesta cambra es pronunciï positivament sobre aquesta moció.

Com ja vam dir en el darrer Ple, Catalunya no pot quedar al marge de la celebració del referèndum d'independència a Escòcia, ni mostrar-hi indiferència. *(Veus de fons.)* Catalunya no pot quedar al marge del que està passant a Escòcia, ni podem mostrar indiferència de cap de les maneres, no podem deixar que els qui no creuen en la nació catalana se la paguin avui amb Escòcia.

Pensem que el que està passant a Escòcia és d'una gran rellevància a l'Europa occidental. Una Europa oberta, però, on fins fa poc se'ns havia dit que no s'hi podien crear nous estats. Una Europa, però, on, lamentablement, encara hi ha governs com l'espanyol que s'oposen a un procés que no s'aparta ni un centímetre de la democràcia, de l'esperit de convivència constructiva entre pobles i el dret a l'autodeterminació, reconegut internacionalment.

Des d'aquí volem saludar molt especialment dos aspectes: primer, el mateix poble d'Escòcia i la valentia dels seus líders, notablement la d'Alex Salmond, primer ministre d'Escòcia; i, en segon lloc, l'admirable actitud mostrada fins avui pel Govern de David Cameron.

Com a habitant de més de vint anys al Regne Unit volia pagar un petit tribut al raonable *fair play* que generalment exhibeixen els britànics en moments semblants, tot i que no podem parlar d'un full de servei totalment en blanc. Primer, confrontar-se esportivament entre elles les nacions d'aquell regne, i, en segon lloc, admetent que el poder de decisió del poble escocès sigui respectat. Esperem que la negociació de les regles de joc que ha de marcar aquest procés sigui igual d'esportiu i just.

En tot cas, i per acabar en aquesta línia, deixin que apunti que si algun objectiu m'ha portat a exercir de diputat en aquesta noble cambra el primer és lluitar perquè els catalans tinguin, almenys, els mateixos drets dins d'Europa que els escocesos, amb qui ens uneixen tantes coses.

Com ja vaig dir en la interpellació, i a la qual va respondre la vicepresidenta Ortega, hem d'estar a l'alçada del moment històric que s'està vivint. La història dóna les seves oportunitats i després les retira. I si això passa et quedes amb una cara d'espòli, amb una cara de «papers de Salamanca» i amb una cara de corredor pirenaic central que no et reconeixen.

Sé que hi ha grups que voldran negar-ho això, o que segurament preferiran obviar-ho, però a Escòcia ens uneix, quasi per encanteri, un moment històric igual en la pèrdua de les nostres institucions d'Estat: el començament del segle XVIII amb l'*Act of Union* i el Decret de Nueva Planta; dues actes que van segar la vida de dues nacions, dues nacions europees que avui tornen a l'arena internacional amb força, un període que marca l'inici de la dinastia borbònica, un període... Per cert, i aquí voldria fer un petit homenatge al programa emès a TV3 ahir, el programa de Montserrat Armengou i Ricard Belis, de la TV3, que va quedar reflectit admirablement en el seu documental, ja que va tractar de la monarquia borbònica. Moltes felicitats per la vostra perseverança democràtica, a aquest equip, molt semblant a la perseverança que està demostrant avui el poble d'Escòcia.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa

per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. El meu grup considera legítim portar a debat experiències d'altres països al Parlament de Catalunya. No som una realitat aïllada i podem aprendre d'altres realitats.

El meu grup ha presentat diverses esmenes a la modificació de Solidaritat que voldríem destacar. Una és expressar el suport al procés d'Escòcia, concretament, amb aquest fórmula: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fer arribar al Govern d'Escòcia el seu suport a la celebració del referèndum d'autodeterminació d'Escòcia en tant que expressió de la voluntat del seu Parlament.»

Una segona: crear una comissió d'estudi sobre l'exercici del dret a decidir en el marc de la Unió Europea. És una proposta que compleix els requisits reglamentaris, si l'accepta Solidaritat. I, sorpresa, és una proposta que Convergència i Unió en el seu moment ja va anunciar als mitjans de comunicació que hi votaria en contra. Una oposició a una proposta tan moderada com crear una comissió d'estudi per veure què passa a Escòcia o què pot passar a Irlanda del Nord o a Bèlgica. Ho trobem increïble. I no ens diguin que crear la comissió d'estudi és contradictori amb el pacte fiscal; en tot cas, és contradictori amb el pacte amb el PP no amb el pacte fiscal.

Però, en tot cas, avui excepte que canviï ara la situació, ens hem portat també una doble sorpresa, que és que el Grup de Solidaritat no accepta la nostra proposta de crear la comissió d'estudi sobre el dret a decidir a la Unió Europea, i, per tant, si ells no l'accepten no podrem posar-la a votació.

També, una altra esmena que proposàvem era que l'Institut d'Estudis Autònoms realitzi un seguiment del procés escocès, dels documents, estudis i acords i ho posi a disposició de tots els grups parlamentaris. Em sembla una proposta lògica i que és plenament coherent amb les funcions i objectius de l'Institut.

Per cert, l'esmena de Convergència i Unió semblava una broma, deien «manifestar el respecte a la voluntat del Govern d'Escòcia». Home!, només faltaria que el Parlament no tingués respecte per les decisions del Govern d'Escòcia! Sembla que s'ha arribat a un acord en això i que s'ha pogut arreglar. Encara bo, perquè, la veritat, era una esmena una mica penosa.

Ara, parlem d'Escòcia un moment. Ja fa temps que nosaltres defensem que Catalunya ha de seguir de prop experiències polítiques que poden comportar l'exercici del dret a l'autodeterminació a països relativament similars a Catalunya i a l'Estat espanyol, ja sigui perquè pertanyen a la Unió Europea, com Escòcia i el Regne Unit, o Flandes i Valònia, a Bèlgica, o perquè són exemple de democràcia i de debat civilitzat i pacífic, com el Quebec i Canadà, i que Catalunya no s'ha d'emmirallar en casos que res tenen a veure amb la nostra realitat política, com Kosovo o tots els derivats de la crisi de la Unió Soviètica o de les guerres

dels Balcans. Escòcia i el Regne Unit presenten diferències evidents amb el nostre cas derivades de la història de l'economia, però això no vol dir que no en puguem extreure conclusions interessants.

Uns, els que neguen a Catalunya el dret a decidir, poden analitzar com el Partit Conservador o com el Partit Laborista britànics no volen la independència d'Escòcia, però no neguen el dret d'Escòcia a decidir el seu futur.

Els que defensem en els nostres programes el dret a l'autodeterminació podem analitzar com un govern i un parlament passen de defensar aquest dret teòric a voler exercir-lo de debò.

I alguns sectors independentistes haurien d'analitzar per què el Govern escocès promou un procés lent, que va començar ja fa anys, i vol que es posin a votació diverses opcions a través de dues preguntes, mentre que és el Govern britànic qui vol el referèndum de pressa i corrents i vol simplificar la pregunta i la resposta en un blanc o negre, sense matisos.

El meu grup està convençut que seria bo per a tot el país que avui s'aproves, es fes possible la creació d'aquesta comissió d'estudi sobre un dret, el dret a decidir, que Convergència i Unió diu que defensa sense límits. Però els perills per exercir aquest dret –també volem advertir-ho– vénen, d'una banda, del pacte de Convergència i Unió amb el PP i d'unes polítiques de retallades que trenquen la cohesió social de Catalunya i poden fer allunyar una part de la societat del catalanisme, si el catalanisme conservador apareix davant de l'opinió pública com el capdavanter de les retallades que trenquen l'estat del benestar, perquè Catalunya estat, sí, però Catalunya estat de benestar, també.

Però, bé, de tot això, ens hauria agradat parlar-ne a la comissió, però sorprenentment, ho repeteixo, Solidaritat no accepta la nostra esmena. Ho lamentem realment.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, substanciem la Moció subsegüent a la interpellació que va proposar el Subgrup de Solidaritat sobre política exterior en el darrer Ple. Per començar, a poc a poc i bé; aquesta és la gènesi d'aquesta moció. Escòcia és Escòcia i Catalunya és Catalunya. Diputat Strubell, perquè no en quedi cap mena de dubte, li voldria dir que des del grup que dona suport al Govern celebrem l'ambició nacional d'Escòcia i, sobretot, si li sóc sincera, el que celebrem més és la maduresa democràtica que demostra no només el poble escocès, sinó sobretot el Govern britànic, que afronta aquesta qüestió amb serenor, rigor i sense atiar discursos apocalíptics i de confrontació. Dit això, la situació que es viu a Escòcia no és la mateixa que es viu a Catalunya, i la prioritat d'aquest Govern és ser seriós i responsable i continuar treba-

llant per enfortir Catalunya nacionalment i econòmicament per tal de donar les passes que ens permetin allunyar-nos i sortir de la crisi que ens afecta a tots.

Des de Convergència i Unió –i així ho ha manifestat el mateix president del Govern en diverses ocasions–, avancem cap a una transició nacional, basada en el dret a decidir i amb la voluntat màxima de generar consensos i fugir d'elements que puguin dur-nos a escenaris de trencament de la nostra preuada convivència. Ja ho deia en aquest sentit la vicepresidenta a propòsit de la interpellació: cap política exterior té sentit si no és en funció de la política interior, és a dir, en funció del que vulguem ser i aconseguir per al nostre país i per als nostres ciutadans. Per tant, tota política exterior ha de raure a buscar en la nostra acció cap enfora allò que necessitem o ens sigui útil per als nostres objectius de millora i benestar cap endins, de la nostra afirmació col·lectiva i de la facilitació de les millors possibilitats als nostres ciutadans, a les nostres empreses i a les nostres institucions.

En aquest mateix sentit, doncs, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió recolzem el Govern, que molt encertadament ha optat per reclamar un pacte fiscal amb l'Estat espanyol que signifiqui una variació substancial del model de finançament actual, que és profundament injust amb Catalunya i ens està portant a un carreró sense sortida, ja que, com vostès molt bé saben i és de coneixement general, ens està asfixiant econòmicament. Amb això estem manifestant de manera clara, doncs, la nostra voluntat d'entesa amb el Govern de l'Estat espanyol en el marc de la Unió Europea.

Ja hem dit i demostrat de manera clara i repetida que per nosaltres no quedarà. Anirem a negociar el pacte fiscal carregats de raons i amb el suport d'una àmplia majoria del poble de Catalunya. Les enquestes fetes a aquest respecte indiquen que més d'un 70 per cent dels ciutadans catalans estan a favor d'un pacte fiscal de la naturalesa del que propugna el Govern de Convergència i Unió. Potser sortirà malament i el Govern espanyol no ens farà cas; pot ser que passi, això, eh?, no els negarem que és una possibilitat que tots tenim al cap i que alguns fins i tot pensen –o pensem– que és el més probable.

Si surt malament, si Espanya no vol ser justa amb els catalans i ens vol seguir tractant com una mena de colònia de caire econòmic, llavors serà el moment de veure quines alternatives tenim al davant. I en aquest sentit el nostre grup parlamentari i el nostre Govern no descarten cap alternativa. El president de la Generalitat, en el marc de les preguntes amb resposta oral d'ahir dimecres, ja ho va explicar: va parlar d'un acord en aquest Parlament on siguem tots, que aquesta seria la força del país, i llavors anar plegats a negociar-la a Madrid. Ara bé, si ens trobem un mur d'incomprensió, llavors seria el moment de plantejar-nos noves vies, nous horitzons. I per a això el que caldria seria tenir el suport de la majoria dels catalans.

El president Mas en el seu discurs d'investidura va dir: «Igual que Espanya va fer la seva transició democràtica un cop acabada la dictadura franquista, Catalunya

ha d'encetar la seva transició nacional. Parlo de transició, no de revolució. I, com tota transició, cal fer-la de forma democràtica, pacífica i a base de grans consensos interiors. En aquest sentit el dret a decidir aconsella i, de fet, requereix que els temes sobre els quals s'exerceixi descansin sobre majories àmplies qualificades o reforçades, amb la finalitat de donar a la decisió tota la legitimitat i la força necessàries, i també d'evitar dividir la societat en dues meitats, amb el risc de fractura social i nacional que això comporta.»

Però bé, acabant com començàvem, ja hem dit i demostrat de manera clara i repetida que per nosaltres no quedarà. Anirem a negociar el pacte fiscal carregats de raons i amb el suport d'una àmplia majoria del poble de Catalunya. Novament amb paraules del president Mas: «Si Catalunya és una nació –i ho serà mentre els catalans ho vulguin– i no és simplement una derivada o un subproducte constitucional, els catalans tenen, tenim el dret democràtic a decidir el que més ens convé com a poble.» Per tant, a poc a poc i bé, i que així sigui.

En aquest sentit, la proposta d'esmena que els vam presentar apel·lava al respecte per la voluntat del Govern d'Escòcia a celebrar un referèndum per decidir el seu futur polític, en virtut de la maduresa que han demostrat el Govern escocès i el Govern britànic, i també perquè aquest Parlament té el deure de manifestar el seu respecte com a representant del poble que és. Així que, pel que fa al posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i fruit d'una transacció en base a la nostra esmena –que li dono ara a la presidenta–, votarem a favor el punt 1 i únic.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, bé, sense poder d'estat, amb les polítiques recentralitzadores del Partit Popular, Catalunya continuarem patint un tracte fiscal injust, l'aeroport del Prat no tindrà aquest *hub* intercontinental que és absolutament necessari perquè la nostra economia es desenvolupi, el corredor ferroviari mediterrani seguirà amb retard –o ara ja està en risc, després de les manifestacions de la ministra Pastor–, ens trobarem també, doncs, amb el retard en les inversions en infraestructures i segurament continuaran els incompliments sistemàtics per part del Govern espanyol de torn, en aquest cas del Partit Popular, que des que està al Govern encara no ha pagat el que Espanya deu a Catalunya.

A partir d'aquí, doncs, entenc que per sortir-nos-en hem de fer una estratègia global; passa pel pacte fiscal. Saben vostès que el meu parer és que s'ha d'exigir de forma immediata, perquè la situació és dramàtica i cada dia que passa, doncs, el patiment dels catalans s'incrementa. I entenc que si aquesta estratègia no es fa conjuntament, la del pacte fiscal, juntament amb in-

corporar a l'agenda política el referèndum català per la independència, estem perdent un temps molt valuós però que, a més a més, ens està causant uns perjudicis molt elevats.

En aquest sentit, estic a favor de la moció quan fa referència –i no podia ser d'una altra manera– que el Govern de Catalunya doni un suport explícit a la celebració del referèndum a Escòcia, el referèndum per la independència a Escòcia. I, per tant, doncs, el meu vot serà favorable a la moció.

I fer una referència a la intervenció de Convergència i Unió. Parla, fa un panegíric de la maduresa del poble escocès. El poble català està, doncs, tan o més madur que el poble escocès per decidir lliurement el seu futur. No veig que estiguem menys madurs o signes externs de menys maduresa que al poble escocès. I, sincerament, plantejar aquesta qüestió compartimentada, que primer farem això i després farem allò altre, hi insisteixo, crec que estem perdent un temps molt valuós. I, en qualsevol cas, si no fan la pregunta per determinar quina és la política aquesta famosa, interna, a què ens feia referència, si no fan la pregunta a la ciutadania no ho sabran mai, només ho podran saber a cop d'enquesta. I les enquestes ja els ho diuen, com estem. Aquí no té res a veure amb la convivència. Ara, en aquest aspecte, la societat la tenim clarament dividida; ja hi ha un 52 per cent de catalans que votarien a favor de la independència. I entenc que aquí el Govern té la responsabilitat d'afrontar aquesta qüestió, i jo confio que l'afrontin.

Per tant, votaré a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, diputats i diputades, deia abans el senyor Strubell que se'ls posava cara de moltes coses, no? I la veritat és que és veritat, és cert; jo també he tingut aquesta sensació, senyor Strubell, que vostè té a vegades, no? Vostè no hi va ser la legislatura passada, però a mi se'm va posar una cara de Palau de la Música la legislatura anterior, una cara de Pretòria increïble, una cara de Spanair, se'ns acaba de posar aquesta setmana, increïble, una cara de mala gestió i del deute que acaben d'abaixar ara mateix, al costat del bo escombraria per a la Generalitat, una cara absolutament de mala gestió, d'incompetència, de gent que s'emporta els diners dels catalans, i d'això és del que estem aquí parlant també.

Vostè ens compara amb Escòcia. Miri, vostè ho sap perfectament: ja els agradaria als escocesos tenir la meitat de la meitat de competències que té el Govern de Catalunya –la meitat de la meitat–, i vostè ho sap. Per tant, la Generalitat de Catalunya i l'Estat autònom avui competeixen i posen Catalunya entre una de les regions europees amb més autogovern.

I, per cert, vostès parlen d'autodeterminació. No sé si s'han llegit la resolució de l'ONU de l'any 60. Jo no he vist..., he vist el senyor Laporta i d'altres..., suposo que deu ser..., veig aquí una cara de gent oprimida i fruit del colonialisme. El que passa, que no sé qui són els colonialistes, això és el que no sé. Perquè alguns també defensen un model de colonialisme que és vendre a la resta d'Espanya, que vingui gent a treballar aquí, a pagar impostos, i governar pel nacionalisme. Això és colonialisme, això és el que alguns de vostès han fet durant trenta anys; colonialisme amb l'esforç i amb els diners de molts catalans que s'han aixecat cada dia per treballar, no per treballar per a les seves butxaques, ni pel nacionalisme, ni per construir nacions, sinó per tenir benestar.

I sap què passa? Que aquí vostès parlen de crear una comissió per parlar de l'autodeterminació, i segurament d'aquí a quinze dies alguns de vostès votaran en contra de crear una comissió d'investigació pels diners que han volat de Spanair, i vostès es posaran en contra de crear una comissió d'investigació, en aquest cas, pels diners que volen de la Generalitat de Catalunya, i estaran en contra de crear una comissió de salut sobre el Pla de salut i de benestar de Catalunya, i estaran en contra, el Govern, de crear un ple específic per parlar del model sanitari i de la privatització de la salut. No els cau la cara de vergonya, de portar aquí una comissió, parlar de comissions, quan no volen investigar la corrupció, quan no s'obre una ponència de llei electoral en trenta-dos anys? Trenta-dos anys sense llei electoral, i volen vostès la independència? Va, home, va; a prendre el pèl a un altre lloc! Trenta-dos anys sense llei electoral. Per què? Perquè als nacionalistes els interessa que un vot del nacionalisme valgui quatre vegades un vot de qui no és nacionalista. Aquesta és la seva forma d'entendre la democràcia, aquesta és la seva forma d'entendre i de prendre'ls el pèl als ciutadans de Catalunya.

Avui aquí vostès proposen parlar d'independència i són incapaços de parlar de la corrupció, són incapaços de fer una llei electoral, són incapaços de treballar pel benestar dels ciutadans de Catalunya. Parin de debatre sobre els temes que a vostès els preocupen, però sobretot deixin de fer-ho amb els diners de la resta de catalans. I, si pot ser, no vinguin a donar lliçons de colonialisme, perquè de vegades, veient-ne alguns de vostès, el seu llenguatge, els seus negocis i del que viuen alguns, sembla que el colonialisme no és precisament el que ens aborda, sinó l'aprofitament d'una Catalunya oficial, d'una Catalunya que treballa cada dia per intentar mantenir Catalunya.

Només els remeto al deute que té Catalunya, només els remeto a la mala gestió de Catalunya i que comencem a demanar responsabilitats aquí. Deixin vostès de parlar d'aixecar fronteres i comencem a aixecar catifes, que és el que cal fer a Catalunya.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., i especialment el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Senyor Rivera, pari de dir, si us plau, tantes rucades i tantes bajanades... (*Remor de veus.*) Pari de dir tantes... I l'únic que ha de dir és si està a favor que el poble de Catalunya, els catalans individualment puguem exercir democràticament el dret a decidir el nostre futur. Això és sobre el que s'ha de pronunciar: sí o no. La resta són rucades i són bajanades, amb tots los respectes.

L'altra qüestió, la moció que avui ha presentat el Subgrup de Solidaritat. Òbviament, no podem fer altra cosa que estar-hi d'acord; estar-hi d'acord amb el contingut tal com estava redactat.

A nosaltres, si he interpretat bé la diputada de Convergència, ens sorprèn que Solidaritat hagi perdut una mica part d'aquest esperit almogàver que la caracteritza eliminant el punt 3, no? Perquè creiem que aquest Parlament, aquest Parlament que el senyor Strubell ha definit com a «noble cambra»... Aquí també s'hauria d'aclarir el Subgrup de Solidaritat, perquè mentre un de vostès ho defineix, i jo hi estic d'acord, com a «noble cambra», l'altre el defineix com a «Parlament de fireta». Potser ja començaria a ser hora que ens poséssim d'acord sobre quina és la terminologia que li convé a aquest Parlament. La gent que hi ha en aquest Parlament, ens agradi més o ens agradi menys, som representants del poble de Catalunya, alguns definim un horitzó més ambiciós, els altres el defineixen més casolà, però tots som legítims representants del poble de Catalunya.

La moció, com deia, la votarem amb el redactat final que sigui, no? Nosaltres hauríem volgut que el Parlament de Catalunya i el mateix Govern de la Generalitat saludés el procés de consulta, de referèndum a Escòcia amb entusiasme, amb alegria, amb una certa complicitat explícita, no?, amb simpatia, perquè, creiem, no és només Esquerra Republicana que es declara independentista, també ho és el Grup de Solidaritat Catalana, i estic convençut que en altres formacions polítiques també hi ha autodeterministes/independentistes repartits, i que aquesta és una opció que el nostre país anirà... —el senyor Laporta també s'hi ha manifestat—, és una opció que el nostre país anirà aconseguint gradualment.

I el problema que tenim és el de la gradualitat. Hi hem de posar una mica més d'entusiasme. Jo he entès el que ha dit la senyora Canals, no? És molt tocar de peus a terra, tant que a vegades només que caigui una mica d'aigua mos queden clavats els peus a terra, mos queden enfangats, i no som capaços de saltar. Hem de mirar una mica més lluny. Ja tenim prou maduresa democràtica; el poble de Catalunya ja té prou maduresa democràtica per decidir el seu futur. I en comptes de fer de missatgers de la por i estar mirant sempre cap al passat, sempre amb el retrovisor, hem de fer de missatgers del futur. I el lideratge que el poble de Catalunya li va donar al president de la Generalitat, al senyor Artur Mas, va ser amb unes frases explícites i contundents d'anar cap al que ell en deia primer «concert econò-

mic», després «pacte fiscal en la línia del concert econòmic», però acomboiat amb la complicitat del poble de Catalunya. Això és el que li va donar la majoria al senyor Artur Mas.

Reclamar el pacte fiscal a l'Estat espanyol aquí i no dir res quan anem a Madrid no és la millor manera de reclamar el pacte fiscal. Això el Grup de Convergència i Unió ho ha de tindre present. Ja sabem que gestionen els temps, no? Però a mi sincerament m'agradaria veure-ho, diguéssim, en edat que encara ho puga gaudir, eh? I aquesta santa prudència a vegades fa que tinguem les coses tan a poc a poc, tan a poc a poc, que vagin passant les generacions i aquí els únics que estan satisfets són els immobilitistes.

I, en aquest sentit, recordar una experiència recent d'aquestes majories tan qualificades que es veuen al Parlament de Catalunya. No em voldria descomptar en la xifra, però el setembre del 2005, el 30 de setembre del 2005, em penso que vam ser 123 diputats d'aquest Parlament que vam votar per un estatut; dotze van quedar al marge i van dir que no; 123 van votar que sí, o 120, una majoria altament qualificada. Després ha passat el que ha passat: els mateixos diputats, els mateixos grups parlamentaris d'aquesta cambra vam jugar a desvirtuar aquell Estatut. Ja ens hi poso tots, eh? Per tant, aquestes majories que algunes vegades uns esperen i albiren tarden, triguem.

Ja acabo, presidenta. El que és important és caminar, anar fent camí. I això és la lliçó que ens dona el poble escocès i el seu líder, el senyor Alex Salmond.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'ihlustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, en la seva línia monotemàtica, Solidaritat ens proposa que el Parlament de Catalunya es pronunciï a favor del referèndum d'independència a Escòcia. Evidentment aquest suport no tindria cap efecte jurídic, però sí que podria tenir altres tipus d'efecte, atès que estariem parlant d'una ingerència en assumptes interns britànics. Les paraules, igual que les idees, tenen conseqüències i més si són pronunciades a un parlament. I l'única conseqüència que podria tenir aprovar el primer punt d'aquesta moció és posar en un risc innecessari els interessos catalans al Regne Unit.

A més, tot i que avui l'independentisme ens posa com a exemple a seguir el d'Escòcia, tots recordem que durant molts anys l'exemple havia de ser el Quebec. Però, clar, ara que allà el nacionalisme ha estat escombrat electoralment ja no interessa parlar del Quebec. Cas paradigmàtic, per cert, que ens demostra que hi ha esperança, que el nacionalisme i l'independentisme no són una condemna irreversible, que poden ser superats, que una societat pot recuperar l'orgull de sen-

tir-se plural, que la política pot tornar a centrar-se en allò que realment preocupa la gent, el seu treball i el benestar de les seues famílies.

En aquest sentit, el Quebec també és un bon exemple del que vostès amaguen: que el xantatge independentista perjudica l'economia i els interessos dels catalans, perquè els distreu dels debats necessaris, com són el model econòmic per sortir de la crisi.

L'exministre canadenc Jean Chretien va dir que ja era hora d'acabar amb les interminables discussions identitàries, va dir que ja era hora de posar la política al servei de la prosperitat de tothom. I l'economia va respondre, l'economia va respondre positivament, perquè es van abandonar les inestabilitats polítiques i jurídiques que l'independentisme quebequès havia provocat amb els referèndums. La societat quebequesa, portada per una gran fatiga nacionalista, va arraconar els partits independentistes i ara afronta amb optimisme la sortida de la crisi.

Senyors diputats, posar debats estèrils en el centre de l'agenda política és distreure Catalunya de les autèntiques prioritats. A Espanya i a Catalunya, quan la política ha fet els deures i no s'ha deixat distreure per debats inútils, l'economia ha respost positivament. En canvi, quan ens hem dedicat a la confrontació i a parlar del sexe dels àngels, hem entrat en crisi. Els últims anys, els governs dels últims anys, en són un clar exemple.

També votarem en contra d'aquesta moció perquè aquesta és una moció antieuropea. Mirin, el dret de la Unió Europea no contempla el dret de separació de cap regió perquè la Unió Europea és un projecte viu, però sobretot un projecte d'integració; és un projecte diametralment oposat al que vostès plantegen avui. Per això mai cap regió s'ha separat d'un estat de la Unió Europea. I no oblidem que els catalans som europeus, pertanyem a la Unió, en tant que som espanyols.

És veritat que hi ha casos de separacions a Europa, però només fora de la Unió Europea i en països que havien format part del bloc comunista. Clar, convindran amb mi que, tot i ser econòmicament desastrosos, els set anys de govern de Zapatero i de tripartit no es poden qualificar de dictadura comunista.

Finalment, també votarem en contra d'aquesta moció perquè creiem que l'únic que busca és crear un culpable imaginari per a un problema que no existeix. Al molt recomanable llibre *Identitats assassines*, Amin Maalouf es pregunta si no és la principal virtut del nacionalisme trobar per a cada problema un culpable abans que una solució.

Doncs, bé, aquest és el cas del separatisme, que s'inventa un problema al dir que els catalans tenen un cor tan petit que només els cap Catalunya o Espanya, i s'inventa un culpable que, naturalment, són els altres. L'infern és l'altre, diria Sartre; l'infern és Espanya, diuen vostès.

Però, mirin, voler fer creure a la gent que només pot ser catalana o només pot ser espanyola és un discurs simplista, marginal i caducat. Dir que només poden sentir com a pròpia una pertinença és retornar a les ideologi-

es del segle XIX i als pitjors moments del segle XX. Per sort, la realitat catalana és més plural, més intel·ligent i més plena de matisos, i per tant desmenteix aquest discurs separatista.

La majoria dels catalans se senten catalans i espanyols, perquè les identitats no són compartiments estancs; no ens sentim només un 50 per cent catalans i un 50 per cent espanyols, ens sentim plenament catalans i plenament espanyols. Igual que també ens sentim europeus. I qualsevol que vulgui obligar-nos a elegir entre una d'aquestes pertinences renunciant a les altres el que estarà fent és obligar-nos a ser culturalment més pobres i obligar-nos a ser el que no som.

En definitiva, aquesta és una moció que té com a objectiu dividir la societat, no només separar Catalunya d'Espanya, sinó dividir la mateixa societat catalana, i és una moció que va en contra dels desitjos de la majoria que no vol sortir d'Espanya ni d'Europa sinó que vol sortir de la crisi econòmica i conviure en pau i amb concòrdia.

Per totes aquestes raons, el nostre vot serà un no rotund a aquesta moció i un sí molt ferm a la realitat catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyora presidenta. Certament, el que està passant a Escòcia és molt important, però no només perquè estiguin debatent en quines circumstàncies, condicions, pregunta, cens electoral, moment i oportunitat es pot produir un referèndum, sinó també per les polítiques fortament socialdemòcrates i de respecte ambiental que es produeixen a Escòcia. I no només és important el que passa a Escòcia, és important el que passa en el conjunt del Regne Unit, perquè el debat no es produeix només a Escòcia, es produeix en el conjunt del Regne Unit.

I de les coses que ha dit el senyor Strubell, la que més li agafo és que el *fair play* amb què s'està realitzant, o sigui, el respecte amb què s'està realitzant el debat per les diferents opcions, pel conjunt de posicions polítiques del Regne Unit, és elevadíssim, extraordinàriament elevat.

Per tant, nosaltres volem, en primer lloc, mostrar el nostre interès i, si ens ho permeten, l'admiració pel que s'està produint no només ara, en aquests moments, sinó també pel que va succeir en el referèndum de l'any 1979 quan es va iniciar la *devolution*, arran d'un govern laborista, ho saben; l'any 1997, quan es va aprovar l'autonomia asimètrica, també arran d'un govern laborista, ho saben tots vostès. I, per tant, no és un procés que sorgeixi ara i en aquests moments sinó que fa molt de temps que dura. I crec que cal valorar positivament tot el que s'ha fet i en cada moment.

Igual que podríem valorar, i no em vull allargar, el que va passar a Txèquia i a Eslovàquia o el que va passar amb la reunificació alemanya. Perquè jo sempre he dit que, si parlem de la llibertat dels pobles, la llibertat dels pobles és per separar-se, però també per unir-se. I, per tant, no necessàriament aquest dret a l'autodeterminació ha de ser únicament i exclusivament per separar-se de, també pot ser per unir-se a. I no ens recordem mai de la reunificació d'Alemanya.

Estic d'acord amb el que s'ha dit respecte al procés que s'ha seguit al Canadà i al Quebec.

I, finalment, agafant sincerament aquest *fair play* que ens demanava el senyor Strubell, els diria avui i en aquesta moció..., no només perquè els termes de la moció estan equivocats, perquè no som qui per atorgar certificats de maduresa col·lectiva dels pobles; no només perquè els termes de si donem suport, de si respectem, són erronis, perquè només faltaria que no respectéssim allò que en un estat democràtic decideix la majoria dels seus ciutadans.

Aprofito per dir-los que en el debat de la moció hem fet un exemple del que no està passant en el Regne Unit. Aquí confonem molt sovint la radicalitat, que es pot ser radical –i jo ho sóc en molts moments i en moltes qüestions–, i fins i tot el desacord –jo estic molt sovint en desacord amb altres formacions polítiques–, però ho hem confós massa vegades amb la mala educació. I ha tornat a passar.

Per tant, si és la primera vegada que parlem d'un procés que durarà temps i que és bo que ens hi fixem, perquè aprendrem molt d'aquest procés, fem-ho amb el *fair play* que es demanava.

Jo els dic que, atès el redactat de la moció, el nostre grup, senzillament, s'abstindrà. Però els asseguro que el que està passant a Escòcia, al Regne Unit i a altres indrets és extraordinàriament interessant.

La presidenta

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Bé, potser començaria per dirigir-me a la senyora Tura, per dir que potser no coneix bé la moció que es presenta avui, perquè em fa l'efecte que hauríem de començar per aquí.

En sentir diversos grups, la veritat és que he al·lucinat una mica, no?, perquè he pensat: «De què estem parlant tots plegats?», vull dir... La moció diu una cosa tan senzilla com el següent: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la voluntat expressada pel Govern d'Escòcia de celebrar un referèndum per decidir el futur polític d'Escòcia.» No diu res més que això –no diu res més que això.

Penso que..., faré una cosa extraordinària, no?, que si jo..., fins i tot demanaria al Grup Socialista que reconsiderés el seu vot, si està a temps de fer-ho.

Aquesta moció, al final, s'ha plantejat amb un sentit màxim de prioritats, amb la senzillesa que tenen les grans causes; és la manera més directa de dir que estem amb Escòcia. Segurament que el meu grup i el d'Iniciativa, al qual agraïm els seus esforços per millorar el text, que en molts aspectes compartim, però també critiquem..., perquè la veritat és que vostès en la seva esmena parlen de la necessitat de presentar una comissió d'estudi sobre el fet del dret d'autodeterminació a Europa. I voldria recordar-li que el passat 31 de gener el seu grup, el meu i Esquerra Republicana vam presentar precisament això. Per tant, ho trobo reiteratiu, eh?, ho trobo reiteratiu en aquest aspecte.

I, després, sobre la seva esmena respecte a l'Institut d'Estudis Autònoms, jo penso que aquesta comissió d'estudi podria fer perfectament aquesta labor. Per tant, no estem parlant de cap desdoblament de funcions, sinó d'una cosa que, amb el temps, està prevista, no?

Per tant, crec que seria important que simplifiquéssim els assumptes que tenim entre mans avui i centréssim el tema a donar un cop de mà a Escòcia i un reconeixement a allò que es demana.

No tinc temps de respondre a cada grup. Agrairia, doncs, el to emprat pel Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Laporta, la senyora Tura, malgrat que no estiguem a temps de votar a favor. I en tot cas entenem perfectament el to crispat dels grups als quals més molesta parlar de la realitat nacional d'Escòcia i la realitat nacional de Catalunya.

Gràcies.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Per al·lusions. Senyor Strubell, no tinc ganes d'entrar en polèmica, eh?; és per un aclariment. Precisament, precisament perquè fa quinze dies Esquerra Republicana, Solidaritat i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa vàrem entrar un escrit demanant una comissió d'estudi, nosaltres hem presentat l'esmena, perquè, per crear una comissió d'estudi, ho ha de votar el Ple d'aquest Parlament, i per tant avui ja ho hauríem pogut votar. Per tant, no som nosaltres els que entrem en contradicció, sinó, potser, vostès.

En tot cas, tant de bo, quan, aquest escrit que hem presentat, la Junta de Portaveus tingui a bé que vingui al Ple, tant de bo que Convergència i Unió hi doni suport.

(Pausa llarga. Antoni Strubell i Trueta demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Per clarificació. Voldria, donat el fet que s'han unit diversos punts en un de sol, a la moció, i, de fet, la presència de més diputats a l'hora de la votació, voldria que es llegís la transacció final, si us plau.

La presidenta

Procedirem a la lectura i, després, a la votació.

És un sol punt, amb motiu de la transacció realitzada, i és el següent: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu suport per la voluntat expressada pel Govern d'Escòcia de celebrar un referèndum per decidir el futur polític d'Escòcia.»

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 83 vots a favor, 18 en contra i 28 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 302-00100/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(Pausa.)

Rafael Luna Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, després de la interpellació que es va tindre a l'altre Ple referent a polítiques i estratègia d'ocupació i d'emprenedors, avui el nostre grup parlamentari presenta la seua moció, amb els seus divuit punts.

En primer lloc, voldria dir una cosa. Quan nosaltres vam fer la interpellació, vam donar unes dades, perquè encara no havien sortit les dades del que era l'EPA, que era el quart trimestre de l'any 2011, i, ja que han sortit, també, podem dir que, mentre estàvem parlant de les dades del ministeri, que ens parlava de 51.571 aturats a Catalunya, les dades de l'EPA ens estan dient que són 88.700. També les dades que ens estava donant el Ministeri de Treball eren de 614.233 aturats a Catalunya i les dades de l'EPA ens situen als 775.400.

Amb el senyor conseller, vam tindre una interpellació. Jo penso que, en ella, ell va fer una introducció per situar-nos en la situació que portàvem del que era l'atur i l'emergència que tenia per a Catalunya fer polítiques que vagin encaminades realment al que és crear *empleo*. Ell ens va fer aquesta dissertació de la crisi de balanços, en aquest sentit. I també vam veure amb ell una oportunitat i una possibilitat de poder arribar a un entendre'ns i d'arribar realment a unes conclusions per poder aportar una moció que nosaltres esperem que en aquest Ple pugui sortir endavant.

L'atur és un dels temes més importants. I aquesta moció que nosaltres presentem ve sustentada en dos blocs diferents: un és el que és els emprenedors, el que és la petita i mitjana empresa, el que és la microempresa, el que són els autònoms, i l'altre ve dedicat al que és l'ocupació en si.

Però, si nosaltres agaféssim aquests dos blocs, veuríem que hi ha dos compromisos importants. El primer compromís, el primer bloc, seria, realment, de, en un termini de sis mesos, portar el Projecte de llei de suport a l'emprenedoria i als treballadors autònoms i la microempresa. Això és un pilar molt bàsic i molt important i requereix una urgència, que al més aviat possible es pugui portar.

Dintre d'aquest bloc, hi ha unes mesures també que van encaminades a noves línies de suport tècnic i ajuda econòmica a través de l'Institut Català de Finances per al que és el projecte empresarial d'autoocupació. També impulsar el que és la burocràcia..., o resumir el que és la burocràcia en temes de treball, que és l'expedient únic electrònic, com si diguéssim la finestra única en la qual l'empresari pugui fer un seguiment de la situació de la seua empresa, amb la seua evolució des de la seua creació en endavant. També parlem de les universitats, de potenciar i conèixer l'Ifem, que és important, que és una empresa de l'Institut Català de Finances, que és el cofinançament, realment, europeu en temes de pimes. També, el que és la xarxa d'iniciativa de creació d'empreses.

I a l'altre bloc tindríem el que és l'ocupació. I, dintre de l'ocupació, si hem dit que el pilar bàsic d'un era realment el Projecte de llei de suport a l'emprenedoria, en l'altre se fa imprescindible una reforma a fons del que és el Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, és un altre dels compromisos, que jo sé que des de la conselleria s'hi està d'acord, que el Govern hi està d'acord, però que no podem esperar més que aquest tema pugui sortir endavant.

I aquí també nosaltres fem uns plantejaments. Un és el Pla de desenvolupament de polítiques actives. Però també volem saber quina ha estat l'avaluació o quina avaluació se fa per part del Govern del que han estat el programa «Suma't» i el programa «Connecta't», escoltin, dos programes, però volem saber quina avaluació han tingut, quin desenvolupament han tingut, quin resultat han tingut, si ha sigut positiu o no ha sigut positiu.

Hi ha un altre punt, també, en què demanem el resultat del procés de revisió i avaluació, control i justificació de totes les subvencions que des del 2005 s'han donat en polítiques actives de formació. Tema importantíssim –importantíssim–, saber què és, què s'ha fet, a qui s'ha donat i quin resultat això ha comportat, que el resultat ja hem vist que no ha sigut tot l'extraordinari que tots hauríem volgut, perquè realment s'ha de modificar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, senyor..., senyora presidenta –com que han canviat ara.

I també nosaltres demanem, als últims punts..., és una apertura; una apertura que el sector privat pugui participar en el que siguin les polítiques de creació d'em-

pleo, puguin participar realment en el que és la formació i es pugui obrir el ventall no solament al que és la gestió pública, acostumada per un govern tripartit i per un partit socialista a l'Estat espanyol, sinó realment obrir l'oportunitat a aquelles empreses privades o sector privat que poden col·laborar d'alguna manera en aquesta xacra més important que tenim avui a Catalunya, que és la creació d'empleo.

La presidenta

Per defensar les esmenes, en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, de fet, tenim en aquesta moció una nova mostra del pacte CiU-PP. De fet, ja ho vam visualitzar en la interpellació que va fer el PP i les respostes que li va fer el conseller. I, de fet, ho vam veure que ho posaven en l'acord, ahir mateix, en aquell acord que va fer possible aprovar els pressupostos.

Però, de fet, el que veiem en aquesta moció són els mateixos temes, els mateixos punts, les mateixes resolucions que aquest Parlament ha anat aprovant en reiterades ocasions, per diferents grups i per diferents..., però, sobretot i especialment, per CiU..., i Convergència.

Per tant, veiem amb aquesta moció una vegada més que vostès, el pacte o l'acord..., la coalició CiU-PP, són mestres del *packaging*, deixi-m'ho dir així, eh?, el *packaging*: empaqueten, posen llacets diferents i després ho venen, eh?, amb focus i una bona foto, però, en el fons, sempre el que hi tenim és el mateix.

Per què? Per incapacitat, per manca de voluntat o per voluntat, per despistar o per marejar la perdiu? Bé. De fet, no ho sé, nosaltres..., per nosaltres, una vegada més el que podem constatar, en tot cas, és que aquest departament, en el qual vostès, el Partit Popular, estan presentant una nova moció, una nova resolució, no ens està donant respostes a la reactivació econòmica. Ho vam veure..., ho hem vist en el pressupost. Ho estem veient, també, amb les dades, amb els indicadors d'atur de què vostè ha fet esment, senyor Luna, però també amb una dada que avui sabem, no?, el decreixement el darrer trimestre de l'economia catalana. Per tant, encara més veiem aquest resultat. Però, en aquest cas, des del nostre grup parlamentari tot i així creiem fermament que el suport als emprenedors –els emprenedors, els autònoms– és una de les fórmules de la reactivació econòmica i una de les fórmules del camí per a la sortida de la crisi.

Per tant, tot el nostre suport –tot el nostre suport–, però no amb aquest model, amb el model que vostès estan proposant, perquè, sí que estem d'acord amb la formació per als autònoms, amb la formació per als emprenedors, però no amb aquest model; amb aquest model que, en el fons, el que ens està plantejant és la privatització.

També creiem que cal potenciar encara més la xarxa Inicia. Orientada a resultats, sí, i tant, però no privatitzada o adreçada només a privats com se'ns proposa, cobrint tot el territori i no deixant fora de joc, com és la voluntat subjacent, tot el que sona a públic. Vostès sembla..., la voluntat de CiU-PP, sembla que tinguin al·lèrgia a tot allò que sona a públic o que vulguin desmantellar tot el que és el servei públic.

Pel que fa a l'ocupació i a la reforma del SOC, l'hem aprovada aquí o en comissió gairebé mitja dotzena de vegades. Nosaltres, amb la nostra esmena, el que els estem fent és proposar justament que hi hagi aquesta reforma però justament és per reforçar en la línia amb què s'havia de fer el servei públic d'ocupació, amb una xarxa al territori, una xarxa pública i de cooperació publicoprivada. Que cadascú faci allò que millor sap fer, però no com ens ho estan proposant aquí, que ens estan proposant fer negoci amb les polítiques adreçades als aturats i a les aturades, amb les agències de col·locació. I això no és el que cal fer a les persones aturades.

Per això la nostra esmena el que proposa és: la reformulació, sí, però garantint que no té cap cost per als aturats, i, sobretot, tenint en compte el servei públic, la xarxa pública i el món local, que té un paper transcendent.

Bé, proposem suprimir tots aquells punts que, evidentment, signifiquen la privatització, aquest canvi de model.

Per tant, creiem en projectes com el «Suma't», creiem en projectes com el «Connecta't», però també vostès els plantegen reformular, no sabem en quina línia. Per tant, les nostres esmenes justament van en la línia de reformular amb reforç de tot el que és la xarxa i el servei públic.

I, en tot cas, aquesta moció, com que el seu destí sembla, una vegada més, ser aprovada per la coalició CiU-PP, esperem que tot allò que aprovín no torni a ser una vegada més paper mullat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Luna, miri, hem llegit la seva moció amb molt d'interès. Com vostè haurà pogut comprovar hem fet una pila d'esmenes, perquè vostès i nosaltres hem manifestat l'interès, com el conjunt de grups de la cambra, de què els passa als autònoms. Però em temo que no coincidim amb les receptes. Jo diria que vostè va en la direcció equivocada en alguns àmbits en els quals desconfia de la capacitat pública d'actuar i ho vol deixar tot en mans dels privats. A nosaltres, ja ens sembla bé; en això no som gens fonamentalistes; ens sembla bé, però no cal ni que siguem fonamentalistes d'uns o dels altres, podem treballar tots dos. I això vostè sembla que no ho entén.

I, després, no apunta els temes principals que afecten els autònoms. No sé si això té alguna cosa a veure amb el fet que ara estan en el Govern de l'Estat i aleshores no volen incomodar els seus amics que tenen allà. Però, clar, és que els temes fonamentalment que més afecten els autònoms depenen de l'Estat; i, d'això, no en diuen ni una ratlla –ni una ratlla.

Anem a valorar, punt a punt, què és el que vostès proposen, no? En primer lloc, li vull..., proposo un canvi d'aquesta llei que proposen. Ja li anuncio una cosa: el Grup d'Esquerra Republicana en presentarà una –en presentarà una– feta amb òptica d'esquerres. Perquè hem llegit algunes que han fet vostès en algunes comunitats autònomes i ens preocupen, i molt.

Per tant, si vostès –ara que tenen agafats el Govern per... bé, en fi, que hi poden influir, certament– són els que impulsaran una llei d'autònoms, nosaltres correrem a fer-ne una altra, i la presentarem primer. Per tant, ja en discutirem, d'això. Però li volia demanar que inclogués el concepte de l'autònom dependent, perquè és preocupant.

Noves línies d'ajuts als autònoms. Però si els acaben de liquidar. Ahir van certificar la defunció del programa de l'ocupació autònoma. Diuen: «No, és que no donarem ajuts, donarem crèdits.» La gran trampa dels crèdits. Ja la van fer el 2011. Van dir: «Hem ampliat la partida de crèdits.» Sí. Mirem els pressupostos liquidats, i res de res. Anem a unes liquidacions del 25, del 30 per cent. Per tant, el capítol VIII, inflar el capítol VIII, això ho sap fer qualsevol! I, per tant, el Partit Popular aquí ens torna a enredar.

Deduccions del tram de l'IRPF. Vostès fan el de sempre: a la Generalitat menys ingressos, a l'Estat apugen impostos. Vostès, els protagonistes de l'apujada d'impostos més important que hem patit mai els treballadors d'aquest país resulta que diuen deduccions al tram autonòmic, però a l'Estat sí, eh?, a l'Estat apujar impostos.

Els punts e i f, escolti, sap què passa?, ja ens semblen bé, eh?, però és que no aporten res a resolucions que ja ha aprovat aquest Parlament.

Reestructurar la xarxa Inicia. Vostès han vist què ha passat? Quan el conseller Mena ha dit reestructurar el SOC, ha vist el què ha passat? Vuit mesos aturat. I ara volen fer el mateix amb la xarxa Inicia? Miri, escolti, la xarxa Inicia funciona raonablement bé. Es pot millorar? Es pot millorar. Per tant, reforçar-la, millorar-la, concentrar els operadors, tot això, hi estem d'acord. Ara, no entrin a fons a reestructurar res, que quan ho fan, les coses en què més o menys fan alguna cosa, que funcionen, acaben tenint-les aturades durant vuit mesos.

Pla de desenvolupament de les... Miri, reformar el SOC. Això ho vam debatre aquí. Vam expressar les posicions cadascú. No els puc donar suport en aquest punt, perquè realment vostès desconfien molt de la capacitat dels treballadors públics i volen donar-ho tot als privats. A mi em sembla bé que ho facin els privats, però el que no em sembla gens bé és que hi hagi qui faci negoci amb la situació feble i precària dependent dels aturats d'aquest país. Això no em sembla decent:

fer negoci amb la desgràcia dels altres no em sembla decent. I, per tant, col·laboració publicoprivada? La que calgui. Deixar-ho en mans dels que volen fer negoci de la desgràcia dels aturats? En aquí no ens hi comptin.

Pla de desenvolupament? Sí, però amb pressupostos i mecanismes d'avaluació; si no, res. Volen revisar els comptes de les subvencions atorgades des del 2005. Això és el que vostès en dirien *revanchismo*, eh? Clarament i simplement.

Però, deixi'm que li digui una cosa: aquest punt és innocent i innocu, perquè això que vostè demana aquí és el que fa d'ofici per obligació legal el síndic de comptes. Per tant, escolti..., revisió dels comptes? Tots els que calguin, però a través de la Sindicatura de Comptes, que és per allò que és; és que és per això la Sindicatura de Comptes. Vostès aquí sembla que vulguin descobrir no sé què.... Miri, a mi m'és igual el que vulguin descobrir. El que s'hagi fet malament s'ha de descobrir i s'ha de saber, però per això hi ha la Sindicatura de Comptes.

Orientar la formació? Sí, però a través d'un IPI.

I, finalment, i li prego una mica de benevolència a la presidenta, perquè el darrer comentari que li volia fer em sembla que és aquell per al qual potser he guardat poc temps. Però, mirin, vostès a l'Estat no li volen fer mai pessigolles. A la Generalitat, carregar-la de tot el que calgui: treure-li impostos, carregar-li el que calgui, no? Però, és que, clar, el tema autònoms depèn d'això. Què demanen els autònoms? Si vostè parla amb els autònoms què li demanen? Home!, que el patrimoni personal no quedi sempre condicionat a tot. I això depèn de Madrid. Per això els hem fet una esmena. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Què demanen? Que quan cessin l'activitat tinguin les mateixes condicions, ni més ni menys, que els treballadors assalariats. Això depèn de Madrid. Per què no ho vol demanar? Jo li he fet una esmena perquè ho agafi. Que, quan hi ha una llei concursal, que prioritza el pagament de salaris deguts, també es prioritzi el pagament de les factures dels autònoms, que és el seu salari. Això s'ha de demanar a Madrid, i vostès no s'atreveixen.

I, finalment, nosaltres creiem que no podíem tenir aquest debat avui aquí sense fer esment d'un canvi importantíssim sobre les pimes d'aquest país, i, per tant, també afectant els autònoms, d'una manera diferent, que és la reforma laboral que apliquen des de diumenge passat.

Jo només els diré una cosa: no hi ha cap treballador en aquest país ni cap empresari, ho crec jo, que tingui ganes de tenir unes relacions laborals basades en el conflicte judicial permanent. I això és el que han fet vostès. Instal·laran relacions extremadament agressives, per utilitzar les seves paraules, entre treballadors i empresaris de les pimes en aquest país. I en això no hi estem d'acord.

I, senyor Mena, si ens prenen competències com les que ens estan prenent en la reforma laboral respecte a la mediació... –mediació que ha servit moltes vega-

des, durant el seu mandat també, per exemple, en el cas Yamaha–, si ens prenen les competències, el que no pot fer un conseller de la Generalitat és aplaudir la reforma laboral sense dir res més. Aquí ens han pres la cartera, senyor Mena, i vostè, mentre la hi prenen, somreia.

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta, per la seva benevolència.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs i Solé.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, davant de la crisi que vivim i de l'elevat índex d'atur, avui ens trobem davant d'una moció que ens presenta, doncs, unes propostes positives –unes propostes positives– bàsicament en dos àmbits, no? En l'àmbit de l'emprenedoria, que parla de donar eines, de facilitar eines als emprenedors, i que, per tant, neix del concepte que nosaltres compartim –i ho hem dit diverses vegades–, que l'ocupació la crearan els autònoms, la crearan la petita i la mitjana empresa; i també en un altre àmbit, que és el del suport a l'ocupació.

Respecte al suport a l'emprenedoria, bàsicament, en les diverses propostes que hi ha, és, per una banda, el que seria un projecte de llei de suport a l'emprenedoria, un finançament a les empreses, a través de l'Institut Català de Finances –i això vostès saben que aquesta és una matèria en què el Govern s'està esmerçant a fons–, i també el que ens diuen, doncs, en matèria del que serien mesures, doncs, de deducció de l'IRPF, vostès en parlen, en el tram autonòmic.

Nosaltres, en aquesta matèria, hem presentat una esmena en la qual diem que s'estudiï la deducció de l'IRPF per compensar una part de les despeses que realitzen els treballadors autònoms per millorar la formació.

Nosaltres entenem que aquí, vostès saben que s'està elaborant un programa de suport al treball autònom, que, evidentment, l'impulsa el Govern, però que, evidentment, també hi participen d'una forma molt clara els diferents agents socials i econòmics i amb els quals s'està avançant a l'hora de fer propostes en matèria de quins han de ser els beneficis fiscals. I, en aquest sentit, lògicament, vostès també ho saben, aquest paper, majoritàriament, correspon a l'Estat. I, per tant, aquest programa de suport al treball autònom farà un seguit de propostes que afectaran lògicament, hi insisteixo, aquestes mesures que el Govern central ha de tirar endavant.

O parlen també, vostès ho han dit, de contribuir a l'orientació i al suport de l'activitat d'emprenedoria dels estu-

dients universitaris. I aquí ja s'està fent una feina i una feina positiva.

O el que és... –i, per tant, hem fet una esmena que reflecteix, doncs, aquesta feina que s'està fent–, o el que és el suport, l'assessorament a la realització dels plans de prevenció. I demanen que això ho facin, doncs, els tècnics habilitats de la Inspecció de Treball. Saben perfectament –i per això hem presentat una esmena– que això no pot ser fet per aquestes persones, sinó que ha de ser fet pels assessors dels centres de seguretat i salut. El que és important és que l'assessorament es faci, i aquesta és la matèria, doncs, que el Govern s'encarrega de tirar endavant.

Hi ha l'altra vessant, no?, que és la reforma del SOC. I em sorprèn que amb aquesta alegria el Partit Socialista parli de la necessitat de la reforma del SOC. Amb set anys no varen ser capaços de dur-la a terme, no? Doncs, sí, ho durà a terme aquest Govern. I no pateixin, que això es farà.

I parlen, també, de posar en marxa el Pla de desenvolupament de la política activa d'ocupació. I avui, doncs, precisament, s'ha aprovat aquest pla, i, per tant, això comença a caminar. Per tant, es farà, es fa, d'una única manera, que és que es treballa en positiu.

També, doncs, el que és l'avaluació dels programes, vostès diuen, «Suma't» i «Connecta't», i nosaltres entenem que el que és l'avaluació dels programes s'ha de fer sempre; si no, no sabem cap a on anem, si les mesures que s'estan duent a terme són les adequades o, en algun cas, cal redreçar-les, perquè els resultats obtinguts no són del tot positius. I aquesta és una realitat que cal assumir, i és que les polítiques que es van dur a terme i ens diuen de canviar-ne el model, perquè no creuen en el que hi ha, i és el que, doncs, escolti'm, vostès van deixar en aquells moments..., és evident que no va funcionar, perquè estem on estem, i que, per tant cal, aquell model que vostès van deixar, anar-lo canviant, que és el que s'està fent: canviar-lo, per tal de millorar.

I no s'equivoquin: val la pena que hi hagi una cooperació, que es creïn sinergies en positiu, perquè en matèria d'ocupació el que no podem dir és que «escolti'm, d'això, que se n'encarreguin només uns», no?, «escolti, que se n'encarreguin només els públics», o «només els privats». No, no, en matèria d'ocupació, que hi ha una situació tan difícil i que és necessari sumar esforços, precisament, perquè la gent trobi feina, perquè hi hagi feina, al cap i a la fi aquí el que nosaltres volem fer és sumar el que poden aportar l'àmbit del públic i del privat. I això és bàsic. Traurem molt més rendiment si sumem els esforços que es poden sumar.

I, per tant, no s'estranyin quan per part de Convergència i Unió, doncs, votem favorablement i presentem algunes esmenes per tal d'endreçar, entenem nosaltres, alguna cosa de la moció, votem favorablement la moció que presenta el Partit Popular. I per què? Perquè aquest –ho hem dit en moltes ocasions– és un govern que vol ser ajudat, i, per tant, quan hi han iniciatives positives..., no, vol ser ajudat per qualsevol grup de la cambra, i ho hem demostrat: hem votat iniciatives que han presentat el Partit dels Socialistes, el Par-

tit d'Esquerra Republicana... I no es confonguin: el que no hem votat és la destrucció que vostès feien, que en menys d'un any de les eleccions al Parlament de Catalunya vostès ja demanaven reprovar; reprovar que segurament havien d'haver fet a les seves, de polítiques, que ens van portar on ens van portar, i ara, evidentment, tenim molta feina per sortir del sot on vostès ens van deixar.

Per tant, en aquest sentit, lliçons d'allò que cal fer, no ens les poden donar aquells que tenen un historial, que ens han portat on som, que ens han portat des de la responsabilitat, per exemple, del ministeri de Treball a un desastre en l'àmbit laboral o al que és l'àmbit del Govern de Catalunya, que tampoc en aquesta matèria ens poden donar, hi insisteixo, cap lliçó.

Per tant, davant dels resultats tan eficients seus, el Govern de Catalunya redreça les coses, i, per tant, esperem que amb la suma dels esforços de tothom, dels diferents grups polítics que vulguin sumar-s'hi, i també del públic i del privat, podrem sortir-nos de la situació en què estem i, per tant, crear ocupació i feina per a les persones i la gent d'aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, per la seva benevolència.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, els divuit punts que presenta la moció per fomentar l'emprenedoria, si em permet, jo els agruparia en tres categories.

En una primera categoria, que seria la que incrementa l'eficiència, és a dir, millors resultats amb els mateixos o menys recursos, aquí, doncs, com a exemple dels punts, faria referència a l'expedient electrònic únic. Té tot el meu suport, i, per descomptat, crec que serien les mesures, les d'aquest tipus, que s'haurien d'aplicar primer.

El segon grup o la segona categoria serien les propostes que generen despesa; aquí hi hauria el Programa de formació dels aturats de llarga durada, per exemple. En aquest sentit, també trobo que és una bona proposta; el que passa, que em fa fer la pregunta de com ho pagarem, i ja és coneguda la repetitiva tendència de vostès de fer propostes que suposen despesa i no tenir els recursos suficients per fer-hi front.

Això també em dona peu a la tercera categoria, que ja és un clàssic en vostès: la deducció del tram de l'IRPF; en aquest cas és per compensar les despeses de formació dels treballadors autònoms. Crec que és una bona proposta també, però aquesta castiga directament, disminueix els minvats ingressos de la Generalitat de Catalunya.

Bé, per acabar, gastar més i recaptar menys..., per fer això calen recursos, recursos que no tenim per aquest maltractament injust que estem patint per part del Go-

vern espanyol. El Govern proposa com a solució un gran consens del pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, i ahir el molt honorable president Artur Mas i l'il·lustre diputat Antoni Fernández Teixidó feien una crida als grups parlamentaris i als diputats que estem a favor d'aquest pacte fiscal inspirat en el concert econòmic per ajudar la resta..., per aconseguir el consens de la resta de grups. Jo, en ares d'aquest gran consens i amb voluntat d'ajuda, i amb les reserves, algunes de les quals ha expressat l'il·lustre diputat Oriol Amorós, especialment la del síndic, que hi ha fet referència, jo votaré a favor d'aquesta moció, amb l'esperança, senyors del Partit Popular, que vostès se sumin a aquest gran consens pel pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, molt honorable conseller d'Empresa i Ocupació, nosaltres donarem suport a les propostes que es fan en aquesta moció. Són propostes lloables, però una vegada més estan fora del marc de la realitat d'aquest Parlament de Catalunya i de la pròpia situació que viu el país. És fer volar coloms –és fer volar coloms.

Avui mateix, el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, el senyor Andreu Mas-Colell, vint-i-quatre hores després d'haver-se aprovat el pressupost de la Generalitat de Catalunya, ja ha dit que no pensa complir el pressupost de la Generalitat de Catalunya; que no el pensa complir, perquè estan inflades les partides d'ingressos, com ja havíem dit en moltes ocasions en aquest Parlament de Catalunya, des de fa ja moltes setmanes, estaven inflades les partides d'ingressos, amb una previsió de creixement econòmic del 0,8 per cent del producte interior brut, quan totes les dades macroeconòmiques de finals de l'any 2011, tots els indicadors ja parlaven d'un decreixement econòmic, d'una recessió econòmica d'almenys –almenys– un 1,5 per cent del producte interior brut, i el que hauríem d'estar aprovant en aquests moments és una moció perquè el Govern de la Generalitat ens expliqui quines retallades, quina disminució de despeses pensa fer a partir de l'ajust en els ingressos que ja ha anunciat que farà el conseller d'Economia i Finances, Andreu Mas-Colell, per conèixer on anem a retallar.

Perquè, clar, aquí vostè està fent tota una sèrie de propostes que impliquen o menys recaptació d'ingressos, com per exemple deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF, o increment de la despesa, quan ens trobem amb uns pressupostos que vostès ahir van pactar, entre Convergència i Unió i el Partit Popular, en què la partida d'ingressos estava inflada. Per tant, s'haurà d'ajustar la partida d'ingressos i s'hauran de retallar les despeses de forma substancial. Jo crec, senyor

Luna, que vostè el que hauria d'haver demanat ahir, exigint, és que en el pacte que van fer dels pressupostos se'ls digués exactament quins ingressos hi haurà de forma fefaent, quines seran les despeses reals que es podran portar a terme, abans d'una moció on hi ha tota una rastellera o tot un reguitzell de bones intencions i de mesures que segur que ajudarien que l'economia funcionés millor, però que seran totalment irrealitzables i que, doncs, és un castell de cartes, un foc d'encenalls que malauradament no es podrà portar a terme.

Ara, nosaltres la bona voluntat la votarem a favor, advertint que la realitat va en sentit contrari a aquestes intencions i que del que ens hauríem de preocupar avui aquí és que aquesta realitat la coneguéssim tots i sapiguem, Catalunya, a què s'ha d'atenir aquests propers mesos.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí. Gracias, presidenta. *Consellers...* Bueno, diputado señor Luna, está consiguiendo usted el consenso más absoluto de todos los grupos, y nosotros no podemos ser menos: apoyaremos esta moción. Pero creemos que será una más de las múltiples mociones que se vienen aprobando en este Parlamento y que al final queda en nada, en papel mojado. Efectivamente, coincidimos en que Cataluña es líder en destrucción de empleo, que Cataluña es líder en parados y que Cataluña es líder en bajas de autónomos.

Y les estábamos diciendo esto porque nosotros, en esta moción que vemos, no vemos, como muchos otros grupos han apuntado, que se hable verdaderamente o que se busque solución para lo que verdaderamente le preocupa a la persona que monta un negocio, emprendedor, o a los autónomos: que sea..., en primer lugar, facilidades de verdad para obtener el crédito, no toda la *paperassa* que hay que hacer y el calvario que supone ir a la financiación pública; unas deducciones, cambios..., es igual, medidas para que se pueda abonar el IVA cuando verdaderamente se haya cobrado, no cuando llega el trimestre y tú tienes sesenta días, en el mejor de los casos, o noventa para cobrar la factura, y..., bueno, como sucede en el caso de..., y también con la morosidad de las administraciones.

Respecto al SOC, está claro que algo hay que hacer. Entrar en el SOC hoy día, lamentablemente, es como ir al desierto: no hay ni la más mínima garantía de que te consigan un empleo, ni la más mínima garantía de obtener una ayuda eficaz y real para obtener trabajo. La ocupabilidad de los trabajadores que pierden su empleo debe ser un objetivo prioritario en esta reforma del SOC. Y si se ha de reformular cuenta con nuestro apoyo.

De todas maneras, señor Luna, hay una cosa que le queríamos decir desde Ciutadans. Han perdido uste-

des una ocasión de oro, en ese pacto que han hecho ustedes con el Grupo de Convergencia y con el Govern, de pedir o hacer una propuesta que ustedes llevaron como señora, de la que hicieron bandera, que era con los empresarios, que era, ni más ni menos, una de las múltiples trabas que tienen las personas que ponen un negocio: el derecho a rotular el negocio como mejor les parezca. Se lo han olvidado, señor Luna. Y esa no cuesta dinero a la Administración, y sí le cuesta dinero al empresario que tiene su negocio.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores diputades i diputats, nosaltres no donarem suport a aquesta moció. I no ho farem no perquè no vulgui dir que hi hagin alguns punts en què podríem estar d'acord, i en posar exemples i no serien per l'ordre estricte, però el punt *c*, que aquí s'ha parlat, en què es parla de l'Administració..., de l'expedient únic electrònic; crec que a més a més ja s'ha començat, ja s'ha iniciat, per tant, no caldria, i estem d'acord. També és tractable la que reflecteix el punt *e*, sobre el fet que en les universitats..., això sí, si sobreviuen a retallades a professors, a taxes i a alumnes, sí que potser llavors hi podríem posar que es fomentés el suport a l'emprenedoria, no faltaria més. O al punt *b*, que l'ICF faci les funcions, doncs, que sempre hem dit tots que hagin de fer.

Però en aquest primer punt, que insta a fomentar l'emprenedoria, vull recordar que el punt principal, que és la Llei de suport..., vostès ja la van plantejar com a mesura inexcusable per donar suport al primer pressupost d'aquesta legislatura, i encara no es va fer. I vull afegir que al llarg d'aquests mesos el Govern no va apuntar ni un borrall, però que aquesta Llei d'emprenedoria torna a ser un dels punts de l'acord nou d'aquest nou acord de pressupostos. Per tant, vostès mateixos, senyor Luna; van deixar fins i tot en les votacions de les comissions aquesta votació que proposaven les seves esmenes, de votació de la Llei d'emprenedoria, justament, a l'espera de la negociació de llarg abast que hem tingut a bé consultar –no sé quin és el format, si el bo o el dolent, perquè sembla que hi ha diversos acords que circulen. En el que hem llegit, sembla que és una de les apostes.

Per tant, nosaltres aquest punt ja no el votem, hi ha alguns principis que no compartim, però..., perquè, a més a més, doncs, esperarem la mateixa proposta de llei, perquè hem de votar una moció que això ens situa en un rang inferior. Esperarem la llei i hi direm la nostra. I possiblement no ho centrarem a dir que només l'emprenedoria és la base del nostre model productiu, no només les microempreses; tenim altres models, altres figures, com les cooperatives, i altres que fomen-

ten, i molt, doncs, el que és l'ocupació. Per tant, en aquest punt, doncs, ja no ens hi sentim, diríem, a gust.

El que sí que ja no podem..., ni entenem com es pot votar des de l'esquerra és donar suport al que se'ns presenta en el primer punt del segon *pack*, que és absolutament..., i el que pretén, doncs, posar-hi mesures per a l'ocupació..., que és el que diuen «reforma del SOC»; jo dic que és la involució del SOC o la venda del SOC. Que també està pactada, en aquest acord! Estem discutint una moció que han pactat, que han pactat com a condició *sine qua non*, doncs, per votar els pressupostos.

I no és perquè no creguem o no sapiguem que tant agents públics com privats puguin col·laborar a orientar, a formar i a fins i tot col·locar persones que estan a l'atur. Això passa. Però el que sí que no podem permetre i no ho volem permetre, i intentarem que no sigui així, és que s'entengui tot allò públic, com aquest instrument que ha estat el SOC, que han estat molts anys, d'un instrument, per tenir-lo, i que sí que és veritat que l'hem de fer més efectiu i sí que és veritat que l'hem de consolidar, però això només es fa posant-hi més recursos... No volem que es faci negoci amb un instrument com el SOC. I menys, i aquí s'ha dit, amb les persones en major situació d'indefensió, com és en l'actual les persones que busquen feina. Un moment com aquest és crític, i, davant d'això, una persona que cerca feina es troba indefensa davant d'una agència privada. No es pot permetre, com no ho permetrem en altres aspectes.

Nosaltres hi mostrem un total rebuig, ho hem mostrat sempre. I també creiem que és responsabilitat pública i de tots els que estem aquí emplaçats garantir l'equitat de les persones a l'hora de buscar feina. Hem de dotar el SOC de més recursos materials i humans, perquè la ciutadania i les empreses també hi recuperin la confiança. Això, absolutament. Però hem d'aconseguir que sigui una eina eficaç. Aquí la pretensió és..., no que l'eina sigui eficaç, sinó que l'eina passi a mans de privats.

Creiem, a més a més, que quan parlem del SOC i el criminalitzem estem fent un flac favor a les 755.000 persones que busquen feina, quan també fem recaure sobre ells la situació, com s'ha fet de vegades, i sobre els nostres propis instruments.

Hi ha altres punts en què no podem estar d'acord, i especialment el punt *b*; és a dir, hi ha una part que ha de fer Madrid. Entenem que el Govern de Catalunya pot començar a posar diners o solucions, però, escolti, que s'aprovi el pressupost a Madrid i enviïn els diners de la conferència sectorial cap aquí. I vostès això ho tenen i ho poden fer perfectament.

Sobre els punts on es demana, doncs, que s'avaluin programes o es presentin els comptes, ja s'ha dit: la sindicatura és qui ha d'actuar en el cas de si es vol fer..., i que es fa les auditories corresponents. I avaluar sempre és positiu. Però, en general, votarem que no, perquè també hi ha tots uns punts, com l'*i* i el *j*, en què van adreçats, i l'*h*, adreçadíssims a privatitzar tot allò que és públic i tot allò que es fa amb concertació pública.

Però el major motiu –el major motiu–, el més gran que tenim avui per votar en contra d'aquesta proposta és perquè és impossible donar suport en termes de creació d'ocupació a un grup que des de Madrid està impulsant la veritable eina de destrucció massiva de drets de les persones i que serà incapaç de crear ocupació, com és el decret de la reforma laboral.

I el senyor Luna acabava amb una frase que deia: «Hem de fer l'obertura d'allò públic al privat.» I jo li dic: el que hem de fer, i aquí ho emplaço, és demanar un tancament de files com a mostra de força, però també de dignitat, de totes les persones que busquen feina, dels que la busquen i no la troben, dels que la perden i dels que la perdran a un cost molt baix –perquè, senyor Luna, en aquest país acomiadar ja es podia fer; el que no era gratis, ara serà gratis, i substituïrem pares per fills i a més a més sense indemnització–, emplaçar que el diumenge se sumin a les mobilitzacions que hi hauran arreu de Catalunya com a mostra de rebuig i com a font de força contra la major reforma i desregulació laboral de la història del país.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora Massana, miri, vostè diu que la reforma que nosaltres hem aportat és una reforma que comportarà realment que sigui la pitjor que es pot fer o el pitjor perjudici que es pot fer als treballadors.

Miri, vostè sap què han aconseguit, vostès? Que en aquest estat del benestar social que buscaven en el que han convertit Catalunya és en l'estat de l'exclusió social, quasi. Això és el que han fet vostès.

Referent a la senyora Capdevila, escolti'm, nosaltres hem fet coherència política; coherència política en l'acord a què vam arribar amb Convergència i Unió amb un pacte per l'ocupació, coherència política als pressupostos i coherència política en la moció que avui presentem.

Jo no sé què tant greu els sap. I vostè diu que nosaltres som uns mestres de fer pactes i acords. I vostès han sigut uns mestres d'un model caduc que ha portat a Catalunya la destrucció de 700.000 llocs de treball. Vostès han sigut uns mestres en això. I això és el que ens han portat. Per tant, el seu model és normal que no coincideixi amb el nostre, perquè el model de vostè, com el model del senyor Zapatero, és el model del fracàs i de la destrucció de llocs de treball.

I vostè el que em presenta en la seua moció, doncs, són petites coses soltes: que se compte amb el territori, que no es compte amb el territori, que si s'hi ha de comptar... Escolti, nosaltres no estem parlant d'això. L'única qüestió que vostè parla és que els fons que vagin realment destinats als autònoms vinguin realment,

doncs, no?, d'aquest estudi que hem demanat nosaltres pel tema de l'IRPF.

I, per tant, vull dir que no aporta res més. És que no sé quin model, senyora Capdevila, està aportant. I, per tant, si vostès han estat set anys governant, ara resulta que hi ha un altre model de fer les coses. Deixi que hi sigui. I el seu model intervencionista –del senyor Amorós, també– és un model que nosaltres diem..., quan hi participi també el sector privat, conjuntament amb el públic, per poder tirar endavant i treure això d'aquesta situació que ens trobem.

Bé, diu, el senyor Amorós, ens parla realment que nosaltres hem perjudicat els autònoms. Miri, senyor Amorós, han sigut vostès els que han perjudicat els autònoms, són vostès els que han deixat tirats els autònoms, en són vostès els causants... Jo li vaig a dir una cosa. Vostè ha criticat els crèdits o els avals: més valen els crèdits i els avals que no tindre sis mil, no?, expedients de subvencions a autònoms que vostès els han acceptat i no han rebut ni cinc cèntims. Això és el que han fet vostès, deixar-los tirats.

Per tant, no critiqui vostè les polítiques dels crèdits o les polítiques dels avals, perquè això és el que beneficia realment els autònoms, i no realment les promeses que vostès van fer, que és plenar un calaix de sis mil autònoms, que els van deixar a la ruïna, sense res.

I, després, miri una cosa...

La presidenta

Senyor Luna, les esmenes...

Rafael Luna i Vivas

Sí, sí, senyora presidenta. Vostè ha tingut una gentilesa amb els altres...

La presidenta

Sí, ja...

Rafael Luna i Vivas

Jo li preguntaria que...

La presidenta

Ja l'estic tenint amb vostè, també.

Rafael Luna i Vivas

Acabo, ja acabo. I, per últim, dir que hi ha una cosa que és curiosa de la seua esmena. La seua esmena diu: «Instar el Govern de la Generalitat a exigir al Govern de l'Estat en matèria laboral.»

Escolti, això és sorprenent, el que s'ha demanat: que el Govern de la Generalitat insti el Govern de tal... Però escolti'm una cosa, dos coses, pensi. Primer, que el Govern de la Generalitat ja li ha dit que li ha semblat molt bé la reforma laboral que ha fet el senyor Mariano Rajoy. Ho ha dit –ho ha dit. Inclús al-

gun conseller del Govern de Convergència i Unió diu: «Sembla que es va per bon camí.» Per tant, vostè ara què diu? Que el Govern de la Generalitat ha de dir al Govern central el que ha de fer quan ja el Govern de la Generalitat ha dit que li sembla bé? Veritat, senyor Mena, que és així?

I el segon. Si vostès han d'aportar realment totes aquestes opcions a Madrid, vostès, que hi tenen un grup, un grup representatiu, modest, a Madrid, però, també podran dir-hi la seva. Ho facin allà, no aquí. Aquí hem de fer el que hem de fer, que és creació d'*empleo*. I deixar que Catalunya sigui la segona comunitat autònoma, realment, en atur de tot l'Estat espanyol, la segona! Sap quina és la primera? Andalusia. Sap qui hi governa, per pocs dies, per això? El Partit Socialista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Luna... Senyor Luna, de les esmenes...?

Rafael Luna i Vivas

Senyora presidenta, queden les de Convergència, com se sobreentén, acceptades (*rialles*), i rebutgem, evidentment..., i queden rebutjades les altres, les esmenes del...

La presidenta

D'acord. Per tant...

Rafael Luna i Vivas

...del Partit Socialista i Esquerra Republicana.

La presidenta

Per tant, la moció presentada, amb les esmenes incorporades de Convergència i Unió. D'acord.

(*Oriol Amorós i March demana per parlar.*)

Senyor Amorós?

Oriol Amorós i March

Per unes al·lusions molt directes...

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Sí. Miri, el senyor Luna diu que el Programa d'ocupació autònoma va tenir més demanda que ofertes va fer. És veritat; era un bon programa i per això va tenir més demanda que no pas oferta hi havia.

Què és el que fan aquests pressupostos que aproven Convergència i Unió i Partit Popular? Reduir a zero el Programa d'ocupació autònoma. Per tant, entre no haver pressupostat prou i reduir a zero hi ha una gran diferència, que és la de preocupar-se realment pels au-

tònoms o la de no preocupar-se'n, perquè vostès no han volgut tocar cap dels temes que realment preocupen els autònoms que són dependència del Govern de l'Estat al qual vostès no volen molestar.

(*Rafael Luna i Vivas demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Luna.

Rafael Luna i Vivas

Contradiccions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna i Vivas

Senyor Amorós, si 55 milions per a avals és poc... Vostè mateix dirà..., vostès sí que, absolutament, no van fer res...

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem a la votació de la Moció sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors. És la moció presentada pel Grup Parlamentari Popular i amb les esmenes incorporades de Convergència i Unió.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor, 45 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 302-00101/09).

Passem a la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, bona tarda. Després del debat interessant que vàrem tenir en la interpel·lació de l'anterior sessió al voltant del sistema de tarifació del transport públic, que, ho vull recordar, venia motivat en part per la reacció, creiem que contrària, al model d'incrementos tarifaris que havia aplicat el Govern, creiem que estem en condicions d'afirmar que hi pot haver un ampli consens en aquesta cambra en el sentit, primer, que un bon sistema de transport públic, urbà i interurbà, és essencial per a l'equilibri territorial, per a

la qualitat urbana, per a la recuperació econòmica, per a la creació de llocs de treball, per a la cohesió social del país, i també per a la sostenibilitat ambiental, amb els plans de lluita contra el canvi climàtic, d'estalvi i eficiència energètica, o de qualitat d'aire, tots ells contemplant mesures de foment del transport públic, tant a àrees metropolitanes com a àrees densament poblades a altres parts del territori, com també a les comarques interiors de Catalunya.

Un altre tema que ens queda prou clar. Tenim aquest país un repte ineludible de definir quant abans..., ja el tenim començat a definir, ja comença a funcionar, però cal un model eficient integrat de transport públic, ben coordinat en les diferents modalitats, que contempli la integració tarifària de veritat, i que sigui capaç de satisfer tota la demanda potencial que avui no pot o no troba prou atractiu el transport públic, perquè no hi ha prou qualitat, que vol dir més freqüències, que vol dir més cobertura horària, que vol dir més places, més puntualitat.

Tercer repte: oferir una alternativa real atractiva al transport amb vehicle privat. I hem de constatar que incrementar les tarifes amb títols més utilitzats pel públic com la T-10, o reduir serveis, o tancar línies de transport, com ha fet el Govern a corre-cuita a primers de gener i final de l'any passat, no soluciona el problema, no va en la direcció d'aquesta solució integral que s'ha de fer, ni millora tampoc la qualitat del transport públic, sinó que el desincentiva, ni atreu nous usuaris. I, tampoc no resol el problema econòmic, perquè el conseller ho ha reconegut. Podrem recaptar amb aquest increment 30 milions d'euros, sols en l'àmbit de l'ATM, quan només el dèficit que es generarà aquest any, afegit, serà, com a mínim, de 40 milions d'euros, si no més. I això no ens agrada, a ningú, perquè estem per al sistema de transport públic. La moció que varem presentar anava, doncs, en el sentit d'abordar aquest repte de forma ordenada.

Primer, perquè es defineixi una xarxa i un model de mobilitat que integri tots els models de transport públic: tren, autobusos –urbans, interurbans, etcètera–, ben coordinats, i que cobreixi tot el territori.

Segon, una oferta de tarifes de transport públic atractiva. La clau: que sigui atractiva; que tingui integració tarifària en tot el territori, amb títols de transport assequibles; que tinguin en compte les situacions dels col·lectius especialment necessitats: treballadors que busquen feina, estudiants; que permeti la utilització múltiple i flexible del transport públic i que no oblige a un sistema merament reiteratiu com el que tenim actualment; a que es determini un sistema de finançament clau del conjunt del sistema de transport públic urbà a Catalunya que sigui estable, que tingui estabilitat, que reparteixi homogeniament els costos d'explotació, que no repercuteixi sobre la tarifa el cost de construcció de les infraestructures del transport, ni pretengui fer caure la major part del cost sobre els usuaris, atès el seu caràcter social i l'aportació econòmica que representa un bon sistema de transport públic en el conjunt de l'economia i en el conjunt de les ciutats.

I, per últim, però no menys important, que s'incloguin en les partides del finançament ordinari de Catalunya que s'ha de rebre de l'Estat, en el marc del finançament de Catalunya, la part que ens correspon per finançar un sistema de transport públic en igualtat de condicions i de tractament que la resta de territoris de l'Estat que estan en una situació similar.

En el moment del posicionament sobre les esmenes presentades a la moció, ja em pronunciaré, naturalment, sobre la transacció a la qual jo crec que, de forma molt satisfactòria, hem arribat amb tots els grups de la cambra que hi havien presentat esmenes, i també amb el Grup Socialista, que, tot i que no n'ha presentat, doncs, ha estat al corrent d'aquesta proposta. Creiem que és important que aquesta cambra tingui un posicionament unitari, uniforme i, a més a més, molt concret sobre el que cal fer recollint tot aquest conjunt de reptes per al transport públic urbà, i transmetre a la nostra ciutadania que podem avançar en aquest aspecte essencial per a la qualitat de la nostra vida i també per a l'ocupació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per defensar les seves esmenes, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, senyora presidenta. Bé. En primer lloc, agrair al diputat Milà, doncs, que hagi fet un esforç per arribar a consens amb tots els grups. Creiem que el text transaccionat, doncs, ens satisfà. I, per tant, expressem el nostre suport a aquesta moció. A més, em sembla que és important que hagi estat consensuat per més grups de la cambra i el grup que dona suport al Govern.

És veritat, però, que un procés de transacció i de consens, doncs, deixa alguns temes fora de la moció que finalment hem transaccionat, i que són als quals faré esment, no per menystenir la moció i el text que s'ha transaccionat, sinó per dir, per portar a la reflexió que són temes que ens sembla que s'han de continuar treballant i que en properes resolucions d'aquest Parlament o debats d'aquest Parlament puguem abordar.

Hi ha un tema que sí que s'ha recollit parcialment, i em sembla que és important, que és que cal que en aquest país hi hagi un debat sobre el finançament del transport públic que tingui en compte no només que és un debat que Esquerra Republicana porta recurrentment a aquest Parlament, no només el dèficit de finançament de les infraestructures que pateix Catalunya, sinó també a les externalitats i la comptabilitat de les externalitats positives o negatives que tenen els sistemes de transport públic, en aquest cas, positives, i negatives en el cas del sistema de transport privat.

És important per als ciutadans de Catalunya, doncs, que gaudeixin d'un bé comú com és l'espai públic, com és la qualitat de l'aire, a partir d'una comptabilitat ben feta, que els efectes que porta la mobilitat privada,

doncs, causen perjudicis a l'interès comú, que està bé que es comptabilitzin, i està bé que la seva comptabilització acabi revertint en benefici dels sistemes de transport públic.

Però, clar, això no ho podem fer..., no ho podem fer de qualsevol manera mentre tinguem el dèficit de finançament que tenim en les infraestructures, perquè aleshores podria donar-se el cas que nosaltres carreguéssim, sobrecarreguéssim, els ciutadans de Catalunya; i, en tot cas, si ho féssim, si féssim aquesta llei de finançament del transport públic que nosaltres demanem que es faci –si ho féssim–, s'hauria de comptabilitzar la pressió i la càrrega que suporten els ciutadans d'aquest país.

En segon lloc, també, vam presentar una esmena perquè hi hagués un reconeixement del dèficit d'inversió en infraestructures de què ara mateix parlàvem. Ha estat objecte d'una interpellació aquest matí i serà objecte d'una moció la setmana vinent, per tant, podem tornar-ho a debatre, però, al nostre parer, volem subratllar que les infraestructures que depenen de l'Estat a Catalunya, doncs, lamentablement són les més crítiques en el nostre desenvolupament econòmic i en la necessitat que tenim de reindustrialitzar-nos com a país. Per tant, cal introduir aquest element en el debat d'aquesta cambra. I ja els avanço que els proposarem, la setmana que ve, una moció que vol ser un full de ruta, que vol fer un seguit d'actuacions a consensuar amb el màxim nombre de grups de la cambra, però no li baixarem el to per tenir unanimitat, això també els ho dic, però, a consensuar amb el màxim nombre de grups de la cambra, perquè aquest país necessita determinades infraestructures si vol tornar a crear llocs de treball, si vol que la indústria continuï sent caràcter essencial de la seva economia.

Pel que fa als bitllets, a nosaltres ens hauria agradat entrar en una mica més de concreció. Entenem que la necessitat del consens no ho feia possible. I, per tant, no..., l'acord a què han arribat el grup proposant i el grup que dona suport al Govern, doncs, rebaixa aquesta pretensió per part nostra; però, en tot cas, valorem més que hi hagi un acord i que s'aprovi un text que no que hàgim assolit aquesta concreció.

Perquè, clar, hi ha alguns elements que hauríem de tenir en compte. Aquest any hem viscut l'apujada de preus més espectacular que mai hi ha hagut en el transport públic d'aquest país; sobretot en el bitllet senzill, però, sobretot, en el bitllet més utilitzat, que... –si no ho recordo malament és com un 65 per cent dels bitllets utilitzats–, que és la T-10. I arribarem, amb aquesta apujada, a finançar, amb el preu..., el cost de la butxaca de la gent, amb el preu del bitllet al 51 per cent del cost del sistema. I algú dirà: «Això és molt o és poc?» Perquè, miri, fins i tot, si no sabéssim de què va, podria semblar raonable que la meitat d'una cosa la paguéssim a mitges. Doncs, resulta que som els primers, de l'únic estudi comparatiu que hi ha o que jo conec que hi ha de les diferents ciutats d'Europa sobre sistemes de transport públic; ens situem els primers en carregar la butxaca dels ciutadà. Nosaltres estàvem al 44 per cent, París em sembla que al 49, Berlín al 50...,

doncs, Catalunya fa un pas, en aquest cas en la direcció negativa, i ens posem els primers. Clar...

Per tant, ens hauria agradat abordar més coses; per exemple, si volem un sistema de tarifació basat en l'increment de la demanda i la consolidació de la demanda, els abonaments mensuals, doncs, els hem de treure algunes restriccions, senyor conseller: pel que fa a les estacions que s'utilitzen, per exemple; pel que fa al nombre de bitllets diaris, per exemple; estaria bé acostar, en el cas dels abonaments mensuals l'equivalent en cost de bitllet senzill entre regionals, que està em sembla que a l'entorn dels vint bitllets, i el de transport de la primera corona, que està en el seixanta... Vull dir, l'abonament mensual del metro no hauria de costar seixanta bitllets senzills, sinó que haurien de tenir una proximitat molt més gran.

Ens agradaria incloure, també, en els col·lectius a bonificar...

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...les famílies nombroses... –acabo amb això, presidenta–, les famílies nombroses i les famílies monoparentals.

Jo no sé què ho fa –jo no sé què ho fa– que, quan es parla de discursos en eteri, aquest costat de la cambra parli molt de la família, però quan es parla d'ajudes a les famílies de debò, em sembla que només està en aquest costat. Per tant, aquest és un punt que s'inclou, i que, per tant, el que demanàvem, en tot cas, és concreció; però, en tot cas, ha estat una de les aportacions que hem fet.

Gràcies, senyora presidenta, per la seva benevolència de quaranta-vuit segons.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria José García Cuevas.

Maria José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, hace una semana, el 8 de febrero, aprobábamos por práctica unanimidad en la Comisión de Territorio y Sostenibilidad una propuesta de mi grupo dirigida a poner en marcha acciones específicas de ahorro y eficiencia energética en el sector del transporte.

Decíamos que no cualquier política de ahorro y eficiencia es válida. ¿Por qué? Porque los recursos son muy limitados. Y esto nos obliga a dar un salto cualitativo en los planteamientos de gestión pública: priorizar. Este es el núcleo de nuestras propuestas que, trasladando, o hablando del transporte, nos lleva al fomento del transporte público, un modo que entendemos que hay que priorizar y dónde hay que invertir.

Decíamos, en aquella propuesta, que hoy el 89 por ciento del transporte se realiza por carretera, que es un medio de transporte fuertemente ligado al consumo de petróleo; además, el 87 por ciento del transporte de personas por carretera se realiza en vehículo privado, a pesar de que su coste es un 54 por ciento superior al del transporte público.

Si consideramos los costes externos asociados a cada modo –accidentes, contaminación, cambio climático, ruido, congestión viaria–, esta diferencia de costes aumenta de una manera espectacular. De hecho, está calculado en el caso de Europa, unos cálculos europeos de Infra 0.2, los costes externos asociados al vehículo privado son ochenta y siete euros por cada mil pasajeros y kilómetro, frente a los treinta y cuatro euros del autobús o los treinta y ocho del ferrocarril.

Pienso que estos datos son relevantes para entender la importancia de emplear tiempo, esfuerzo y dinero público en la consecución del sistema de transporte público de mayor calidad, fiabilidad, disponibilidad y eficacia. Estos son los principios básicos que debe contener el nuevo plan específico de fomento del transporte público que en seis meses debe presentarnos el Gobierno en cumplimiento de la propuesta de resolución aprobada la semana pasada, que decía.

Por tanto, estamos en un momento de planificación diferente, donde, partiendo de la experiencia de estos años demos un salto cualitativo, apostando de manera decidida, realista y eficaz por un transporte público frecuente, rápido, fiable, cómodo y capilar. Para ello, como decíamos, hay que emplear dinero público, pero también tiempo y esfuerzo del planificador, que es la única manera de no gastar más, sino gastar mejor.

Por ello, estando absolutamente de acuerdo con los puntos 1, 4, 5 y 6 de la moción presentada, entendemos que todas estas cuestiones –que no entro al detalle por falta de tiempo– deben ser parte integrante del nuevo plan de fomento del transporte público, que, como decíamos, se tiene que aprobar antes del verano.

Creemos que es la manera lógica de asegurar la coherencia de todas las acciones de fomento del transporte público. Por otra parte, entendemos que estas condiciones que nos propone la moción, no hacen sino detallar y enriquecer los ejes estratégicos del nuevo plan que propuso mi grupo.

También con el objetivo de que el nuevo plan sea realista, nos parece más sensato apuntar a la consecución de la integración tarifaria para el año 2013.

En relación a los puntos 2 y 3 de la moción, que hacen referencia a la financiación del transporte público, lo primero que tenemos que decir es que la realidad ha confirmado las críticas que el Partido Popular realizó a los planes de infraestructuras y de transporte de viajeros, en el sentido de que ninguno de estos planes propone ni establece una propuesta realista y estable para su financiación. Por ejemplo, dejando el ámbito de la ATM pendiente de la firma de un contrato programa cada año con el Estado, o, en el caso de los consorcios de transporte provinciales –ya lo dijimos–, los consorcios serían incapaces de sostener financieramente el

sistema, y así ha sido. El diputado Milà nos lo demostró cuantitativamente durante su interpelación al honorable *conseller* Recoder.

Por tanto, en relación con el punto 2, apoyamos la tramitación del Proyecto de ley de financiación del transporte público, pero entendemos que esta debe contar con el mayor consenso parlamentario y que el necesario apoyo y participación de la sociedad vendrán de manera reglamentaria y natural en el trámite de comparecencias que se prevé para la tramitación de cualquier ley en este Parlamento.

En relación con el punto 3 de la moción, apoyamos que se realicen las negociaciones con el Gobierno de España. De hecho, la ministra de Fomento del Gobierno del Partido Popular ha visitado Barcelona esta misma semana para poner en marcha la colaboración con la Generalitat en este ámbito.

No podemos dejar de comentar lo volátil y efímera que ha resultado la solución estatutaria que se nos proponía como la solución a todos los problemas de financiación de Cataluña. Desde el Partido Popular ya se dijo que el nuevo Estatut no era el marco para acordar sistemas de financiación unilaterales, que la solución a la financiación de Cataluña vendría a través de un acuerdo con un gobierno de España serio, coherente y responsable, que ante todo cumpliera sus compromisos. Y todos sabemos que este Gobierno español serio, coherente y responsable no ha sido el Gobierno socialista, y todos sabemos el incumplimiento sistemático del anterior Gobierno socialista con los entonces ministros señores Rubalcaba y Chacón. Creemos, por esto, que es más sensato dejar al margen de esta moción el nuevo sistema global de financiación de Cataluña, porque esto pertenece a un ámbito mucho más amplio y complejo.

Finalmente, para acabar, presidenta, agradecemos tanto al Grupo proponente, Iniciativa per Catalunya, como al Grupo de Convergència i Unió su buena disposición al diálogo y al entendimiento con el Partido Popular. Es evidente que cuando las cosas se hacen con sentido común y voluntad de consenso es cuando se obtienen los mejores resultados.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, aquesta és una moció subsegüent sobre la qual es pot treballar. Nosal·tres, molt sovint, fem aquest retret a Iniciativa: que, depèn del que proposen, és molt difícil de poder-hi entrar, de poder-hi treballar i de poder arribar a acords, a enteses honestes. I aquesta és una bona moció, senyor Milà, eh?, i així li ho hem reconegut. És una moció que intenta reforçar determinats elements que ja han format part del consens en aquesta cambra i en

matèria de transport públic, perquè la teoria la tenim, em fa l'efecte, molt ben apresada, i, sobretot, és una teoria respecte a com ha de ser la tarifació del transport públic ben assumida per part de tots, i també tenim una bona teoria sobre quins són els mitjans tècnics que hem d'utilitzar per fer possible una tarifació que sigui al màxim d'eficient, d'eficax, que aposti per aquesta mobilitat, entesa com a dret. Això ho tenim molt clar.

On rau, doncs, el problema? El problema rau en el finançament; aquesta és la base de tot plegat. És a dir, si aquest any el conseller Recoder i el seu departament s'han vist obligats a fer uns ajustos molt a l'alça, més del que ens hauria agradat, en l'àmbit tarifari, no és per voluntat, diguem-ne, espontània, sinó perquè hi ha hagut una davallada molt evident d'una aportació en aquest finançament. I aquesta és una dada que no ens cansarem de repetir: l'aportació de l'Estat al sistema de transport públic de l'àrea de Barcelona, de l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona, ha caigut un 43,5 per cent entre el 2010 i el 2012, i això no és irrellevant. És a dir que l'any passat, que l'any 2011 s'aportessin 180 milions i que aquest any se n'aportin 112, això no és menor.

Clar, fixi's que en el primer punt, en què nosaltres el que hem demanat, i així ho hem pogut més o menys transaccionar, que hi hagi una aplicació gradual d'aquesta integració tarifària en el conjunt del país..., això no és gratuït; és a dir, pensem exactament què val. Fer la integració tarifària en el conjunt del Principat val 60 milions d'euros: 40 a l'àrea de Barcelona i 20 a la resta. Fixin-se que l'aportació de l'Estat davalla a l'entorn de 70 milions. Aquests són els números.

Per tant, la teoria la tenim molt ben apresada, la tenim, diguem-ne, molt ben concebuda; el problema és aquest finançament. I per això les nostres esmenes en el punt 1 i en el punt 2 d'aquesta moció anaven adreçades a posar de manifest aquest element.

El primer: fem-ho de manera gradual. Si aconseguim una millora del finançament per part de l'Estat, i així ho comentava a la il·lustre diputada García Cuevas, doncs, serà molt més fàcil; tinguem-ho present, això.

I el punt 2 fa referència a aquesta llei, que és una de les lleis més misterioses d'aquest Parlament de Catalunya. A la Llei de mobilitat de l'any 2003 –en aquella època Convergència i Unió tenia menys diputats que ara–, els grups de l'oposició no se'n refiaven, del Govern, com mai no se n'han refiat les oposicions dels governs, malauradament. I vam fer tot un paquet de disposicions finals i addicionals que eren pràcticament com un programa d'exigència, i totes estaven calendaritzades. Però aquella mateixa exigència, en el moment que..., demanava que la Llei de finançament del transport públic es fes en un any; el problema és que després van governar vostès, i els va costar moltíssim, de fer aquesta Llei de finançament. El que els hem demanat és empatia. És a dir, aquesta Llei de finançament del transport públic serà fer-nos trampes al solitari si no aclarim quina és l'aportació que ha de fer l'Estat. I aquesta era la intervenció que feia el senyor Amorós i March, no?, que deia: «Escolti, si no ens vénen aquests recursos de l'Estat, si no tenim clarificada

la regularitat amb què han d'arribar aquests recursos, ens farem una llei, diguem-ne, que no ens donarà sortides, sinó que ens hipotecarà més.»

Respecte a la resta de temes, doncs, el punt 3 és la clau de tot plegat eh?, és el desllorigador d'aquesta moció i és el que a nosaltres ens ha permès, diguem-ne, de donar-hi el suport globalment.

Amb relació als punts quart, cinquè i sisè, és allò que els deia: la teoria respecte a aquesta tarifació social..., que no comencem de zero. És a dir, hi ha tarifació per primera vegada d'uns títols adreçats a les persones que estan en atur –per primera vegada–, i això ho volem posar en valor. I també hi ha tarifació, que no ens hem inventat nosaltres, amb relació a les famílies monoparentals i amb relació a les famílies nombroses, i això posem-ho en valor, no comencem de zero.

I respecte a la resta, doncs, evidentment, hi ha mitjans tècnics que ens poden ajudar..., per exemple, els títols de transport amb validació sense contacte, que ens poden ajudar extraordinàriament a la idea de la intermodalitat, que és la clau de volta d'aquest sistema de transport públic.

En conseqüència, atès que aquesta era una moció sobre la qual es podia treballar, que hi ha un element de consens molt ampli, nosaltres hi donarem suport i ens felicitem que com a mínim en aquest àmbit teòric puguem suscitar aquests amplis acords en seu parlamentària.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Abans que res, li demanaria si té a bé repartir..., s'ha parlat aquí que hi ha una transacció; llavors, tenint en compte la complexitat de la moció i, previsiblement, de la transacció, perquè sapiguem si estem votant bou o bèstia grossa o bé negre amb potets roses, doncs, seria convenient que tinguéssim aquesta transacció.

A nosaltres..., i sobretot per una raó: perquè estan parlant aquí d'unes qüestions... S'ha apagat el llum, eh? Puc continuar? M'agradaria saber-ho; més que res, perquè la febre impedeix calcular el temps...

La presidenta

Perdoni –perdoni–, com que vostè demanava la transacció, he parat perquè pogués parlar els dos minuts que li toquen.

Alfons López i Tena

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

Alfons López i Tena

Doncs, perquè tant en la intervenció del senyor Milà, de l'honorable senyor Milà, com en la intervenció de Josep Rull, s'ha parlat de les tarifes concretes i del finançament concret, no del sistema tarifari. I, per tant, d'aquí és d'on ve el fet de si l'Estat compleix més o menys, i sentim aquí aquesta mena de declaracions com dels marciàns que atacaven en *Mars Attacks!*, i mataben els humans, els representants del Grup Popular, dient: «Venim en so de pau, venim en so de pau» i disparant-los. No estem parlant d'això; del que estem parlant és de quin és el sistema tarifari. Que després les tarifes concretes siguin d'un nivell o d'un altre, ja dependrà, evidentment, del finançament, ja dependrà, evidentment, de fins a quin grau el Govern espanyol roba deu, roba cent o roba mil... Però, en qualsevol cas, no parlem aquí de quin és el nivell tarifari, sinó de quin és el sistema.

En aquest sentit, nosaltres tenim aquí dues objeccions. Una, que es parli en termes generals dels sistemes de transport públic urbans i interurbans de Catalunya. Perquè de què estem parlant aquí? Dels privats, dels públics de la Generalitat, dels públics dels ajuntaments, dels públics de l'Estat o dels públics que són de l'Estat, formalment de la Generalitat, com ara, com sap el senyor conseller, rodalies, que en la pràctica són de l'Estat?, perquè la capacitat normativa i de gestió que té la Generalitat és absolutament descriptible com a sarcasme. De què parlem? Perquè podrem fer una actuació clara i integral respecte a aquells sobre els quals tenim la capacitat de decisió; respecte aquells en què té la capacitat de decisió l'Estat espanyol, doncs, ja podem fer recomanacions, que faran allò de *a escupir, a la calle i contra el vicio de pedir, hay la virtud de no dar*.

En segon lloc, quant al sistema mateix. La nostra proposta està aquí recollida, que és Holanda, fer un sistema tarifari integral de tot el país, de tota la nació, que és el sistema holandès. És un dels països més avançats d'Europa i en el qual es permet que tothom pugui accedir a tots els sistemes de transport amb un únic sistema tarifari. Per tant, anant cap a Holanda és aquest projecte.

Per això demanàrem que es repartís quina és la transacció feta, a veure si, tal com estigui redactada la transacció, estem parlant d'una moció que pugui tenir capacitat d'aplicació futura, immediata, o, en canvi, que sigui una de tantes que el Parlament de Catalunya es dedica per a lloar-se a si mateix, com a noble cambrà, quan no és més que un parlament de fireta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per fixar la seva posició, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, comparteixo plenament el fons de la moció, entenc que s'ha de facilitar l'accés de tothom als serveis regulats pels preus públics, i també, doncs, entenc que cal agilitzar la tramitació de la Llei de finançament del transport públic. Ens trobem en una situació greu com a conseqüència de la manca de recursos que té la Generalitat avui en dia, que es dona que paguem més per aquests serveis, i per primer cop, doncs, a la història es dona un pitjor servei i tenim una xarxa que s'està reduint. Ho veiem especialment a la ciutat de Barcelona, atès que, doncs, s'ha de reduir el pressupost destinat a transport públic en 56 milions d'euros i s'està reduint en despeses de comunicació, de publicitat, i també, doncs, s'estan suprimint algunes línies referents als busos de barri.

Bé, és una situació que patim com a conseqüència que l'Estat no paga el que hauria de pagar, i, per tant, celebri que la moció incorpori, en aquest sentit, doncs, unes negociacions amb l'Estat per les aportacions, seguint criteris de suficiència, diu, i proporcionalitat.

En aquest aspecte, també fer referència que comparteixo el fet que la complexitat de les necessitats de transport públic deriva de la complexitat de la societat i, per tant, insistir que cal garantir l'accessibilitat de tothom al transport públic, i aquí el factor principal és el preu. I per incrementar, per descomptat, també, l'ús d'aquest transport..., en la línia o amb l'objectiu d'aconseguir una millor qualitat de l'aire, com es diu, una reducció del consum energètic, reducció del soroll, reducció dels accidents.

El meu posicionament és plenament a favor de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas, nuestro grupo dará apoyo a esta transacción, a esta transacción a la que hemos tenido acceso hace escasos segundos, pero me ha dado tiempo, en escasos segundos, de leerla, y me parece que en estos escasos segundos le daremos apoyo. Le daremos apoyo a pesar de que comparto algunas de las dudas presentadas por otros grupos parlamentarios acerca de la integración tarifaria de todos los sistemas de transporte público en Cataluña, porque algunos de ellos no son competencia de la Generalitat ni de los entes locales. Por lo tanto, sería bueno que en la negociación se estableciese este tipo de acuerdos con el Gobierno de España, para integrar tarifariamente el conjunto del transporte público en Cataluña. Fenomenal, ya digo, le damos apoyo a todo.

Hay una cosa, un pequeño detalle que evidencia que ustedes no tienen mucha confianza en el pacto fiscal, y les diré por qué. Porque, claro, si hay que establecer con el Gobierno de España la previsión de estas

aportaciones anuales ordinarias, no creo que sea solo para este año y el que viene, ¿no?; supongo que será a futuro. Pero, claro, es que, como ustedes consideran el pacto fiscal, no hay nada que negociar. Yo les conmino a que transaccionen e incorporen aquí lo del pacto fiscal, porque es que, si no, no tendrá sentido y a lo mejor se queda obsoleta en medio año, si consiguen ustedes su objetivo, porque no creo que les paguen por el transporte público urbano. Creo que no, ¿eh?, creo que no, deberían mirarse..., no sé lo que es. Como tampoco nadie sabe lo que es el pacto fiscal, en un concepto económico, puede haber incluso que el Gobierno de España tenga que pagar por el transporte público en Cataluña. No lo creo, si fuese así.

Pero, bueno, de cualquier manera, es paradójico que mientras aquí estemos todos en este *foc de camp*, apoyando todos unánimemente esta moción —«qué majos, cuánto nos queremos y cuánto..., estamos encantados de habernos conocido»—, su Gobierno esté aumentando las tarifas unilateralmente... (*veus de fons*) —espere, espere—, unilateralmente, y disminuyendo los servicios. Eso sí, todo son parabienes al transporte público: «Qué necesario es, cómo cohesiona el territorio, la necesidad de cohesión social, la necesidad de una inversión para integrar el territorio...» ¿Y qué hacemos, en paralelo? Reducimos líneas, reducimos servicios, frecuencias y aumentamos las tarifas, en la buena dirección.

Mire, hay algunas cosas... Yo es que no sé si ustedes ya conocen los acuerdos de los gobiernos, porque yo a veces, como les escucho aquí, no sé si están en *Matrix* o no... Yo les voy a decir una cosa que dijo el ministro Blanco el día 16 de diciembre, ¿eh? (*Veus de fons*.) Permítame porque es interesante, presidenta, porque igual no lo saben y les doy una alegría. Dijo: «En el consejo de ministros de este viernes el Gobierno ha autorizado la firma de un convenio de colaboración con la Generalitat de Catalunya para la financiación del transporte metropolitano de Barcelona con una subvención de 50 millones de euros.» Está aquí. Espero que el Gobierno actual de España cumpla con este convenio, no haga como la Generalitat, que adevada a los ayuntamientos y dice que no les paga porque no tienen dinero; espero que ustedes cumplan con su obligación y paguen este dinero comprometido por el Gobierno de España.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas, *conseller*.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Senyor Milà, avui està d'enhorabona, no?, perquè realment en l'àmbit plenari crec que poques vegades ha rebut, doncs, un elogi tal com que aquesta és una moció amb la qual es pot treballar, que li ho ha dit el senyor Rull. No ho havia sentit, però, de totes formes, faig un reconeixement que o es porta bé avui... (*veus de fons i rialles*), o realment

aquest..., és tan genèric el que aprovem i el que arribem a condicionar que és fàcil posar-se d'acord.

En realitat, nosaltres no hem presentat esmenes perquè el text original de la seva moció ja ens semblava correcte, el compartíem al cent per cent, i és evident que també ens sumarem a aquesta unanimitat que hi ha, amb diversos criteris; observant, en canvi, que hi ha hagut una transformació extraordinària de Convergència i Unió, que fa una setmana, sobre el tema d'un pla de foment del transport públic al qual tots ens vam sumar en comissió, es va abstenir, perquè deia que això era carregar-se els instruments de foment del transport públic de què el país s'ha dotat. Però, bé, avui celebro que se sumi el senyor Rull a aquesta unanimitat en aquest tema, perquè nosaltres en som partidaris; el nom no fa la cosa, l'important són les accions de foment del transport públic.

I aquest Govern en aquests moments, doncs, realment en matèria de política de transport públic jo crec que té encara deures i té molt per fer; molt per fer, perquè nosaltres podem compartir els criteris, podem compartir aquest conjunt de criteris, però no compartim, en absolut, la política tarifària vigent a Catalunya. Creiem que és una qüestió important. Altres grups ho han manifestat. I aquesta moció no entra en aquest tema, però, en tot cas, hauria de tenir un encapçalament que fos que «el Parlament de Catalunya rebutja la política tarifària del transport públic del país». Però, de totes formes, per mor d'aquesta unanimitat, nosaltres considerem que cal que continuem treballant per tenir una autèntica política de transport públic al país, senyor conseller.

El tema de la integració tarifària. La mítica data del 2012 ha arribat. Fa anys que en parlem, de la integració tarifària l'any 2012, i tenim un munt de resolucions parlamentàries que ens traslladaven a aquest moment. El Govern demana més temps —demana més temps— i serà el 2013. Esperem que no sigui un ajornament carregat de mala significació o de mal sentit, sinó que l'any que ve realment puguem començar amb la implantació de la integració tarifària.

Estem d'acord amb el foment del transport públic, es digui pla, es digui programa, però que realment hi hagi un foment del transport públic, que, de moment, va en contra exactament de tot això que s'està fent, per part del Govern de la Generalitat, que són retallades de línies, increments tarifaris abusius, decisions unilaterals que desequilibren el territori.

Un altre element que surt aquí és la Llei de finançament del transport públic... La Llei del finançament del transport públic considerem, conseller, que és una peça clau. Tornem a dir, des del Grup Socialista, que no pot haver-hi una llei del finançament del transport públic basada exclusivament en el traspàs de recursos ordinaris, que també; sinó que segurament l'Estat haurà de pensar en alguna figura de caràcter fiscal, finalista, que pugui finançar aquestes polítiques de transport públic. I aquí hauríem de ser rigorosos, hauríem de ser seriosos i realment plantejar-nos què fa falta, discutir-ho i discutir-ho a fons. No fem i no creem legislacions insuficients, des del punt de vista de la seva

sostenibilitat econòmica, que després..., de les quals ens podem penedir.

Estem a favor de l'impuls de la demanda. Estem a favor de tot els temes que planteja el fet de donar-li als títols de transport que tenen un caràcter més social, és a dir, aquells que van a atendre la conjuntura especial de les famílies i les persones que estan més afectades per la crisi, la possibilitat d'una millora de l'accés en el transport públic, segurament desplaçant en la promoció i en la difusió del transport públic l'atenció de la política pública amb relació a aquests col·lectius. Hi estem a favor i hi estem completament d'acord.

I és per això que donem, presidenta, suport a aquesta moció. Nosaltres considerem que el transport públic és una peça estructural de la política de cohesió social. El foment del transport públic és avui, a la qüestió social, un factor de tanta importància com tantes d'altres que podríem assenyalar, com l'accés al lloguer, l'accés a la feina. I, per tant, des d'aquest punt de vista, el dret de mobilitat, d'una mobilitat sostenible i segura, és un dret també que constitueix una peça clau per a les polítiques que el país ha de fer.

I per això, conseller, crec que vostè tindrà un bon instrument amb aquesta moció, però hem de passar de les declaracions als fets. Li donem suport, però esperem resultats.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats i diputades.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre l'esmena transaccional, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, crec que el millor que podem fer, en definitiva, és llegir resumidament la transacció, què vol dir: «Fer efectiva la integració tarifària en el conjunt dels sistemes de transport públic, urbà i interurbà, a Catalunya abans que finalitzi el 2013; presentar al Parlament la llei de finançament del transport públic de Catalunya al més aviat possible» –i aquí el compromís és del Govern–, «amb el màxim consens parlamentari i amb la participació del Consell Català de la Mobilitat; negociar amb el Govern d'Espanya la previsió d'aportacions ordinàries anuals per contribuir al cost d'explotació del sistema del transport públic de Catalunya» –de tot Catalunya–, «de conformitat amb criteris de suficiència, proporcionalitat, amb relació al que tenen pels mateixos conceptes altres territoris de l'Estat, i que tinguí en compte el retorn econòmic i social de tota la infraestructura del transport; que dins del 2012, en el marc del Pla de foment del transport públic, es defineixi un nou model de tarifació de transport públic» –per tant, senyor Roberto Labandera, és evident que no ens agrada el que hi ha si estem demanant que es defineixi un nou sistema de transport públic–, «que impulsi la demanda, que mantinguí els serveis de línies de transport col·lectiu, que permeti una utilització més flexible del sistema, que contribueixi solidàriament a la viabilitat econòmica de tota la

xarxa, de forma que s'aconsegueixi un abaratiment de preus» –per tant, ja estem tocant el moll de l'os– «i un tracte preferent per a les persones que diàriament es desplacen per raons de treball o d'estudi; que es millorin i ampliïn els títols de transport de caràcter social adaptats a les necessitats dels usuaris –joves, estudiants, pensionistes, persones amb discapacitat, famílies nombroses i monoparentals–, que disposin de títols més reduïts per evitar riscos d'exclusió social...»

La presidenta

Un moment... –un moment, senyor Milà, un moment... (Pausa.) Continui.

Salvador Milà Solsona

...–ha trucat el timbre massa aviat–, «i a impulsar» –perquè crec que també s'hi ha fet una referència– «un sistema de tecnologia» –que, permeti'm, no sé si serà com a Holanda, però pot ser-ho i inclús millor– «que permeti la validació dels títols a tota la regió metropolitana, com ja es pot fer al Camp de Tarragona, a Lleida i a altres àrees, per permetre més flexibilitat horària, que faciliti l'accés a les persones i que possibiliti la implantació de títols multiviatges més adaptats a les necessitats dels usuaris.»

Creiem que no és una resolució ambigua, és molt concreta; i, en tot cas, estem segurs que pot contribuir a donar satisfacció al que reclamen els nostres ciutadans.

I, si m'ho permet, senyora presidenta, en torn d'allusions i des de la tribuna... (Veus de fons.) Senyor Rull, no s'equivoqui... –està aquí, a la..., daixò, hola...–, miri, totes les propostes, totes les mocions que fem des d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Unida i Alternativa van orientades al bé del país i s'hi pot treballar. Ara, s'hi ha de posar ganes –s'hi ha de posar ganes–, s'hi ha de veure el que pot representar: una cosa és que no vagin en el sentit dels seus interessos legítims, però no confongui interessos de partit amb interessos de país.

I, en tot cas, el que no han fet, i també li ho vull recordar... Vostè s'ha referit..., «què passa?», això és la culpa de Madrid, que retalla les aportacions». Ja va passar. Se'n recorda, senyor Recoder, que ja va passar al final de l'anterior mandat? Nosaltres el que no hem fet és sortir a dir aquí ni en una roda de premsa al carrer, a dir: «És que el Govern de Catalunya no té prou empenta ni té prou ganes de negociar amb Madrid aquest finançament.» Perquè sabem que tant l'anterior Govern com aquest..., ho feia. I, per tant, no és culpa de posar-hi més o menys voluntat, és culpa de tenir la força suficient per aconseguir-ho.

I, senyor Roberto Labandera, el millor elogi és que les coses tirin endavant. No ens deixem portar pels elogis perquè això són mals consellers. El millor elogi és que el país tregui profit d'aquesta proposta.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem... (María José García Cuevas demana per parlar.) Sí, senyora María José García Cuevas...

María José García Cuevas

Por alusiones, presidenta. Solo quiero hacer constar en acta que personalmente rechazo la descalificación sobre mi intervención que ha hecho el portavoz de Solidaritat per la Independència y creo que ha sido una falta a la cortesía parlamentaria. Espero que estas situaciones, pues, no se repitan y las tengamos que ver con frecuencia.

Gracias.

La presidenta

Votació separada de... (*Alfons López i Tena demana per parlar i la presidenta li dona la paraula.*)

Alfons López i Tena

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...d'aquestes coses. Simplement demanaríem votació separada del punt tercer i de l'última frase del punt segon, la que diu «amb el màxim consens parlamentari» fins al final –respecte a la resta de la moció.

La presidenta

De fet, no separem votacions de punts. Per tant, jo faria el tercer i el primer.

Alfons López i Tena

Això és la seva decisió, però el que demanaríem seria això.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Per tant, votem separadament el punt primer i el tercer, i després la resta, no? (*Pausa. Veus de fons.*)

Alfons López i Tena

Dins de la meva petició demanava l'última frase del punt segon.

La presidenta

Ai, perdó...

Alfons López i Tena

Si vostè entén que això s'estén a tot el punt segon, és la seva decisió; però, en tot cas, seria del punt segon, no del tercer.

La presidenta

La decisió de la Mesa, sí.

Alfons López i Tena

Gràcies.

La presidenta

El punt segon separat i el punt tercer separat, d'acord? (*Pausa.*)

Doncs, votem primer el punt segon.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots a favor, 1 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar el punt tercer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 122 vots i 2 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 302-00102/09)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les finances municipals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

(*Pausa llarga.*)

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats, algun company apressa –deuen tenir pressa–, i, per tant, doncs intentarem anar per feina. És un tema interessant, penso que des dels escons de qualsevol grup polític el tema del finançament local és un tema que importa. Tot i així, tot i intentar generar consensos en aquesta moció, no ha estat possible, no ho hem assolit, però ho tornarem a intentar tantes vegades com calgui.

Algú ens acusa, especialment des del Govern i des del Govern bis, eh? –i miro el senyor Calbó, perquè en la intervenció anterior ha semblat que feia una abrandada defensa del Govern–, que utilitzem els ajuntaments, i això no és cert. Des d'Esquerra Republicana hem presentat propostes, hem presentat interpellacions, preguntes en defensa del món local, no des d'ara; i no utilitzem els ajuntaments, ans al contrari, ens preocupem pels ajuntaments. Entenem que el món local és una peça bàsica en l'arquitectura institucional d'aquest país i que, per tant, el Govern no se'ls pot rifar, com està fent actualment.

Vam fer una interpellació i portem una moció amb uns quants punts i alguns altres que hi hem incorporat i hem aconseguit transaccionar.

En tot cas, hi ha un primer punt de la moció que demana la sol·licitud de les dades dels deutes pendants del Govern de la Generalitat i de tots els ens del Govern amb els ens locals, ja siguin agregades com des-agregades, perquè entenem que aquest Parlament, en

la seva funció de control, ha de poder gestionar, ha de poder obtenir i ha de poder disposar d'aquestes dades per fer correctament la seva funció. Al mes d'octubre ja es va aprovar una moció en aquest Ple on es prenia aquest acord, i, per tant, ens sembla sobrer i ens sembla molt trist que quatre mesos després hàgim de tornar a presentar una moció per sol·licitar una cosa que ja havia acordat aquest Parlament. Però hi insistim i ho tornem a portar per veure si, d'una vegada per totes, ens en sortim i el Govern compleix.

Un segon punt d'aquesta moció, que ha estat debatut també en l'anterior, presentada pel Partit Socialista, proposa l'elaboració d'un calendari. I, mirin, faré una cosa que no acostumo a fer: li donaré la raó al senyor Cañas. Senyor Cañas, vostè abans ha reclamat una obvietat, i és cert, nosaltres també reclamem una obvietat: si hi han uns deutes pendents amb el món local, s'han de pagar, i sembla sobrer que hàgim d'estar reclamant constantment un calendari de pagament d'aquests deutes amb el món local. Però, és més, des d'Esquerra Republicana, amb una clara voluntat d'entesa amb tot l'arc parlamentari, s'ha presentat una moció on simplement es demanava un calendari i s'establí que aquest calendari es fes efectiu a partir d'un mes de l'aprovació dels pressupostos, perquè ja teníem dades certes, com són les d'un pressupost, i que a partir d'aquí ens semblava que el Govern, en el termini d'un mes, tenia prou capacitat i havia de ser prou diligent per presentar una proposta de calendari de pagament, no de pagament mateix. I ho vam deixar així obert, i no vam presentar cap data de pagament, perquè enteníem que això era funció del Govern i que, en tot cas, li demanàvem aquesta proposta. Ni així ha estat possible.

Per tant, entenem que no és que no hi hagi possibilitats, sinó que no hi ha voluntat per part del Govern, i en aquest moment el tripartit, l'actual tripartit..., perquè sí, senyors, hi ha un tripartit des d'ahir. El senyor Calbó deia abans: «Hi ha un tripartit...» No, no, el tripartit, miri: Convergència, Unió Democràtica i Partit Popular és el nou tripartit d'aquesta cambra que va quedar segellat ahir de manera clara. I ho hem vist abans amb un seguit de votacions, vostès ja han fet..., vostès passaran el corró, vostès passaran un corró cada vegada en aquest Parlament a partir d'ara, i ha quedat clar i demostrat i ho veurem en el seguit de votacions. Ens han presentat les mateixes esmenes, senyor Calbó! No em miri així, no; és veritat.

En tot cas, volíem i sempre que hem portat mocions en aquest Ple hem tingut la voluntat que hi hagués un ampli consens i s'aprovés. Mostra d'això és que hem acceptat transaccions amb tots els grups parlamentaris, inclòs el del Partit Popular; per tant, doncs, no ens diran que no tenim capacitat d'agafar i de xuclar com una esponja i que, per tant, la voluntat és que el món local en surti àmpliament beneficiat i fortificat.

Hem proposat modificacions legals, proposem modificacions legals per fer possible una pròrroga en els diversos instruments, com Llei de barris, PUOSC i tot el tema..., perquè el món local pugui casar i no es perdi cap de les subvencions.

Demanem també que la Generalitat assumeixi els costos financers de les operacions de crèdit, o que la mateixa Generalitat concertí operacions de crèdit d'aquells diners que ha de pagar al món local i no ho està fent i això està repercutint, els costos d'aquests estan repercutint en el món local. Per tant, demanem al Govern l'obertura d'una via.

Que també es creï un fons per pagar els interessos de demora que els ajuntaments estan pagant per culpa del retard del pagament de la Generalitat cap als ajuntaments.

Demanem un increment del fons local fins al nivell del 2010. Per tant, no estem fent volar coloms, sinó que demanem això.

Transaccionem..., se'ns demana des de Convergència i des del Partit Popular que quan això sigui possible, doncs, accedim a la petició feta pel Partit Popular i Convergència, amb la voluntat que això es compleixi, perquè en definitiva el que ens interessa es que el món local en surti beneficiat.

Demanem també una cosa ben òbvia: els ajuntaments en aquests moments estan en la incertesa davant de la política del Departament d'Ensenyament pel que fa al finançament de les escoles bressol i de les escoles de música. Volem saber, els ajuntaments volen saber quina és la quantitat que rebran aquest curs, però també el curs vinent. No perquè vulguem «apretar» el Govern per res. Perquè els ajuntaments necessiten la certesa, a l'hora de programar els seus pressupostos, de quin és el cost i quins són els recursos que rebran per part del Govern per fer possible i tirar endavant aquestes escoles bressol i aquestes escoles de música.

Ens sembla que no demanem cap impossible. Demanem seriositat, demanem rigor i el que demanem és que es consideri el món local i que no se'ns enredi més.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Han presentat esmenes, en primer terme, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, vicepresidenta. (*Remor de veus.*) El meu grup comparteix la moció que ha presentat Esquerra Republicana. Hem presentat tres esmenes, que hem transaccionat, i, per tant, donarem suport a la moció.

Una primera, insistint en el que hem dit abans, el tema del calendari. Jo puc entendre les dificultats per pagar, però sincerament no entenc que vostès necessitin fins a finals de juny per fixar simplement el calendari, no ho puc entendre. I els ajuntaments necessiten el calendari.

Segona qüestió, demanem, com hem fet en la primera moció, que aquells ajuntaments que hagin hagut de demanar crèdits per fer front a les necessitats pressupostàries per culpa del deute que hi té la Generalitat...,

que com a mínim la Generalitat pagui els interessos d'aquests crèdits.

I, en tercer lloc, un tema que he dit que tocaria més a fons ara, que és el tema del paper de les diputacions. La vicepresidenta fa poc ha fet unes declaracions dient: «Amb les diputacions també volem oferir un servei econòmic als ajuntaments que els pugui facilitar l'espera mentre no cobrin de la Generalitat.» No serem nosaltres qui posi pals a la roda a buscar fórmules per millorar la situació dels ajuntaments; per tant, si ho fan les diputacions, hi donarem suport. Però presentem l'esmena perquè ens preocupa que la Generalitat utilitzi les diputacions per disminuir la pressió que rep dels ajuntaments. Es parla d'entre 180 i 200 milions d'euros per part de la Diputació de Barcelona; caldrà veure el paper de les altres diputacions. Però això no pot ser una manera de permetre a la Generalitat escapar-se de les seves obligacions. Estem parlant de diners de les administracions locals, de diners de l'Administració local, i no pot ser que l'Administració local serveixi de financera a la Generalitat. Volem compromisos del Govern clars i amb calendari. Les mesures de les diputacions han de ser per un temps determinat, i la Generalitat hauria de pactar contrapartides pel servei que li prestaran les diputacions. I no podem oblidar que la Generalitat també té deutes amb les diputacions, i en concret amb la mateixa Diputació de Barcelona, ja que, si no, al final no funcionarà ni el sistema d'ajuts dissenyat ara per a les diputacions.

En definitiva, a nosaltres ens preocupa que la Generalitat utilitzi els ajuntaments i les diputacions per traspassar-los el seu dèficit, i això és una injustícia i posa en perill la cohesió social del país i fa pagar la crisi no tan sols als ajuntaments, sinó als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I en aquestes mocions estem demanant respecte per als ajuntaments, i jo vull parlar de respecte als ajuntaments i respecte a la ciutadania. Molts municipis, moltes plataformes veïnals, han demanat als diversos grups parlamentaris que incloguéssim esmenes en els pressupostos per demanar determinats equipaments educatius o de sanitat en els pressupostos del 2012. I vull fer esment aquí, i pensant molt també de cara a la gent que ens està veient a casa seva, del punt cinquè de l'acord entre Convergència i Unió i el PP per tirar endavant els pressupostos.

Hi ha un punt cinquè que parla de –si no ho he comptat malament– cinquanta-set equipaments educatius i vint-i-sis equipaments sanitaris, amb noms i cognoms i municipi. I es diu –fixi's, el que es diu– que «s'elaborarà un informe que contindrà una anàlisi de les necessitats i programació d'actuacions per tal d'establir les prioritats a l'hora de portar a terme aquests equipaments». Això ja dona lloc a rodes de premsa als municipis per vendre a la gent que s'han inclòs aquests equipaments en els pressupostos. I és fals: per a aquests equipaments no hi ha ni un euro, i cal que la gent ho sàpiga, no hi ha ni un euro en els pressupostos. Són focs artificials, és una enganyifa, perquè no hi ha cap compromís per tirar endavant re, i vostès ho saben. I n'han fet el llistat –han fet el llistat– perquè Convergència i Unió i el PP pugui explicar en els respectius municipis

que han aconseguit la gran cosa d'incloure-hi aquests equipaments.

Però els dic una cosa: la gent això ho sabrà, ja ho està sabent, i això encara està crispant més molts ciutadans i ciutadanes que veuen que se'ls vol prendre el pèl. Perquè una cosa és que no facin un equipament educatiu, una altra és que no facin un equipament sanitari, l'altra és que vinguin a la premsa que faran aquests equipaments quan en els pressupostos del 2012 no hi han destinat ni un euro.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Aquí, des de l'escó, i molt ràpidament. Bé, nosaltres hem dit el que hem dit i ho reiterem, perquè les manifestacions dels grups del tripartit real, que són vostès, doncs, no han variat; no només no han variat, sinó que les han intensificades. Per què? Perquè aprofitant una moció d'ajuntaments el tripartit s'ha dedicat a criticar més, a dedicar més temps a criticar el Partit Popular que al mateix Govern, cosa que..., això és una mica estrany, no? –és una mica estrany. Per tant, això en primer lloc: que no té re a veure amb el finançament dels ajuntaments, i vostès insisteixen en aquesta crítica al PP, cosa que vol dir que estem en la centralitat de la vida política catalana.

Enganyifa, senyor Bosch? Els catalans saben perfectament qui ha practicat l'enganyifa des del Govern de la Generalitat, i ho han constatat a les urnes. Per tant, en el moment que vostè pugui demostrar que nosaltres hem enganyat, llavors podrà fer la crítica. Fa una crítica preventiva; ja diu, abans que succeeixin les coses: «Vostès enganyaran.» Per tant, deixem la cosa aquí.

Com, de la mateixa manera, fa una esmena vostè respecte a les diputacions, que jo li agraeixo una cosa: que reconegui el paper important que estan fent les diputacions, i especialment la Diputació de Barcelona, Govern de Convergència i Unió i Partit Popular, en favor dels ajuntaments, estan fent programes específics per ajudar-los a sortir de la crisi, i li agraeixo que vostè ho reconegui aquí, en el faristol del Parlament. Moltes gràcies, senyor Bosch.

Dir, per altra banda: per què deia que vostès estan aprofitant aquesta moció per fer altres finalitats? Perquè, ho torno a preguntar: per què vostès renuncien al compromís parlamentari de demanar i instar el Govern de la Generalitat que pagui el deute amb els ajuntaments a 31 de desembre de l'any 2012? Per què estan renunciant a això? Els he sentit constantment les intervencions, en l'altra moció i en aquesta, i encara no sé per què vostès renuncien a això. Perquè prefereixen el desgast, prefereixen la crítica, prefereixen el no davant d'un compromís ferm, seriós, d'instar el Govern que pagui aquest deute a 31 de desembre de 2012. Vostès deuen saber per què ho fan, i vostès hauran d'explicar al món local per què renuncien a aquesta qüestió.

Però dic que també aprofiten aquesta moció per a altres consideracions perquè, si veiem les esmenes que vostè hi ha incorporat, algunes d'elles..., escolti, ara ens parlen de les balances fiscals. Què tenen a veure les balances fiscals individualitzades per municipis amb el debat que estem parlant? Bé, té a veure que permet a un grup, que és legítim, fer el seu discurs..., bé, o utilitzar el seu únic argument, que, parlem del que parlem, sempre utilitza un únic argument. Vostè li ho possibilita introduint-hi aquesta esmena, però cal denunciar que no té re a veure amb el debat que nosaltres estem plantejant i que vostè planteja en la seva moció. Per això dic que vostès utilitzen els ajuntaments.

Per altra banda, també d'una forma molt clara volem expressar algunes qüestions. Vostès ara fan algunes propostes de pagament d'interessos, per exemple, que vostès, quan governaven, que també s'endarrerien els pagaments, mai es van plantejar ni mai van aplicar. Per tant, aquí, hi ha alguna contradicció. Veiem, quan vostès governen, que hi ha determinades solucions que vostès mai les apliquen, i ara, que estan a l'oposició, vostès pretenen que s'apliquen, quan saben que el marge pressupostari i l'estat de les finances públiques de la Generalitat no ho permeten en aquests moments. Ja ens agradaria, poder-ho permetre, però no ho permeten. I vostès ho saben, i, malgrat això, utilitzen els ajuntaments com un element d'erosió cap a la gestió que s'està tirant endavant.

I, escolti, el Govern es defensa per si sol, no necessita en Pere Calbó per defensar el Govern, ja es defensa per si sol. Perquè nosaltres hem estat crítics en alguns aspectes en el món local, i en les votacions que aquí hem expressat ho hem deixat palès i en les nostres intervencions. Per tant, no necessiten que nosaltres els defensem. El que no permetrem és que es puguin fer afirmacions que no es corresponen a la realitat que afecta el posicionament del nostre grup parlamentari. Perquè per vostès l'obsessió d'avui, en aquestes mocions, és intentar a veure com intentem desacreditar aquest compromís polític; sembla que els dolgui que s'hagi arribat a un compromís polític. Vostès tenien l'oportunitat de fer-ho i no van fer-ho; és el seu problema. Nosaltres hem aconseguit aquest compromís polític, aquestes línies d'actuació del Govern, i, per tant, sembla que per a vostès l'única obsessió no són les finances del món local, sinó com podem desacreditar aquest compromís polític.

I, per acabar, jo crec que ningú caurà en la ingenuïtat –ho dic per alguna referència de la senyora Bonet que hem tingut en l'anterior debat– de pensar que el treball conjunt del Partit Popular amb el Govern i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió es redueix a les esmenes; crec que no caurem en aquesta ingenuïtat, i que hi ha un treball previ, hi ha un treball que ja es va iniciar l'any 2011, que cristallitza en projectes de llei, i que, per tant, s'impulsen mesures. Jo, com a peHo a la seva intel·ligència i la tinc en molt alta consideració, crec que no caurà en aquesta ingenuïtat i que no utilitzarà aquest argument, perquè crec que ficaria en evidència que és, possiblement, ingenu, en tot cas. Com jo sé que vostè no caurà en aquesta ingenuïtat, queden molt clares i molt paleses quines són les

directrius que hem estat impulsant i que, realment, des d'aquest punt de vista estem intentant millorar, en la mesura i amb els instruments que tenim, les finances en el món local.

I, en aquest sentit, vostès han intentat desacreditar l'increment de gairebé 200.000 euros en el fons local, en el Fons de cooperació local. És una puja petita, però la gran diferència entre vostès i nosaltres..., nosaltres intentem construir i sumar, i vostès, de moment, s'estan limitant a la política del no.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Domingo.

Jaume Domingo i Planas

Moltes gràcies, president. Vicepresidenta... Permetin-me que la primera afirmació que faci sigui la sensació que tenim molts alcaldes i regidors que hi ha determinades forces polítiques que volen donar la sensació que tenen en exclusiva la representació del món local. Amb tota la humilitat –amb tota la humilitat–, permetin-me que els digui que enraono en nom de la força política que té més alcaldes, més regidors, més ajuntaments i més vots populars en les últimes eleccions municipals. Per tant, com comprendran, coneixem perfectament quines són les circumstàncies per les quals en aquests moments passen els ajuntaments, les patim cada dia i en som plenament conscients. Som plenament conscients de les dificultats d'haver hagut d'exercir, ara i abans, competències que no teníem atribuïdes amb pocs recursos; som conscients, ara i abans, que feia falta o fa falta una definició de competències del món local, i també un just finançament, ara i abans, i també som conscients de les dificultats que comporta haver de tornar, per un error del Govern de l'Estat, més de 3.700 milions d'euros de les aportacions que feia l'Estat als ajuntaments. Per tant, escoltin, sabem perfectament que els ajuntaments són el principal motor de Catalunya; sabem, de primera mà, que les nostres feines afecten directament i de forma clara els ciutadans.

Però això no ens ha de portar, de cap de les maneres, tampoc, a no entendre determinades situacions que es donen. I jo ja sé que potser ara això no els agradarà, però, sense cap ànim de posar el retrovisor endarrere, el que no farà aquest Govern és portar les finances de la Generalitat a com vostès les van deixar i, per tant, amb una possible causa del que ara estem travessant. No tenim cap ganes de deixar la Generalitat amb 8.500 milions d'euros de dèficit; no tenim cap ganes que el proper Govern que vingui hagi de pagar 6 milions d'euros diaris; no tenim cap ganes que hi hagi menys ingressos per un valor de 760 milions, que, més o menys, és el deute que la Generalitat té amb els ajuntaments; no tenim ganes de posposar el Pla únic d'obres i serveis, com vostès van fer l'any 2010, amb les aportacions que havien de fer als ajuntaments, i no

tenim cap ganes d'obrir convocatòries del Pla de barris de l'any 2009 i de l'any 2010 amb, ja, un dèficit d'entrada.

Per tant, d'aquí es deriven dues coses. La primera, que ens sembla que la millor lleialtat que es pot donar als governs locals i als ajuntaments és dir la veritat, és afirmar i dir les coses com són, no portar a engany, no dir coses que després no podrem complir. I per això, per aquest respecte cap als ajuntaments i cap al món local, ens és difícil poder donar un calendari d'entrada, sense saber ben bé on som, perquè encara alguna cosa es troba.

I la segona cosa que s'ha de tindre clara davant del món local és no actuar com un equip de futbol d'aquells dolents, d'aquells que agafen la pilota, la xuten amunt, i pilotes fora, que, com menys estiguin a la porteria, millor. Nosaltres volem jugar com un equip de futbol que puja la pilota controlada, que arriba fins i tot a l'altra àrea de la porteria i, si pot ser, intenta fer gol. Per tant, aquesta política d'entendre que qui dia passa, any empeny, no ens agrada, no la volem, i el que sí que volem és assumir la responsabilitat i l'actitud d'afrontar els problemes que tenim de cara.

Em sembla que això ha quedat bastant clar en els presupostos i en les afirmacions que s'han fet des del Govern i que ha fet aquest grup parlamentari: amb el Pla únic d'obres i serveis, amb la convocatòria del Feder, amb l'increment del Fons de cooperació, a intentar que el Pla únic d'obres i serveis en pugui destinar una part a manteniment d'instal·lacions –perquè sabem que és molt difícil que els ajuntaments puguin fer inversions, ho sabem, ho patim cada dia els electes locals– i, a més a més, a buscar i modificar en el possible..., facilitar aquest finançament local amb les pròrrogues del Pla de barris i les que hi pugui haver, perquè es puguin complementar. Per tant, aquest és el compromís del Govern: dir la veritat, no amagar-se a darrere de re i dir les coses com són.

Per últim, deixin-me dir-los una cosa. Sí, jo sí que tinc la sensació que vénen aquí a criticar. Els que són castellers m'entendran: si fóssim en una colla castellera, són d'aquells castellers que critiquen els castells de la colla, però els critiquen des de l'altra punta de la plaça. De tant en tant, valdria la pena que els critiquessin al costat de la pinya i fessin el possible perquè el castell no caigués. Aquestos són els bons castellers; els que, tot i que no estan d'acord de vegades en com es porta la colla, van a la pinya i aguanten el castell.

Mirin fins a quin punt arriben a fer això, que la mateixa Federació de Municipis de Catalunya reconeix l'esforç del Govern. En el seu consell nacional passat del 8 de febrer, en la seva resolució, diu textualment: «Des del món local volem expressar el nostre suport al Govern de la Generalitat en el seu esforç per gestionar la difícil situació econòmica que estem vivint.» I, a més a més, afirmen: «Sabem que no és voluntat del Govern de la Generalitat posar al límit l'economia local.» I després, evidentment, exigeixen el que han d'exigir, però, ho veuen?, vénen a fer pinya. Aquesta és l'actitud que ens agradaria tenir.

Fins al punt aquesta actitud arriba a una cosa tan insòlita, quan es parla de municipalisme, de fins i tot, ara, voler dir a les diputacions què és el que han de fer o què és el que no han de fer amb els seus propis recursos. Si les diputacions i el món local arriben a un acord amb el Govern de la Generalitat per millorar el finançament dels ens locals o la tresoreria dels ens locals, qui som nosaltres, si entenem que els governs locals i les diputacions i els ajuntaments són majors d'edat, per dir que no ho facin?

Per tant, em sembla que per tot plegat nosaltres no entenem massa aquesta manera de fer política, aquesta manera del pim, pam, pum, d'erosionar el Govern, quan a més a més s'ha estat causant, en bona part, d'aquesta situació.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Seré breu, perquè aquesta moció és substancialment la mateixa que havíem vist en el punt anterior; per tant, poques coses s'hi poden afegir. Sí un parell de puntualitzacions quant al canvi de redacció, que li cridava l'atenció al representant del Partit Popular.

Què té a veure això amb les balances fiscals? Doncs, perquè estem parlant de finançament i des del moment que estem parlant de finançament, per tant de diners públics, per tant d'allò que les diverses administracions públiques reben dels ciutadans via impostos, taxes, cotitzacions –de vegades també perquè algú es mor i deixa a una administració pública l'herència, però ja sap vostè que això és bastant marginal–, des del moment que parlem d'això, és essencial saber amb quins recursos es compta i per què Catalunya no compta amb el 40 per cent dels recursos impositius i fiscals que es generen a Catalunya. Perquè el seu Govern, en els dies que porta, que ara són trenta dies aproximadament, ja ens ha robat 1.500 milions d'euros. Per això és rellevant tractar d'aquesta matèria.

Després, quant a una altra qüestió... Hi ha aquí un punt en el qual sí que ens remetríem una mica al que faci Convergència i Unió; tornem al mateix, i és el fet que empènyer i collar un govern que no té capacitat de decisió, sobre la base –perquè ells ho han decidit així– que no té la capacitat fiscal, normativa i de recaptació necessària per a afrontar aquests compromisos, en el cas dels Socialistes, que han estat set anys robant a Catalunya, ens semblava una hipocresia. No en el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no n'han estat autors; si de cas, el que no han fet és no poder impedir-ho, i, en tot cas, són el primer partit que en l'àmbit polític va posar de manifest l'espoli fiscal, les balances fiscals, etcètera; per tant, tenen plena legitimitat per a fer aquesta mena de plantejaments.

Per últim, una última cosa. Tot això mai es podrà complir amb uns pressupostos de la Generalitat que en el dia d'avui ja el conseller Mas-Colell reconeix que són falsos, perquè les previsions d'aquests pressupostos de la Generalitat es basen en paràmetres macroeconòmics que són falsos. El creixement de l'economia de Catalunya l'últim trimestre de l'any passat va ser un menys 0,4 per cent, un 25 per cent per sota inclús de la baixada del PIB espanyol, i, per tant, la previsió de recaptació d'impostos està absolutament esbiaixada cap amunt. Com a conseqüència, hi haurà..., i no perquè hi hagi un govern que actuï millor o malament, com ha dit el representant de Convergència i Unió, no; simplement per una senzilla raó: perquè no és possible estructuralment resoldre aquesta situació. Vostès l'any passat han generat el mateix dèficit que va generar el senyor Castells l'any anterior, exactament el mateix, i no perquè sigui el senyor Mas-Colell igual d'incompetent o el senyor Castells igual d'incompetent que el senyor Mas-Colell, sinó perquè Espanya ens roba.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, aprofito aquestes mocions per reiterar la necessitat que els proveïdors dels ens locals, doncs, cobrin. I aquí sí que demano sigui prioritari, per part dels que tenen la responsabilitat de governar, que es trobin solucions a aquestes qüestions, atès que, com he dit abans, està afectant el teixit productiu català, que genera molta ocupació, no?

En aquest sentit, penso que la moció parla perfectament del que fa referència..., i aquí hi han hagut algunes intervencions que..., precisament són aquestes intervencions les que han intentat defugir aquestes qüestions. Estic absolutament d'acord que el Govern acceleri el Projecte de Llei de governs locals; estic a favor també que s'acceleri el Projecte de Llei d'hisendes locals, perquè trobo que és una normativa que requereix urgència.

En aquest sentit també, s'ha fet aquí referència..., penso que per evitar la picabaralla sistemàtica entre el Govern de la Generalitat i els ens locals, caldria, doncs, que hi hagués més comunicació entre les agrupacions municipalistes, les entitats municipalistes i la Generalitat, i penso que els ajuntaments tenen tot el dret a conèixer els fons que la Generalitat abocarà als ajuntaments, perquè, si no, no poden redactar els seus pressupostos.

Senyors del Partit Popular, en el cas del senyor Calbó, a qui tinc una gran estimació, tregui's aquests complexos de sobre, que, doncs, no paren de rebre crítiques. És normal, vostès estan governant a l'Estat, i Convergència i Unió està governant a Catalunya, i, per tant, vostès han de trobar les solucions, uns perquè no ac-

tuen amb les accions concretes que havien dit que farien, i vostès, doncs, que em sembla, i li ho dic amb tot el respecte..., penso que vostès noten ja el pes de la gran responsabilitat que tenen de governar i això els està atemorint una mica, perquè ja s'oloren que no podran complir amb els compromisos. I en aquest sentit jo li demanaria que es tregui aquests complexos de sobre, perquè és normal que rebí les crítiques de l'oposició, perquè vostès són els qui tenen la responsabilitat de governar.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, bueno, un poco es la moción como la de antes, tampoco hay ninguna novedad. Me gustaría tener la transaccional, porque si está lo de la territorialización individualizada de las balanzas fiscales con el resto de España pues ya les decimos que no les vamos a votar que no, simplemente por no incorporar más elementos de distorsión mental al debate parlamentario.

Bueno, no sé, la Generalitat nos dice que debe 753 millones de euros, pero no nos dice cómo. En teoría, 189 millones de estos 753 son deuda del 2011, de la cual 116 en inversiones en obras y 68 millones de euros en el Fondo de Cooperación Local, es decir, sufragar gastos corrientes. En teoría, todo esto son suposiciones periodísticas. Pero es que además dice que no va a pagar los 112 millones destinados a las guarderías, escuelas de música y danza. Además carga a los ayuntamientos, a los municipios con el canon del agua a los morosos, elimina las ayudas a la Ley de barrios... En definitiva, un municipalismo formidable. Si ustedes tienen un alma municipalista, desde luego, pero, ¡vaya alma municipalista! Yo siempre les digo: «Menos mal que ustedes la tienen, porque si no la llegan a tener...»

Aquí es muy sencillo, es que ustedes deben este dinero. Yo..., es que, de verdad, yo a veces vengo a este Parlamento y no entiendo nada. ¿Cómo que en diciembre? ¡Ni que fuese una dádiva generosa! Si es que hay que pagarlos, ¡hombre!, que hay que pagarlos, que no son suyos, que esto no es el juego de las sillas, que se quedan fuera siempre los ayuntamientos. Es que es una obligación. Es que son convenios. Es que son acuerdos. Es que es una obligación. Ya sé que aquí no nos vamos a poner a debatir de la Ley de finanzas locales, que es lo que nos tenemos que poner a debatir de verdad, en vez de tanto pacto fiscal y tanta tontería, la Ley de finanzas locales, que es lo que hay que aprobar en este país desde hace treinta años, para que tengan autonomía. (*Veus de fons.*) Si no estuviesen ustedes hablando tanto, a lo mejor no tendría que gritar. ¿Verdad? O sea que menos chis, chis y más callarse.

Entonces, si realmente estuviésemos debatiendo aquello que hay que debatir, que es cómo financiar a los

entes locales y sus competencias, a lo mejor uno no tendría que estar de pedigüeño ni a la Administración General del Estado, ni al Gobierno autonómico, para cumplir sus competencias y sus obligaciones. Porque tendría una autonomía financiera, que es lo que tendría que tener una administración, un ente local. Pero eso les da igual a ustedes, porque en el fondo el dinero que controla tanto el Gobierno de España como el Gobierno de la Generalitat sobre los ayuntamientos es una forma de control sobre los mismos. *(Veus de fons.)* No les interesa la financiación local, no les interesa la autonomía financiera, les interesa el control.

Bueno, presidenta, si usted no hace que los murmullos parlamentarios no ahoguen esta intervención...

La presidenta

No, senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Señora presidenta, es que es un poco molesto.

La presidenta

Senyor Cañas, ja porta trenta-cinc segons de més.

Jordi Cañas Pérez

Vale, pues, no, no hace falta, si ya he dicho todo lo que tenía que decir. Cuando aprendamos a tener respeto parlamentario, pues... Vale.

La presidenta

Té la paraula la senyora Laia Bonet. *(Veus de fons.)*

Laia Bonet Rull

Bé. És llàstima, la veritat, que hàgim d'assistir a això, quan, justament, una de les intervencions, precisament la del representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió subratllava la importància de les actituds. Jo crec que tenim una millor manera de funcionar en aquesta cambra, si volem; i, per tant, demano que ens centrem en la qüestió.

És un debat que és la segona vegada que fem avui, i, per tant, no desvetllarem cap novetat. Sí que intervine bàsicament per dir que votarem a favor de la moció. Tinc entès que hi ha algunes propostes de transacció i d'esmenes acceptades que, quan tinguem, doncs, la certesa, potser obligaran a demanar alguna votació separada puntual però sense més importància.

En tot cas, bàsicament el que volia subratllar és el nostre acord perquè prosperi una moció en la qual creiem, perquè és substancialment idèntica a la que hem pogut defensar nosaltres, com a resultat de la interpel·lació que vam formular fa un mes en el darrer Ple.

Subratllar dos temes puntuals sobre el contingut d'aquesta moció. Un, primer, sobre el calendari. Nosaltres entenem que això era el més important i continuem pensant-ho, i, sobretot, des d'un punt de vista

de la certesa que necessiten els ajuntaments sobre la data de pagament. Continuem pensant que aquest és el tema clau. Sobretot, perquè hi ha un altre aspecte de la moció, que també teníem en la nostra, que era el segon punt que volia comentar, que és com sobreviure amb aquests problemes de tresoreria, mentre no arriba el pagament del deute per part de la Generalitat. I aquí nosaltres plantejàvem..., en la moció anterior feiem referència a mecanismes, a articular mecanismes via ICF i Avalis. Se'ns havia proposat la possibilitat que no fos només amb mecanismes interns de la mateixa casa, sinó també amb entitats financeres.

De fet, és la via que es proposa en aquesta moció. Nosaltres hi estem a favor, també en el text que es proposa en aquesta moció. Però volem subratllar un problema afegit, i és que no es tracta només que la Generalitat assumeixi el pagament dels interessos dels crèdits, que concertin la mateixa Generalitat a favor dels ens locals o que concertin directament els ens locals amb entitats financeres. És que el problema real és que entitats financeres –i, si m'ho permeten, tan catalanes com vulguem– estan dient no als ajuntaments que els van a demanar un crèdit per sobreviure mentre no els arriba el pagament del deute pendent de la Generalitat.

Què ens diu això sobre la credibilitat que ofereix el pagament d'aquest deute per part de la Generalitat als ens locals? Home, jo només hi puc llegir una cosa. La credibilitat no pot ser molt alta, quan se'ls està denegant el crèdit. Precisament per això és importantíssim poder articular aquests mecanismes. És important el quan, de temps, i és important salvar amb els mecanismes que siguin, interns o externs, però amb intervenció de la Generalitat, aquest període que haurà de passar necessàriament fins a la data del pagament. I crec que les dues mocions, la que hem defensat abans i la que es defensa ara, van clarament a subratllar aquesta importància. Això és el punt 4 de la moció, i, per tant, creiem que és un dels punts essencials des d'aquest punt de vista.

Senyor Calbó, nosaltres valorem els pactes de Convergència i PP sobre la base del que es diu en el document del pacte i que es trasllada en els pressupostos de la Generalitat. Es pot dir que es millorarà tot el que es vulgui, que es repensarà, que es reflexionarà, que es treballarà per, però, al final el que compta és si hi ha o no hi ha partides al pressupost. Per tant, valorem estrictament això. I no és ingenuïtat. Valorem això. És probablement tocar de peus a terra, el que estem fent. Amb les bones intencions que hi hagin darrere el document, que ja sap que valorem en gran mesura. I, per tant, abans el senyor Laporta hi feia referència: «Vostès s'hi han de començar a acostumar perquè vostès estan governant.» I deia: «Vostès estan governant, vostès, els senyors del Partit Popular estan governant a Espanya; Convergència i Unió està governant a Catalunya.» Bé. Jo crec que... –probablement ha fet molta separació–, jo crec que a Catalunya està governant algú més que Convergència i Unió, i la prova és aquest acord que es va mostrar amb tant d'èmfasi per part de la presidenta del Partit Popular, la senyora Alícia Sánchez-Camacho.

I només demano una cosa: el paràmetre per avaluar la correcció de l'acció de Govern en un moment o en un altre..., ho sento, però ha de ser sempre el mateix. Si ara se'ns diu «ja voldríem pagar, però és que no podem», per què, en canvi, utilitzen un altre paràmetre per avaluar l'obra de Govern de la legislatura passada? És a dir, vostès..., vostès van deixar..., ens ho diuen, vostès van deixar dèficit perquè volien deixar dèficit, i, en canvi, vostès ens estan dient: «I nosaltres, en canvi, ja voldríem pagar però no podem.» Ho sento, però el paràmetre –el paràmetre– per avaluar l'acció de Govern ha de ser el mateix. Nosaltres..., quan diuen «nosaltres ja voldríem pagar», doncs, escolti, nosaltres, és a dir, la legislatura passada i el govern que governava aleshores ja hauria volgut tenir més recursos i no els tenia. Per tant, compte amb això.

I acabo amb la menció, presidenta, si m'ho permet..., acabo amb la menció que feia el senyor Domingo –acabo amb la menció que feia el senyor Domingo–: els bons castellers. Aquí, de bons castellers –sóc val·lenca d'origen–, crec que n'hi ha molts més dels que vostè es pensa. El que passa és que el problema real, probablement, és que la pinya està tancada i més que tancada i hi ha camises –camises– de només de dos colors, i no es volen més castellers en aquesta pinya. Jo crec que, de mà estesa, n'hi ha hagut més que de sobres, i el que hi ha hagut és una opció, una tria, i és la que tenen.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies, presidenta. Senyora Bonet, la rectifico. Perdoni que la rectifiqui, senyora Bonet, però, en tot cas, em sembla que no hi ha camises de dos colors, sinó que hi ha tres colors –tres colors–, i em sembla que ha quedat clar i manifest. No ho oblidem, hi ha una coalició que es diu Convergència i Unió i un tercer soci que s'hi ha afegit ben recentment, tot i que ja, des de l'estiu passat en els ajuntaments, en uns quants ajuntaments i a la Diputació de Barcelona, especialment, també han arribat a acords, i amb uns quants consells comarcals. Per tant, diguem-ne, la gamma de combinacions no és nova, de la setmana passada, ni d'ahir, sinó que ja fa dies que dura.

En tot cas, senyor Calbó, no ens pot dir, a nosaltres, que, perquè no acceptem la seva esmena que els ajuntaments puguin cobrar abans del 31 del XII, no pagaran. El Govern ha de pagar al més aviat possible. Nosaltres hem introduït..., simplement demanàvem un compromís, un calendari. Seguint el símil futbolístic que ens feia el senyor Domingo, que de l'equip de futbol, ara en tenen l'alineació, i l'alineació és el pressupost que van aprovar ahir. Ara els demanem que surtin al camp, que surtin a jugar, que xutin, que marquin quina és la configuració del camp. De moment,

ja tenen l'alineació feta; per tant, el que els hem demanat és que en un termini ben breu hi hagin resultat. I els resultats ens sembla que, hi insistim, pensem que l'establiment d'un calendari en un termini..., ja estàvem disposats a negociar. Nosaltres fèiem una proposta d'una data d'un mes a partir de l'aprovació dels pressupostos. Si a vostès els semblava que era insuficient..., però no anem al mes de juny, perquè anem retardant. És que no trobem solucions immediates. I ens sembla que el món local el que necessita en aquests moments són respostes; són respostes ràpides, són respostes, com a mínim, amb una certa certesa i amb un mínim de previsió. No podem actuar amb allò de «ja ho farem».

Voluntat de pagar? Escolti, tant de bo! –tant de bo!–, i vostè ens deia, senyor Calbó, que si no... Però, tenim paraules de la consellera, del 26 de gener, dient que abans del 31 de gener es pagarien tots els deutes pendents amb els ajuntaments del Departament de Governació. I no s'ha complert. (*Veus de fons.*) I no és veritat. (*Veus de fons.*) Com que no és veritat? Vostè em pot certificar que s'han pagat tots els deutes pendents del Departament de Governació a tots els ajuntaments? (*Veus de fons.*) En tot cas, senyora consellera, això és allò a què vostè es va comprometre i tenim la sensació, almenys per les informacions que tenim, perquè no ens atorguem l'exclusivitat de representació del món local, però, si Convergència i Unió és força majoritària en l'àmbit local, no és força exclusiva ni és força única. Alguns, amb una representació més modesta, però, també tenim representació en uns quants municipis d'aquest país. I, per tant, diguem-ne, també tenim informació i també en patim les conseqüències.

El senyor Domingo ens deia: «No vull posar el retrovisor.» Doncs, ha fet tota una repassada de retrovisor, que és el mateix que segueixen fent sempre que parlem d'aquest tema. Ens vam equivocar amb moltes coses? Segur. També en vam fer de bones. I també ho han reconegut, els ho haig de dir. I que vostès fan coses bones, també els ho hem reconegut. Ara bé, no ens anem excusant en el passat. Ja fa un any i mig, gairebé, aviat, que vostès tenen la responsabilitat de governar. Per tant, també –també–, necessitem solucions ja de manera immediata, de manera clara, perquè el món local necessita respostes immediates.

I, pel que fa a la pinya, els ho repeteixo i no ens cansarem des d'Esquerra Republicana de repetir el que els hem dit moltes vegades: si volen treballar pel municipalisme d'aquest país ens tindran al seu costat. Farem pinya amb vostès. Perquè ens sembla, i el que sempre hem buscat, des d'aquest grup parlamentari, és el màxim suport de tots els grups parlamentaris quan s'han portat resolucions. No hem buscat mai uns acords per fer-nos cap foto. Busquem un acord que es compleixi certament. I, a vegades, el que ens sap greu i ens disgusta és que acords adoptats en aquesta cambra parlamentària després no han tingut la seva execució. Per tant, és l'únic que reclamem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, per demanar votació separada del punt 1, el primer paràgraf, el punt 3, punt 6 i punt 7, i la resta, o sigui, amb aquests dos blocs.

(Laia Bonet Rull demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

Presidenta, demanem la votació separada del punt 1, el segon paràgraf. *(Veus de fons.)* No, però, ho dic en el sentit que no s'uneixi el segon paràgraf amb la resta dels apartats. En aquest sentit, ho deia.

La presidenta

No... –no, no, no. Farem el primer punt, que és la moció inicial; el segon punt, que és una esmena acceptada; després, farem els 3, 6 i 7, i la resta, eh?

(Pausa. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Es que, como no disponemos de la transaccional, nos gustaría saber el primer párrafo, la votación del primer punto entre los dos párrafos..., si finalizan de manera agregada y desagregada. ¿Sí?

La presidenta

Sí, és de manera agregada i desagregada, exacte.

Jordi Cañas Pérez

Vale, gracias.

(Pausa.)

La presidenta

Comencem les votacions.

Votarem en primer lloc, del punt 1, el primer paràgraf.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor.

Votem ara, del primer punt, el segon paràgraf.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 20 vots a favor, 76 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 74 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i quatre minuts.